

Ly Hôn Không Chia Tay

Contents

Ly Hôn Không Chia Tay	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	9
4. Chương 4	11
5. Chương 5	13
6. Chương 6	15
7. Chương 7	17
8. Chương 8	19
9. Chương 9	21
10. Chương 10	24
11. Chương 11	26
12. Chương 12	28
13. Chương 13	30
14. Chương 14	32
15. Chương 15	35
16. Chương 16	37
17. Chương 17	39
18. Chương 18	41
19. Chương 19	43
20. Chương 20	46
21. Chương 21	48
22. Chương 22	50
23. Chương 23	52
24. Chương 24	54
25. Chương 25	56
26. Chương 26	58
27. Chương 27	60
28. Chương 28	63
29. Chương 29	65
30. Chương 30	67
31. Chương 31	69
32. Chương 32	71
33. Chương 33	73

Ly Hôn Không Chia Tay

Giới thiệu

Hai người vẫn còn yêu nhau, tại sao lại có thể kí tên lên “Đơn xin ly hôn”? Điều này nếu muốn trách

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ly-hon-khong-chia-tay>

1. Chương 1

Mở đầu

“Chúng ta ly hôn thôi!” Rốt cuộc, cô cũng lấy hết dũng khí nói ra khỏi miệng.

Một sáng sớm trời mùa đông giá rét, Đỗ Dĩ Du nằm nghiêng trên giường, đôi mắt không che giấu được cô đơn cùng sâu bi, cô quyết định đem tất cả những đề nấn trong lòng vì quá lâu mà trở nên chua xót, uất ức nói ra một lần.

“Dĩ Du, đừng đề cập đến chuyện ly hôn nữa được không?” Dịch Tử Uy gương mặt lạnh lùng, thân thể cường tráng bỗng chốc như bị thương, rất nhanh kéo chăn khỏi người, đứng dậy.

Anh thật vất vả mới có thể sắp xếp xong công việc, dành ra mấy ngày từ Thượng Hải bay về Đài Loan. Vì cô vừa mới sẩy thai, anh muốn ở bên cạnh an ủi động viên cô. Nhưng suốt ba tháng chỉ nghe cô đề cập đến chuyện ly hôn, anh nhứt nháy, trong lòng dâng lên một nỗi phiền muộn.

“Tử Uy... thật xin lỗi, em đã suy nghĩ kĩ mới đưa ra quyết định này... em thật sự không hề tiếp tục cùng anh làm vợ chồng nữa.” Ánh mắt của cô tuyệt vọng, nhưng giọng điệu lại vô cùng kiên định.

Đỗ Dĩ Du từ trên giường đứng dậy, cảm thấy rất lạnh, đưa tay cầm áo len đặt bên cạnh gối khoác vào.

Cô đứng ở tầng hai mươi của tòa nhà - tòa cao ốc nằm ngay mặt tiền, cô đứng bên cạnh cửa sổ, ánh mắt trống rỗng nhìn ra bên ngoài.

Bầu trời vẫn còn hơi mờ tối, hàng cây hai bên đường khoác lên mình chiếc áo màu xanh, chạc cây Hàn Phong bên dưới đường trông như một con chim bị trụi sạch lông vũ, một thân trụi lủi. Mà lòng của cô cũng giống như chạc cây ấy, khô héo mà thê lương, một chút sức sống cũng không có.

Hơn hai năm trước, cô một thân đầy sự tự tin, tích cực ở bên cạnh làm việc, lên kế hoạch giúp Tử Uy. Anh tinh táo nhưng cũng thâm trầm, đối với việc gầy dựng sự nghiệp luôn có mưu tính kĩ càng. Anh nói, nếu yêu nhau thì kết hôn, có vợ bên cạnh mới giúp anh an tâm lo sự nghiệp... và vì cô anh mới có động lực cao.

Đúng vậy, ban đầu chính cô vì động lực tích cực này của anh mà chấp nhận kết hôn. Cô ngây thơ cho rằng, tình yêu sẽ tiếp tục sau hôn nhân, chỉ cần cả hai cùng nhau cố gắng vun đắp là có được hạnh phúc. Cho nên hẹn hò được nửa năm, bọn họ liền kết hôn.

Anh là kỳ tài kinh doanh, đầu óc đối với thị trường vô cùng nhạy bén, điểm này không ai có thể phủ nhận.

Anh và bạn bè cùng nhau hợp tác, thành lập công ty điện tử Âu Đạt, lĩnh vực kinh doanh chủ yếu là máy vi tính, thay thế hãng máy tính nổi tiếng của Âu Mi. Tại Thượng Hải thành lập nhà máy sản xuất, đồng thời bọn họ cũng tham gia sản xuất ngành điện thoại di động, từ nghiên cứu phát triển, thiết kế, viết phần mềm... không ngừng mở rộng thị trường và khẳng định thương hiệu.

Anh đảm nhiệm chức vụ Tổng Giám Đốc, tất cả mọi chuyện trong công ty đều do anh quản lý, từ sản phẩm đến tổ chức nhân sự, từ nghiên cứu sản xuất đến phát triển thương hiệu... phải làm việc liên tục hai nơi từ Thượng Hải đến Đài Loan, cực kỳ bận rộn. Hai năm sau cưới, thời gian chủ yếu của anh là ở Thượng Hải, suốt một khoảng thời gian dài ngập đầu trong công việc, những ngày ở lại Đài Loan chỉ đếm trên đầu ngón tay, thành ra cô thường xuyên ở một mình, phải chịu cảnh lẻ loi cô quạnh, chịu đủ cô đơn cùng khổ sở.

Cô biết, sự nghiệp đối với một người đàn ông là vô cùng quan trọng, chính vì vậy cô quyết định chuyển từ Đài Loan đến Thượng Hải để có thời gian chăm sóc anh, cố gắng trở thành người vợ tốt. Đáng tiếc, hạnh phúc không mỉm cười với cô.

Tử Uy hầu như là xem công ty là nhà, công ty có việc gấp giải quyết, hội họp... lúc về nhà cũng đã là 1-2 giờ đêm, chủ nhật cũng ít khi được ở nhà, nhận điện thoại từ công ty liền vội vã rời đi, mà cô phải rộng lượng thông cảm cho anh, phải bỏ qua thời gian ngọt ngào cùng hy vọng hạnh phúc, và cô hiểu được cô phải một mình ăn cơm, một mình đọc sách, một mình mua sắm, một mình trong ngôi nhà vắng lặng, nằm ngủ một mình, chờ đợi trong cô đơn, nhăm nháp nỗi thất vọng.

Cô thường hướng về phía không khí mà tự hỏi mình “Hạnh phúc rốt cuộc là gì?” Theo đuổi cuộc sống giàu sang chính là điều cô mong muốn hay sao?

“Dĩ Du, chúng ta còn trẻ, đứa bé không còn mình có thể có đứa bé khác, nhưng đừng nói ly hôn nữa được không?” Anh đi tới phía sau của cô, dùng đôi cánh tay trắng kiện ôm lấy eo nhỏ của cô, gương mặt tuần tú vùi sâu vào cổ cô nhẹ giọng an ủi.

Sự nghiệp của anh mới vừa bắt đầu, từng bước một thành lập công ty cùng tổ chức tốt, đang muốn vận sức chờ phát động, anh không muốn mất đi cô.

Vậy mà mỗi lần về nhà, nhìn thấy cô mặt ngày càng gầy gò, nội tâm của anh luôn là cảm giác áy náy sâu sắc. Đối với phía đối tác, anh luôn đạt 100% thành tích, thế nhưng đối với cô anh lại là một người chồng không tròn trách nhiệm.

Nhưng anh yêu cô, anh không hy vọng cô bỏ anh đi.

Cho nên, anh thay đổi kế hoạch, việc ở công ty dần dần ổn định liền khiến Dĩ Du mang thai.

Mang thai khiến cô tràn đầy vui sướng, mỗi ngày đều cười vui, trong bụng cảm nhận được sinh mạng bé bỏng, cho cô cảm giác một tia hạnh phúc giống như ánh sáng rạng đông.

Cô không nói ly hôn nữa, khoảng cách giữa bọn họ vì vậy mà được kéo gần lại. Nhưng cái hy vọng này không kéo dài, khi thai kỳ được hai tháng, cô vô ý trượt chân trong phòng tắm – tất cả đều tan vỡ.

Mất đi đứa bé, gương mặt tươi cười đáng yêu của cô cũng không còn, cô càng ngày càng trở nên trầm mặc.

“Anh còn không hiểu sao? Vấn đề giữa hôn nhân của chúng ta không phải vì mất đi đứa bé.” Cô dè dặt nội tâm khổ sở, cố giữ vững bình tĩnh nói.

Anh làm việc giống như một cái máy, lúc cô cần anh nhất anh lại không ở bên cạnh cô, dùng một bữa tối với cô chính là điều vô cùng xa xỉ.

Ngày cô vô ý trượt chân, cô không liên lạc được với Tử Uy. Thư ký của anh nói rằng anh đang có một hội nghị quan trọng không thể bỏ dỡ... Trái tim của cô đau hơn nỗi đau ở bụng...

Trải qua lần sẩy thai ngoài ý muốn này, cô đã nhận ra - Cô chỉ muốn gia đình hạnh phúc bình thường, nhưng thứ anh cần chính là sự nghiệp, thành tựu huy hoàng.

Mà cô sớm nên hiểu điều này, không nên ngây thơ cho rằng đứa bé sẽ là niềm hy vọng để duy trì cuộc hôn nhân này, hôn nhân của hai người sớm muộn gì cũng có ngày tan vỡ.

“Tôi kết hôn với anh... không có hạnh phúc, không có tương lai, cũng vì hôn nhân mà tôi bỏ qua giấc mộng của mình, tôi cảm thấy mình mất đi tự do...” Thanh âm của cô nghẹn ngào, mắt ngân ngấn nước, tâm tình uất ức không thôi.

Vừa nghe thấy cô nói “... không có hạnh phúc, không có tương lai...”, nỗi khổ sở này giống như thanh âm làm đau đến trái tim của anh

“Anh làm như vậy cũng là vì lo cho tương lai của chúng ta, mấy năm tiếp theo, chờ công ty dần ổn định và thu về lợi nhuận, kinh tế không còn trở ngại, anh sẽ có thời gian...”

“Tử Uy, anh thật yêu tôi sao?” Đỗ Dĩ Du cũng không chịu nổi nữa, bởi vì cô yêu anh, mới có thể chịu được cô đơn, vì anh chịu đựng hai năm, nhưng sau khi mất đứa con lòng, cô vô cùng đau đớn, ám ảnh không thể nào xóa đi được.

Nếu cứ tiếp tục ở lại Thượng Hải một mình, cảm giác vô dụng và tuyệt vọng này sẽ làm cô phát bệnh mất.

Cho nên một tháng trước, cô trở lại Đài Loan, điều dưỡng thân thể, cũng nghiêm túc suy nghĩ về tương lai, sau khi suy nghĩ kỹ mới quyết định rời đi.

“Anh dĩ nhiên yêu em.” Tròng mắt anh đen lại thể hiện chân tình sâu sắc.

Đôi mắt cô tràn đầy khổ sở cùng hoài nghi nhìn anh.

Cách anh yêu cô là khiến cô không ngừng nghĩ nếm trải cô đơn sao? Nếu như anh thật lòng yêu cô, anh sẽ chỉ đem sự nghiệp đặt ở vị trí quan trọng nhất mà không đếm xỉa đến nỗi khổ sở của cô sao?

Hôn nhân, đối với cô mà nói đã không còn cơ hội, với cô vui vẻ đã không thấy, hạnh phúc cũng không biết ở nơi nào.

Sau hai năm kết hôn, ước mơ của cô đối với loại tình yêu lãng mạn này đã không còn, hiện tại cô chỉ muốn tránh xa mọi thứ, tìm lại chính mình.

“Nếu như yêu tôi, hãy để tôi tự do đi, trong cuộc hôn nhân này, tôi không hạnh phúc...”

Địch Tử Uy lần nữa chấn động!

Anh yêu cô, nhưng cùng cô kết hôn lại khiến cô rơi nhiều nước mắt như thế, anh thấy mình thật ích kỷ và tàn nhẫn.

Không cho cô hạnh phúc, không thể cùng cô ăn cơm, nhưng anh vẫn lần nữa dùng chi phiếu, lấy hôn nhân gông xiềng buộc chặt cô.

Vì anh, cô bỏ qua mơ ước mở nhà hàng cùng anh đến Thượng Hải, cố gắng làm một người vợ tốt, lần lượt rộng lượng thông cảm anh.

Cô biết anh thế chấp tất cả tài sản, đem tiền bạc cùng toàn bộ tinh thần đầu tư trong công việc, cố gắng phát triển sự nghiệp, như vậy hạnh phúc của cô đâu?

Anh nắm giữ cuộc đời của cô, tước đoạt quyền được hưởng thụ hạnh phúc của cô, hiện tại anh còn có thể lấy lý do gì để giữ cô ở bên người nữa?

Anh quyết tâm theo đuổi sự nghiệp của anh, mà cô cũng có thể theo đuổi quyền lợi hạnh phúc của cô, không được sao?

“Em thật... cảm thấy không tự do, không hạnh phúc... em thật sự muốn ly hôn?” Anh cố gắng đè nén cảm giác đau đớn mãnh liệt trong lòng, hỏi cô.

Mặc dù vòng tay của anh ấm áp an toàn, mùi hương của anh nhàn nhạt thuốc lá lẫn vào hơi thở - là hương vị cô thích nhất, nhưng cô không dám quyến luyến, cô phải tàn nhẫn rời đi, mạnh dạn vứt bỏ phần tình yêu này.

Tay cô hơi cong tránh né cái ôm nhiệt tình từ anh, kiên định nói.

“Hãy đồng ý yêu cầu của tôi. Nếu như không ly hôn, tôi sẽ bệnh mất.”

Nghe vậy, tâm Địch Tử Uy trầm xuống.

Là anh để cho cô trở nên u buồn gầy gò, sắc mặt tái nhợt, giống như đóa hoa hồng khô héo, hạnh phúc cũng dần dần điêu tàn, nội tâm anh nồng nặc sự áy náy cùng cảm giác tội ác.

Anh thật đáng chết, bức cô đến thế này, cướp đi nụ cười cùng mơ ước của cô. Cô đau buồn sinh ra bệnh, coi như anh miễn cưỡng giữ cô ở bên người nhưng cô sống không sung sướng thì có nghĩa lý gì nữa, đó cũng không phải là mục đích họ yêu nhau.

Mặc dù trong lòng mãnh liệt không thôi, mỗi câu nói của cô cũng xé rách lòng của anh, nhưng anh không hy vọng cô uất ức không vui cả đời.

Nếu như yêu cô, anh nên để cô ra đi.

“Tốt, nếu như chia tay có thể làm cho em tìm được vui vẻ, chúng ta... ly hôn thôi.” Cổ họng anh khô khốc, gian nan nói ra lời mà anh không muốn, nhất là câu nói kia.

Anh biết mình không cách nào ép buộc sự kiên quyết ra đi của cô, đành xuống cảm giác khổ sở, anh quyết định dứt bỏ hôn nhân, dứt bỏ đoạn ái tình này.

Anh phải để cô tự do, phải để cho cô tìm về vui vẻ, theo đuổi hạnh phúc, bởi vì với anh đời này cô là duy nhất.

Đây là quang cảnh bên ngoài hôn lễ của con trai một gia đình giàu có, cũng là sự phô trương của xã hội thượng lưu.

Khu biệt thự cấp cao nằm ở mặt tiền với nhiều bồn hoa cây cảnh, cỏ cây xanh mượt mà. Bên kia vườn hoa là lớp lớp nam thanh nữ tú, nước hoa ngào ngạt, phục trang đẹp đẽ... ai ai cũng như Khổng Tước, ngón tay giữa, cổ... đều mang trang sức lấp lánh, những trang sức khoe khoang bọn họ là con nhà có tiền cùng quyền thế.

Phủ lên bàn dài là mảnh khăn trải màu hồng, thịt bò thượng đẳng, hàu, tôm hùm, cá tầm đen... tất cả thức ăn đều được đựng trong đồ sứ tinh xảo đắt giá, rượu ngon món ngon cái gì cần có đều có, điểm tâm ngọt cũng có. Đỗ Dĩ Du tự mình làm bánh bích quy sô-cô-la cùng bánh bích quy hoa hồng cũng được các quan khách lấy dùng.

Đỗ Dĩ Du là người phụ trách nhà hàng “Ba Đóa Hoa”, điểm tâm và bánh mì của cô rất được cô dâu cùng mẹ chồng yêu thích, hai người cũng chỉ muốn Đỗ Dĩ Du tự mình làm món điểm tâm ngọt ngon khoản đãi khách cho ngày đại hỉ.

Được mọi người trong xã hội thượng lưu khẳng định, Đỗ Dĩ Du cũng tự mình ra tay phục vụ.

Mặc dù cô không thích người có tiền, chồng trước đã từng bởi vì theo đuổi sự nghiệp khiến cô lâm vào khổ sở, nhưng điều đáng châm chọc là cô phải vì người có tiền phục vụ, cô cần tiền để duy trì cuộc sống.

Tóc cô hơi xoắn cột thành đuôi ngựa, một bộ quần áo màu trắng được vẩy lên một cái tạp dề màu xanh lá cây, nhìn ra vóc người của cô rất phù hợp, mặc dù không phải là khách bên trong vườn, cũng không mặc lễ phục, nhưng cách cô giơ tay nhắc chân không kiêu ngạo, không tự ti, không mất ưu nhã tự tin, toát lên vẻ đẹp tài trí và mềm mại của một người phụ nữ.

Tiệc mừng mới tiến hành được một nửa, món điểm tâm bánh bích quy cùng bánh ngọt đã không còn, mọi người đợi lệnh của cô và phụ tá, Nhâm Hi Vi không thể làm gì khác hơn là đem bánh bích quy cùng bánh ngọt mua từ bên ngoài được giữ trong tủ lạnh của chủ nhà lấy ra, trang trí và bày ra bàn cho khách dùng tạm.

Mặc dù thật vui mừng vì có người thích cô làm món điểm tâm ngọt, chỉ là giống như những đóa hoa tươi đẹp mắt, trên bàn trưng bày toàn thức ăn ngon đắt giá, còn có người người dùng ánh mắt nhìn nhau ngọt ngào, khắp nơi làm lòng cô đau nhói.

Khi cô nhìn thấy chú rể và cô dâu được Mục Sư chứng kiến tiếp nhận lời chúc phúc của mọi người, hai người ngọt ngào đeo nhẫn cho nhau, một nỗi đắng chát đột nhiên dâng lên đáy lòng, trong đầu của cô tự động nhớ lại hình ảnh những tháng ngày mà cô và chồng trước đã từng hạnh phúc đi vào lễ đường.

Anh mặc bộ lễ phục màu trắng toát lên vẻ ưu nhã cao quý mà vô cùng anh tuấn, cô mặc lụa trắng, gác lên cánh tay to lớn của anh đi tới nơi Mục Sư đứng trước mặt, trước những ánh mắt ngưỡng mộ của những người phụ nữ khác.

Đúng vậy, ba năm trước đây cô là người phụ nữ người người ca ngợi, đối với tình yêu tràn đầy lãng mạn mơ ước, ba năm sau cô ly hôn, trở thành một người phụ nữ đã qua một đời chồng.

Đi trên thảm đỏ tiến vào lễ đường, cô từng nghĩ mình là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên đời, nhưng không như mong muốn, hôn nhân của bọn họ chỉ có cô đơn giá lạnh, mà cảnh tượng sung sướng lãng mạn trước mắt, càng làm cô mất mát hiu quạnh.

“Dĩ Du, Dĩ Du...”

“Hửm?” Một giọng nữ làm Đỗ Dĩ Du thoát ra khỏi suy tưởng.

“Chủ nhà nói chúng ta có thể đi về, tiền cũng đã nhận đủ rồi.” Nhâm Hi Vi với mái tóc ngắn, thân hình thon thả, ánh mắt thông minh sáng loáng, trên mặt mang nụ cười đi tới bên cạnh cô.

“Tốt, mình hiểu rồi.” Đỗ Dĩ Du thu dọn sáu cái hộp lớn đựng thức ăn, bỏ vào túi vải có logo “Ba Đóa Hoa”.

Họ cởi tạp dề, thu dọn mọi thứ cùng nhau đi tới cửa chính.

“Dĩ Du làm sao vậy? Nhớ tới ngày trước kết hôn hả?” Hi Vi là trợ lý của Đỗ Dĩ Du, cũng là bạn thân nhất của cô, hiểu rõ tại sao cô ly hôn, cô nhạy cảm nhận thấy được Dĩ Du không vui.

“Ừ. . . .” Trước mặt bạn tốt kiêm trợ lý của mình, cô không phủ nhận gật đầu.

“Đã nói trước với bạn rồi.” Hi Vi chỉ sợ Dĩ Du thấy cảnh sinh tình, trước kia cũng đã nói cho cô biết đừng đến rồi, nhưng Dĩ Du vẫn kiên trì, không cách nào cản được.

“Chẳng lẽ đã một lần ly hôn thì không được dự hôn lễ của người khác à?” Đỗ Dĩ Du biết không thể tránh né những trường hợp kết hôn như thế này, chỉ là cô ly hôn đã ba năm, cô còn nhớ đến anh làm gì nữa?

Ly hôn được một năm, tinh thần cùng sức khỏe của cô dần dần phục hồi tốt, cũng trong một năm này cô học nấu ăn ở trường, đem kỹ năng cùng với tiền dành dụm đầu tư, thành lập nhà hàng “Ba Đóa Hoa”.

Cô không có thời gian đắm chìm trong bi thương, chỉ có thể để mình càng thêm độc lập kiên cường, kinh doanh nhà hàng “Ba Đóa Hoa” được ba năm, bánh bích quy sô-cô-la cùng bánh phô mai hoa hồng do cô chế biến là món điểm tâm chủ yếu của nhà hàng, hai món điểm tâm này là món trước đây Tử Uy thích ăn nhất.

Bây giờ suy nghĩ lại, nhà hàng “Ba Đóa Hoa” có thể ăn nên làm ra, được nhiều người biết tới, niềm vui vẻ cùng vinh dự này cô phải cảm ơn Tử Uy mới đúng.

Haizzz, mới nói đừng nghĩ đến anh, tại sao lại nghĩ đến anh đến anh thế này...

“Dĩ Du, Vi nghe nói hợp đồng thuê nhà tháng sau hết hạn, chủ nhà nói muốn tăng tiền nhà, Du tính sao?” Nhâm Hi Vi nhỏ giọng hỏi cô.

“Ừ nhỉ. Ngày hôm qua bà chủ nhà tới tiệm nói muốn tăng tiền nhà thêm 5000 nguyên để thuê một tầng trệt và một tầng lầu, nếu không đồng ý, hợp đồng sẽ kết thúc và chúng ta phải dọn đi.” Cô mướn lầu một làm cửa hàng, lầu hai để ở, là cùng một chủ nhà.

“Nhưng lần trước Tiểu Trần giao hàng tới nói bột mì sắp lên giá, việc buôn bán của chúng ta cũng không phải thật tốt, nếu cứ tiếp tục thế này, chúng ta đâu thể ăn không khí mà sống chứ?”

Nhâm Hi Vi bất đắc dĩ than thở, cô đều nghe được.

Gây dựng sự nghiệp không dễ dàng, tuy nói “Ba Đóa Hoa” danh tiếng dần dần vang, nhưng chi phí thuê mặt bằng cũng cao, tiền lương, tiền vốn, cơ hồ là bằng nhau, miễn cưỡng cũng chống đỡ được. Gần đây chủ cho thuê nhà muốn tăng tiền thuê, giá bột mì cũng không ngừng tăng, nếu như không nghĩ cách làm tăng doanh thu, một khi lâm vào đường cùng, cô sẽ lỗ vốn, nghĩ tới đây trong lòng cô cảm thấy rất lo lắng.

Tình yêu đã tan vỡ, nhưng sự nghiệp không thể hủy.

Trong thời gian ngắn, cô phải tìm được số lượng đơn đặt hàng lớn, làm tăng doanh thu, mới có thể bù vào chi phí hiện tại được.

Đỗ Dĩ Du cùng Nhâm Hi Vi đi qua đám người đến dự tiệc cưới, bỗng nhiên cô cảm giác được mùi thuốc lá nhàn nhạt quen thuộc đập vào trong mũi, Đỗ Dĩ Du sững sốt, mơ hồ cảm thấy có một ánh mắt xuất phát từ bóng dáng cao lớn xẹt qua mình.

Vừa quay đầu lại, lại không thấy bóng người mà cô vừa nghĩ đến.

Đủ rồi, cũng đã nhiều năm như vậy, cô còn đối với anh nhớ mãi không quên làm gì?

“Nguy rồi, còn có một cái hộp chúng ta bỏ quên bên trong.” Nhâm Hi Vi từ trong túi xách mò được chìa khóa xe, đột nhiên phát hiện thiếu một cái hộp giữ thức ăn.

“Để chỗ nào?”

“Đặt ở khu trung tâm trên bàn dài, để Vi đi lấy.”

2. Chương 2

“Không sao, Du đi cho, Vi đi lấy xe trước đi.” Đỗ Dĩ Du đem túi xách cầm trong tay giao cho Hi Vi.

“Ừ, vậy Vi ở trên xe chờ Du.” Nhận lấy túi xách, Nhâm Hi Vi gật đầu làm theo.

Đỗ Dĩ Du trở lại khu trung tâm trong sân nhà, đột nhiên ở gần bàn dài cách đó không xa nhìn thấy một bóng lưng quen thuộc ——

Tây trang màu ô liu phẳng phiu, bả vai rộng mạnh mẽ, bóng dáng cao to tráng kiện, không giống như những người khác.

Trong tay anh bưng một ly cocktail, đang cùng một vị mỹ nữ nói chuyện phiếm.

Là anh sao?

Không, anh làm sao có thể lại ở chỗ này, anh nên ở Thượng Hải để phát triển thế giới khoa học kỹ thuật của anh.

Rốt cuộc thì cô đang suy nghĩ cái gì? Không phải trong lòng cô đã sớm xóa đi cái tên Dịch Tử Uy hay sao? Vì cái mà cô không thể quên anh được?

Tĩnh lại đi!

Cô bỏ đi tưởng tượng, lướt qua bóng lưng to lớn của người đàn ông cao ngạo, đem tầm nhìn dời lên bàn dài tìm kiếm hộp giữ thức ăn.

Cô đi tới bàn dài, lấy cái hộp, xoay người theo như đường cũ trở về.

“Dĩ Du.”

Tình huống rất nghiêm trọng, cô còn tưởng mình nghe lầm, một giọng nói tựa như xa như gần ở bên tai cô vang lên.

Cô sớm nên tiếp nhận đề nghị của Hi Vi, không nên trở lại tiệc cưới, cô có cảm giác nghe nhầm, đi nhanh đi! Hi Vi vẫn còn đợi cô ở trên xe.

Cho đến khi cô đụng vào bức tường người thật dày, mùi thuốc lá nhàn nhạt rõ ràng bay vào trong mũi cô, cô sững sốt, ngẩng đầu nhìn đối phương, tâm chột cứng lại.

Kia là đôi mày rậm cương nghị, tròng mắt đen thâm trầm lạnh lẽo, tự tin, nhưng lại sắc bén nhìn thấu lòng người, còn có sống mũi cao rất thẳng, dung hợp thành một gương mặt tuấn tú mà cô rất quen thuộc.

Là Dịch Tử Uy!

Trời ạ! Cô không phải nghe nhầm, cũng không phải là ảo giác, cô thật đã gặp anh rồi.

Cô hoảng hốt, khấn trương lui một bước.

Từ biệt ba năm, anh mặc bộ tay trang may thủ công không thể che giấu được cơ thể chắc nịch đầy mạnh mẽ, gờ tay nhấc chân càng thêm vững vàng, tự tin ưu nhã, toàn thân phát ra khí chất vương giả tôn quý.

Về nam tính sức quyến rũ, hơi thở mê người làm tim cô đập nhanh chóng, đánh thức tình cảm của nội tâm mênh mông mãnh liệt bị ngủ quên, khiến bước chân cô cũng nhanh lên một chút.

“Đã lâu không gặp, Dĩ Du.” So với cô, anh trầm ổn nhiều, giọng nói trầm thấp dễ nghe, đôi mắt nhìn cô như khóa lại, tỏ ra mấy phần kinh ngạc cùng vẻ mừng rỡ.

Có thể thấy cô, khiến anh vô cùng vui vẻ.

Ly hôn đã ba năm, anh rất nhớ nhưng người phụ nữ đang ở trước mắt. Nội tâm của anh dậy lên sóng lớn, có thể cùng cô đối mặt cứ tưởng như nằm mơ, anh thật sợ chỉ cần một cái chớp mắt cô sẽ biến mất.

Cô vẫn như cũ thanh lệ uyển chuyển, nước da trắng nõn trong suốt, nhưng không có tái nhợt thon gầy như lúc trước, cô ăn mặc không hấp dẫn xinh đẹp như những người phụ nữ khác, nhưng dáng vẻ linh hoạt vẫn rất hấp dẫn, phong thái và cử chỉ tao nhã vẫn thể hiện ra ngoài.

Ba năm không gặp cô càng thêm xinh đẹp nhu mì, anh không thể dời ánh mắt, cảm xúc yên lặng trong lòng giống như mở khóa, bắt đầu xao động lo lắng.

“Anh. Tại sao lại ở chỗ này?”

“Anh được mời tham dự hôn lễ này, chú rể là đối tác tương lai của công ty.”

“Là trở về Đài Loan nói chuyện làm ăn sao?” Cô thu hồi lo lắng trong lòng, đúng, cũng chỉ có nói chuyện làm ăn mới có thể khiến cho anh tích cực lên kế hoạch trở về Đài Loan. Nghĩ đến chỗ này, lòng của cô không khỏi xuất hiện cảm giác mất mát

“Sự nghiệp của anh cũng không tệ nhỉ?”

“Ừ” Anh rất muốn lớn tiếng nói cho cô biết, anh đã thành công.

Anh đang kinh doanh công ty điện tử Âu Đạt (gọi tắt OTC) đã thành công đứng trên vững thị trường, sản phẩm cùng quy mô không ngừng mở rộng, doanh thu từng năm không ngừng tăng cao lập nên lịch sử. . . .

Vậy mà, mặc dù sự nghiệp thành công, tài phú không ngừng tích lũy, anh là người đàn ông độc thân hoàng kim được rất nhiều phụ nữ mơ ước, đáng tiếc sâu trong nội tâm của anh lại cực độ trống rỗng thiếu thốn, vĩnh viễn cũng không cách nào lấp đầy.

Dĩ Du không có ở bên cạnh, không có phụ nữ yêu quý chia sẻ vinh dự, cố gắng của anh bỏ ra không có ý nghĩa gì.

Anh đối với cô thật nhiều áy náy, anh còn chưa kịp cho cô hạnh phúc, cô liền rời anh mà đi rồi.

Anh nghĩ đến sẽ đền bù cô, để cho cô trở lại bên cạnh anh, thực hiện cam kết hạnh phúc đã từng hứa. Nhưng đã từng bị tình yêu làm tổn thương, ô chưa chắc sẽ nguyện ý cùng anh tái hợp, điểm này anh hiểu, cho nên anh nghĩ thử quên cô, nhưng mấy năm qua anh thường bị nhớ nhung đục khoét, thường trong mộng cùng cô ôn lại chuyện vợ chồng ngọt ngào, sung sướng.

Sự thật chứng minh, anh không quên được cô.

Cô vẫn lưu lại ấn tượng trong lòng của anh, xóa đi không được, khát vọng cùng cô ôn lại chuyện cũ rất rõ nét.

Cuối cùng anh quyết định trở lại Đài Loan, hỏi thăm được tin tức của cô, anh quyết định lấy dũng khí quay đầu lại tìm kiếm cô, hi vọng có thể cùng cô nối lại tình cảm ba năm bị đứt, chỉ là anh không ngờ sẽ gặp cô trong trường hợp này.

“Em khỏe không?” Ánh mắt anh quan tâm nhìn cô.

“Rất tốt, nhờ phúc của anh, tôi đã có một công việc ổn định.” Mặc dù nội tâm chấn động không dứt, cô buộc mình phải hít sâu một cái mới có thể làm cho âm điệu của mình duy trì vững vàng.

Người đàn ông này đã sớm không còn thuộc về cô, bị tình yêu tổn thương đau đến bây giờ cô vẫn chưa quên. Vì vậy giữ vững khoảng cách lạnh lùng với anh mới là điều tốt nhất.

“Công việc ở “Ba Đóa Hoa” là như vậy sao? Anh sẽ ở Đài Loan chừng lại hai tuần lễ, có thể giữ liên lạc với em, ôn lại chuyện cũ không?” Anh thấy cô cầm trên tay hộp giữ thức ăn, trên hộp dán logo “Ba Đóa Hoa”, lúc trước từ phía đối tác, anh có biết sơ về ự nghiệp của cô hiện giờ.

“Tôi làm sao dám quấy rầy hành trình của ông chủ lớn đây?” Nhìn vào mắt của anh, cô biết anh sớm đã hỏi thăm được tin tức của cô.

Nhưng những năm gần đây anh vẫn quan tâm đến cô như cũ, song... điều này đối với cô đã không còn ý nghĩa.

3. Chương 3

Không! Cô tuyệt đối không cho phép tình cảm của mình lần nữa bị anh trêu chọc, mà phương pháp tốt nhất chính là không nên có bất kỳ liên hệ gì với anh, cũng không nên gặp lại anh.

“Dĩ Du. Chúng ta không phải người xa lạ chứ?” Anh nhìn ra cô đối với anh rất đề phòng, cô không muốn anh lần nữa tham gia vào cuộc sống của cô.

Ánh mắt của cô không có nét dịu dàng của quá khứ, cùng anh duy trì khoảng cách lạnh lùng, bọn họ rõ ràng từng là vợ chồng, cô từng là người bên gối của anh, đã trải qua ngọt ngào, tại sao cô đối với anh như vậy? Giống như anh là vi khuẩn, không thể đến gần.

Đều do chính anh tổn thương cô quá sâu đậm, cô mới có thái độ cảnh giác đối với anh, coi anh là người xa lạ, không, so với người xa lạ có phần lạnh lẽo hơn.

Nên làm như thế nào anh mới có thể thêm lần nữa tiếp cận cô, chạm vào lòng của cô, lần nữa lặp lại ngọt ngào trải qua đây?

“Thật xin lỗi, tôi có việc , đồng nghiệp vẫn còn chờ ở bên ngoài, tôi phải đi rồi.”

Cô vội lướt qua đám người, nhưng mơ hồ, cô nghe anh không từ bỏ ý định ở phía sau cô bỏ lại một câu ——

“Anh sẽ đi tìm em.”

Tâm cô run lên, bước chân dồn dập, tiếp tục đi về phía trước.

Ly hôn đã ba năm, anh còn quan tâm cô sống tốt hay không, điều này còn quan trọng nữa không? Lần nữa ôn lại chuyện cũ có ý nghĩa gì sao?

Bọn họ không thích hợp, anh nên rõ ràng giữa hai người, đã từng kết hôn làm vợ chồng đã từng có một cái tên gọi là hạnh phúc, cuối cùng lại kết thúc bằng bi kịch, anh sẽ không cho là giữa hai người không làm được vợ chồng, còn có thể làm bạn bè chứ?

Điểm này, cô thật không làm được.

Địch Tử Uy nhìn chằm chằm bóng lưng cô vội vàng rời đi, tâm trạng liền hạ xuống.

Anh một lòng muốn cùng cô nói lại chuyện tình cảm trước đây, khát vọng đánh vỡ cái quan hệ xa lạ lạnh lùng này, khát vọng cùng cô chia sẻ vui sướng thành công này, nhưng cô hờ hững và đề phòng anh, làm lòng anh phiền muộn không thôi.

Đúng, đáng đời anh!

Hiện tại anh rất cuộc hiểu được tâm tình chán nản của cô khi anh không quan tâm.

Mặc dù anh sớm dự liệu được khi gặp cô sẽ chịu sự đối đãi lạnh lùng, nhưng anh là Địch Tử Uy, làm việc cực kỳ có kế hoạch, chỉ cần anh muốn tuyệt đối không có cơ hội thất bại.

Hôm sau, ba giờ rưỡi chiều, tại hẻm nhỏ trong khu nội thành, một cửa hàng nhỏ được trang trí màu đỏ của lá phong cùng màu hồng đồng nhất thành “Ba Đóa Hoa”, nơi có ánh đèn vàng ấm áp, không gian sáng ngời tỏa ra mùi thơm bánh bao mê người, hấp dẫn khách tới cửa hàng.

“Ba Đóa Hoa” có bốn thành viên, gồm Đỗ Dĩ Du, Nhâm Hi Vi, em trai Andy - vừa làm vừa học, còn có A Ben - học việc bánh bao làm việc cùng với nhau.

Nhâm Hi Vi phụ trách đứng quầy bán lẻ là chủ yếu, em trai Andy vừa làm vừa học gần đây cảm xin nghỉ bệnh, còn có cha của A Ben vườn mới qua đời, A Ben phải ở nhà lo tang sự, vì vậy, một đồng công việc nặng nhọc đều do Đỗ Dĩ Du tự mình làm như làm bếp, chạy bàn, dọn dẹp.....

Thật ra công việc của phòng bếp không làm khó được cô, bởi vì đó là hứng thú, chỉ cần nghe khách hàng khen thức ăn ngon, cô cũng không cảm thấy mệt mỏi.

“Tít tít” khi tín hiệu lò nướng vang lên, mùi thơm của Sô-cô-la cùng bơ tỏa ra khắp nơi, cô đeo bao tay vải bông mở lò nướng, lấy khay bánh nướng bích-quy thủ công đã chín để ra bàn, mùi thơm ngọt ngào lan tỏa bốn phía.

Bánh bích quy thủ công, bánh bao nóng hổi từng cái ra lò, trong khi khách hàng liên tục tính tiền rời đi, nhà hàng chỉ còn hai người phụ nữ, Nhâm Hi Vi giúp một tay lấy bánh bao từ trong khay từng cái gấp vào mâm, bưng đến cửa hàng bán lẻ trưng bày.

“Hi Vi, có ai tìm Du không?” Ở phòng bếp Đỗ Dĩ Du ánh mắt lo lắng, từ cửa sổ nhỏ nhô đầu ra hỏi Hi Vi đang đứng ở quầy bán lẻ, đây là lần thứ ba rồi.

“Chỉ có em Trần đưa bột mì, ngoài ra không có ai khác.” Nhâm Hi Vi lắc đầu, Dĩ Du đem chuyện ngày hôm qua cùng chồng củ gặp lại kể sơ qua cho cô biết, cô có thể lý giải Dĩ Du lo lắng và hoảng hốt đến cỡ nào

“Dĩ Du, bạn sẽ sợ chồng cũ sẽ tới sao?”

“Không phải sợ, mà là mình không thích bị quấy rầy.” Cô cãi bướng.

Cô cho là cùng Địch Tử Uy đời này sẽ không gặp nhau nữa, không ngờ ngày hôm qua gặp lại anh.

Sau khi cùng Địch Tử Uy chạm mặt, tâm trạng cô có chút không tập trung, thấp thỏm bất an, ánh mắt thỉnh thoảng hướng cửa tiệm tìm kiếm, lo lắng anh thật sẽ tìm đến cô.

“Anh ấy tại sao lại muốn tới tìm Du? Anh ấy cố ý trở về Đài Loan tìm Du sao? ”

“Du cũng không biết anh ta tại sao nói muốn tới tìm Du, chẳng qua Du biết anh ta trở về Đài Loan là vì bàn chuyện làm ăn mà thôi.”

Trong quá khứ khi hai người còn là vợ chồng thì anh coi thường cô, lúc cô cần anh nhất thì anh không có ở bên cạnh, tình yêu của hai người cũng vì anh theo đuổi sự nghiệp mà tàn phai, hiện tại cô thực sự không nghĩ ra lý do gì để khiến anh tìm cô.

Ly hôn ba năm qua cô đều ở Đài Loan, anh ở Thượng Hải với thành tựu huy hoàng cũng tốt, vẫn say mê với công việc như trước, dù thế nào đi nữa cuộc sống của anh cũng chỉ có công việc, ly hôn xong bọn họ giống như người xa lạ, cô không hy vọng anh lần nữa bước vào phạm vi cuộc sống của cô.

“Hai người kết hôn hai năm, cho dù anh ấy không đến tìm Du, Du thật có thể quên anh ấy sao?” Nhâm Hi Vi cảm thấy tò mò.

“Quên hẳn anh ta sao, không thể nào.” Đỗ Dĩ Du thừa nhận, cô nhớ lại ngày trước

“Bởi vì anh đã từng dắt tay của mình, nói muốn ỉnh hạnh phúc, thế nhưng giấc mộng đẹp rất nhanh liền vỡ vụn.”

Anh đã từng là sinh mạng, đã từng là tất cả với cô, cô muốn nhất chính là dựa vào người đàn ông đó, cô đã từng mang thai đứa con của anh, chấp nhận hạnh phúc ảo tưởng, nhưng cô cũng không quên anh là một

người vô cùng lạnh lùng, làm việc như cái máy, từng coi cô như không khí, để cho cô nếm trải cô đơn sống qua ngày.

Anh cũng chính là điều tốt đẹp nhất trong cuộc sống của cô, khổ sở nhớ lại, cô vừa yêu vừa hận, cả đời cũng rất khó có thể xóa sạch người đàn ông này.

“Không quên anh được là bởi vì yêu, hay là hận?”

Cô lắc đầu bật cười “Hận, không thể xưng hận, cái từ này quá nặng, yêu... đã sớm phai nhạt, Du chỉ hi vọng theo thời gian, có thể sớm xóa sạch hình ảnh của anh ta mà thôi.”

Đúng vậy!

Nếu quả thật có nước Vong Tình, cô nhất định uống một hơi cạn sạch, để cho cô hoàn toàn quên đi người đàn ông bạc tình, xóa sạch từng vết thương ở đáy lòng của cô.

“Cậu chính là vẫn còn quan tâm anh ấy à?”

“Đừng nói về anh ta nữa.” Cô không hy vọng mình còn để ý đến anh, nhạy cảm né tránh cái đề tài này.

“Nhưng. . . .” Nhìn ra được Dĩ Du đối với anh khó có thể quên, nếu không cả ngày cô lo lắng làm gì.

“Du đi ra ngoài một chút.” Đỗ Dĩ Du quyết định đi ra ngoài đi dạo một chút “Vi trông cửa tiệm dùm mình.”

4. Chương 4

Khi cô mới tháo tạp dề muốn đẩy cửa đi ra phòng bếp, cửa gỗ cũng đồng thời bị đẩy ra, Phong Linh treo ở trên cửa kêu “leng keng” vang dội, Đỗ Dĩ Du tiến lên đón khách, đang muốn cất tiếng chào hỏi thân thiết, vừa nhìn thấy khuôn mặt kia, toàn thân cô đột nhiên cứng đờ.

“Chúng ta lại gặp mặt.”

Gặp quỷ! Cô thở dốc vì kinh ngạc, đôi mắt hạnh mở to tròn xoe nhìn chăm chăm người đi tới.

Anh đến thật rồi!

Một thân tây trang cao lớn, anh tuần mười phần, giống như Hoàng Tử quý tộc đến, tự tin cương nghị hơi thở trầm ổn làm tâm cô căng thẳng, chỉ có thể toàn thân bất động ngơ ngác nhìn anh.

Mặc dù đã chia tay ba năm, vẻ nam tính sức quyến rũ của Dịch Tử Uy càng thêm thành thực, cô không cách nào không chịu ảnh hưởng từ anh, sự xuất hiện của anh luôn là trung tâm làm người khác khó có thể sao lãng.

Khó có thể sao lãng, trời ạ, cô thật không thích đầu mình hiện lên những chữ này.

“Có chuyện gì sao?” Đỗ Dĩ Du lạnh lùng hỏi.

“Anh tới tìm em.”

“Thật xin lỗi, tôi có việc muốn đi ra ngoài.” Cô cất bước muốn lướt qua anh, nhưng không cách nào như ý nguyện, bởi vì thân hình anh cao lớn đã chặn lại đường đi của cô.

“Chúng ta có thể nói chuyện một chút không?”

“Giữa chúng ta có chuyện gì để nói?” Hôn nhân của bọn họ đã kết thúc từ ba năm trước, ai đi đường nấy, bình an vô sự, đã không còn chuyện gì để nói.

“Em cứ như vậy... là đang sợ anh sao?” Anh lạnh lùng, tròng mắt đen sắc bén nhìn cô chăm chăm.

“Tôi vội... không phải sợ.” Cô không muốn nhìn thẳng vào đôi mắt đen của anh, giống như có thể nhìn thấu lòng người, đọc lên dấu hiệu gì đó của cô.

“Vậy thì cho anh một chút thời gian đi, nếu không anh sẽ ngồi ở đây không đi.” Dịch Tử Uy tròn mắt đen nhú lại, phát ra ánh sáng không thỏa hiệp.

Một khi anh quyết định, cho dù ai cũng khó làm anh thay đổi.

Anh trước kia chính là như vậy.

Gặp lại thói kêu ngạo của người đàn ông này, cô rất bất đắc dĩ. Cô dùng ánh mắt ý bảo Hi Vi giúp cô trông cửa hàng, cô phải nghĩ biện pháp đuổi anh đi.

Cô và Dịch Tử Uy đi tới ngoài cửa, dựa vào phong tường gỗ có màu xanh lá cây được trồng ở trong góc nhỏ, chỗ bày một cái bàn tròn, ba cái ghế, là nơi để khách có thể vừa ăn điểm tâm vừa nghỉ ngơi.

Cách một cái bàn tròn, hai người mặt đối mặt, Nhâm Hi Vi thân thiết đưa lên điểm tâm ngọt trong cửa hàng.

“Cảm ơn.” Anh vừa nói, vừa nhìn thấy bánh phô mai hoa hồng cùng bánh quy sôcôla, con mắt hàm chứa nồng đậm hoài niệm, nhìn Đỗ Di Du nói

“Ba Đóa Hoa quả nhiên là em mở tiệm.”

“Có ý tứ gì?” Cô sững sốt, trong lúc nhất thời không hiểu anh nói cái gì.

“Trước kia em cũng đã nói muốn mở một cửa tiệm bán điểm tâm, mà hai loại điểm tâm này là sở trường nhất sao, cũng là món điểm tâm ngọt trước kia anh thích ăn nhất.” Anh con mắt thoáng qua một tia sầu não cùng mười phần tự tin.

Đúng vậy, anh rất thông minh, cô không gạt được anh.

Anh cầm lên thìa nhỏ gấp một khối bánh phô mai hoa hồng ngậm vào trong miệng, mùi vị tinh tế mượt mà dày đặc, làm trái tim khô héo đã lâu của anh như sống lại, giải trừ nỗi khổ tương tư.

“Hương hoa hồng, phô mai nồng, mùi vị rất thơm, mượt mà dày đặc, em đã nói bánh phô mai dùng 180° nướng 30 phút, đó là vị ngon nhất, nhiệt độ ổn định nhất.”

Trong lòng cô chấn động, không ngờ anh còn nhớ rõ lời cô đã nói, trải qua sung sướng ngọt ngào làm cô rất nhanh nhớ lại hồi ức ——

Thời kỳ trăng mật thì cô đứng trong bếp nướng bánh ngọt, trên mặt, trên người đều dính bột mì, anh thì ở phía sau ôm cô vào lòng, ở bên tai cô nói những lời ngọt ngào tâm tình, hôn cô, không để ý trên mặt cũng lấy dính bột mì. Bọn họ cùng cười, liếm mặt, gò má đối phương, nhiệt độ thân thể cùng lò nướng đồng bộ ấm lên....

“Anh ở Thượng Hải ăn lần lượt các loại món điểm tâm ngọt, nhưng vẫn không quên được món điểm tâm ngọt em tự tay làm, tài nấu nướng của em tốt đến nỗi làm anh phải hoài niệm.”

Mặc dù cô cũng không muốn bị anh ảnh hưởng, nhưng trong lời nói của anh tiết lộ ra nhớ nhung, ánh mắt như có như không rất dịu dàng, đang lay động lòng cô.

Không! Anh chỉ là thèm ăn, bởi vì hoài niệm món điểm tâm cô làm, chỉ là muốn thỏa mãn nhu cầu ăn ngon, cũng không phải đối với cô không muốn xa rời, chớ bị lời của anh lừa gạt.

“Ông chủ lớn muốn ăn sơn hào hải vị nào mà không có, tôi làm món điểm tâm ngọt cũng chỉ là một đĩa đồ ăn mà thôi.” Thu hồi rung động trong lòng, cô nhanh chóng mặc vào áo giáp phòng hộ, ngăn chặn sự dịu dàng không giải thích được của anh, trở về chỗ cũ.

“Sơn hào hải vị cũng không bằng bánh bích quy em làm, mùi vị ngọt mà không ngán, hương giòn nồng nặc, ăn vào vẫn chưa thỏa mãn.” Anh cầm lên một mảnh bánh quy sôcôla, mùi thơm ở trong mũi tràn ra, lần nữa bỏ vào môi mỏng khẽ cắn một cái, thanh thúy một tiếng, vị ngọt nồng của sô-cô-la hòa tan trên đầu lưỡi, trải qua ngọt ngào, từng tác xôn xao vào tim của anh.

Giống như đó là đệ nhất thiên hạ cực phẩm, anh vẽ mặt say mê nhớ về tình cảm ngày xưa, nhớ người phụ nữ đã từng cho anh thân thiết, cảnh tượng nấu ăn vô cùng áp áp.

“Anh tới chính là muốn nói với tôi những lời này sao?” Cô cố đè xuống nội tâm chấn động, giữ vững bình tĩnh, lấy giọng lạnh nhạt hỏi.

Anh trông mắt đen nhú lại, nhìn chằm chằm ánh mắt hờ hững của cô, cảm dưới bạnh ra căng thẳng không vui. Cô đối với anh cần phải đề phòng như thế sao?

“Anh nói rồi sẽ ở Đài Loan khoảng hai tuần lễ, coi như chúng ta không phải vợ chồng, thì cũng là bạn bè chứ?”

Cô im lặng không lên tiếng, một lòng chỉ muốn quên hết tất cả, cuộc sống của cô vốn yên tĩnh, nhưng sau khi gặp lại anh, nội tâm của cô mênh mông mãnh liệt, không cách nào được yên tĩnh, làm cô cảm thấy sợ hãi.

Làm vợ chồng đều không thể hạnh phúc, làm bạn bè thì có ý nghĩa gì?

Thấy cô không trả lời, anh tiếp tục hỏi

“Công việc kết thúc thì anh có thể tới tìm em chứ?”

“Không thể, anh công việc kết thúc không có nghĩa là tôi không có công việc, tôi ở trong tiệm rất bận, người học việc bánh bao xin nghỉ một tuần, tôi không có thời gian cùng anh tán gẫu.” Cô không chút nào suy tính liên cự tuyệt anh.

Anh cảm thấy ngực bị đánh một quyền, tim đau thắt khó nhịu.

Sự nghiệp của anh thành công, anh nghĩ sẽ cho cô những điều tốt nhất, chỉ cần cô mở miệng thì sẽ có cơ hội trở lại như ngày trước, nhưng không nghĩ cô lại cách ly anh, ở xa ngàn dặm.

“Lần này trở lại Đài Loan, anh muốn biết em sống có tốt hay không? Có cần anh giúp đỡ gì không? Bất luận là tiền bạc, bất động sản hoặc là. . . .” Tình yêu, anh cũng nguyện ý bỏ ra.

Hai chữ sau, anh nuốt xuống, không cách nào thẳng thắn nói ra khỏi miệng.

Anh nghĩ lần nữa theo đuổi cô, nhưng cảm giác áy náy thật sâu như có cái gì nghẹn ở cổ họng, mở miệng khó khăn, nhưng nếu tùy tiện mà nói ra “Yêu”, sợ rằng sẽ làm cô ghét, cuối cùng cô sẽ lại càng đề phòng.

Anh đã để cô thất vọng qua lần thứ nhất, mà anh không chịu nổi chuyện tình cảm một lần nữa bị thất bại.

Cho nên anh chỉ có thể lấy dùng phương thức vòng vo, đối với cô triển khai theo đuổi.

5. Chương 5

Cô nghi hoặc nhìn anh. Đây chính là nguyên nhân anh tìm đến cô? Dùng tiền bạc hoặc là bất động sản để đền bù đắp tội lỗi của anh và coi thường cảm giác của cô? Cô nên chấp nhận sao?

Không. Trước kia ly hôn thì cô thông cảm anh đang trong giai đoạn sáng lập công ty, tiền bạc có thể không đủ cho cô cuộc sống không lo ngại, cho nên cô không yêu cầu anh trợ cấp, cũng không cần bất động sản, cô chỉ cần giải thoát cuộc hôn nhân này, tìm lại tự do, những cái khác cô không màng tới.

Không có tình yêu, ít nhất cô cũng muốn giữ lại tôn nghiêm của mình.

Đây là lựa chọn của cô, cô sẽ không quay lại cầu xin anh cho tiền bạc cùng vật chất bồi thường, chỉ mong chờ bọn họ không còn dính dấp gì với nhau.

“Cảm ơn anh đã quan tâm, tôi có công việc của mình, mặc dù thu vào không nhiều lắm, nhưng nuôi sống mình không có vấn đề gì, trước mắt thật không cần.” Cô vẫn như cũ giữ vững thái độ cự tuyệt.

“Đừng làm cho anh có cảm giác áy náy, anh nợ em rất nhiều, nếu em cần bất cứ điều gì, gọi điện thoại cho anh.” Anh đưa danh thiếp cho cô, trong mắt phát ra ánh sáng kiên định, “Phía trên có số điện thoại của anh, anh sẽ ở phòng làm việc tại Đài Loan.”

Anh thiếu cô một phần trợ cấp sinh hoạt, thiếu cô hạnh phúc, thiếu cô một phần tình yêu chân thành tha thiết, đây mới là những thứ anh muốn trả lại cô, nhưng anh biết cô bây giờ không thể nào tiếp nhận.

Cô biết rõ anh làm việc luôn luôn có kế hoạch, một khi quyết định chuyện nói được là làm được, không bằng cứ nhận lấy danh thiếp của anh, lại nghĩ biện pháp thoát khỏi dây dưa của anh.

“Tôi hiểu rõ rồi, giờ tôi rất bận.” Cô qua loa nhận lấy danh thiếp, nhẹ tay sờ giữa ngón tay anh, một dòng điện xuyên qua đầu ngón tay của cô, vọt chảy qua toàn thân, làm cô khẽ run.

Tại sao vậy? Chỉ là sờ nhẹ tay của anh, cảm giác lạ lẫm mà quen thuộc khác thường làm thân thể cô nổi lên biến hóa kỳ lạ, thoáng chốc gương mặt của cô nóng lên, tần số nhịp tim vô dụng tăng nhanh. Đã rất lâu không có xuất hiện loại cảm giác này, đóng chặt cửa lòng ba năm, vào giờ phút này giống như bị khởi động mở chốt.

Hồngбет! Đã nói không thể cùng anh có liên hệ, sự xuất hiện của anh lần nữa đảo lộn sự yên ổn trong tâm hồn của cô, loại nguy hiểm này vượt quá trình độ cô có thể khống chế.

Cô đứng dậy, nhanh chóng rời đi.

Địch Tử Uy nhìn chằm chằm bóng lưng đẹp nhỏ bé của cô.

Ba năm, cô trở nên độc lập và kiên cường.

Vì không biết sau khi ly hôn cô sống có tốt hay không, anh âm thầm cho người điều tra cuộc sống của cô ở Đài Loan, biết cô kinh doanh “Ba Đóa Hoa” hai năm, mặc dù điểm tâm ăn ngon, nhưng khách hàng ít, doanh thu có hạn, bây giờ còn gặp khó khăn vì tiền vốn tăng cao.

Bởi vì kinh tế toàn cầu không ngừng biến động, lương thực thiếu hụt, bột mì tăng, sữa bột tăng, đường cũng tăng.... Tất cả nguyên liệu làm bánh bao không cách nào ức chế được, mà chủ nhà không có lương tâm cũng muốn tăng tiền thuê nhà, doanh thu của cô thu vào có thể thuận lợi để kinh doanh “Ba Đóa Hoa” sao?

Cô có cần phải ở trước mặt của anh chứng tỏ kiên cường? Cự tuyệt sự giúp đỡ của anh, anh thật dễ cho cô oán hận đến tận xương tủy rồi sao?

Nếu cô có kiên trì, anh cũng có phương pháp của anh, chỉ cần có thể khiến Dĩ Du trở về bên anh, nói lại tình yêu, cho dù bất chấp thủ đoạn, anh cũng nguyện ý.

Trong vòng ba năm ngắn, cố gắng của Địch Tử Uy đã có được thành công huy hoàng, anh trở thành đại cổ đông của OTC, cũng là CEO* của công ty.

*CEO viết tắt Chief executive officer: Tổng Giám Đốc điều hành

Địch Tử Uy được người cùng ngành coi là một trong những người “săn cổ phiếu” nhạy cảm nhất, anh có thể phân tích cơ hội trên thị trường chứng khoán với độ nhạy cảm cực cao, cho dù là nghiên cứu sản phẩm hoặc chiến lược tiếp thị, anh cũng có thể nắm bắt được xu hướng của thị trường, thành tích ở công ty luôn luôn tăng, đẩy giá cổ phiếu OTC lên cao.

Mặc dù sự nghiệp thành công, được rất nhiều người khâm định cùng ngưỡng mộ, nhưng ba năm qua trái tim của anh cực kỳ trống rỗng và thiếu thốn, một người đàn ông thành công nữa đêm thường ôm cô đơn, gặm nhấm tương tư, tình trạng như vậy hành hạ tâm hồn một mối của anh, làm cho anh nhận ra giá trị của tình yêu và gia đình à quý giá đến thế nào, cũng làm cho anh càng thêm nhớ nhung Dĩ Du.

Chỉ có anh là rõ ràng nhất, không có người phụ nữ nào có thể thay thế chỗ trống trong trái tim anh, chỉ cô mới có thể lấp đầy.

Anh hối hận đã không trân trọng cô, cho nên lần này trở về Đài Loan trừ xử lý công việc, quan trọng nhất là xoay chuyển trái tim của cô, mong mỗi hai người có thể trở về thời điểm ấm áp của hai năm trước.

Mặc dù thái độ của cô lạnh lùng cùng anh giữ khoảng cách, bất cứ sự giúp đỡ nào của anh cô cũng điều cự tuyệt, nhưng mà... anh sẽ không dễ dàng buông tha, một khi anh quyết định chịu trách nhiệm với quá khứ của cô, tuy không cách nào cam kết, nhưng anh đều muốn nhất nhất thực hiện.

Anh nhất định sẽ tìm cách làm tan chảy trái tim của cô, cho đến khi cô trở lại bên cạnh anh.

Kế hoạch của anh là theo đuổi vợ cũ, nhưng công việc cũng phải đồng bộ tiến hành.

Bởi vì dòng smartphone – điện thoại thông minh, dự đoán sẽ phát triển nhanh chóng trên thế giới, sau khi trở về Đài Loan, anh tích cực đến thăm doanh nghiệp viễn thông trong nước, thành công xâm nhập thị trường trong nước.

Anh lãnh đạo đội tiên phong, tìm tới doanh nghiệp viễn thông, lên sách lược hợp tác, khởi động thương hiệu điện thoại thông minh, tạo được lợi thế.

“Năm nay là năm của smartphone, chúng tôi đã thử nghiệm một năm ở Châu Âu, sản phẩm được ưa chuộng vì các thiết kế đẹp, đầy đủ chức năng, vượt trội so với các công ty công nghệ đẳng cấp thế giới, điện thoại di động và hệ điều hành điện thoại của người dân Châu Âu và Mỹ như nhau, OTC chúng tôi phát hành mỗi thiết bị cầm tay, đều được hầu hết các đối tượng ưa thích.” Dịch Tử Uy tự tin giới thiệu trên sân khấu.

Thông qua máy tính được trình chiếu trên màn hình phẳng, anh đang trình bày các chức năng của smartphone, thiết kế đẹp kết hợp với công nghệ hàng đầu, làm sao nó không tạo được cơn lốc smartphone mới nhất ở Châu Âu cho được.

Những tin tức này không phải là vô căn cứ, con trai thứ hai của Kim gia - Kim Duẫn Xán đại diện cho công ty viễn thông Tấn Đạt lần này phụ trách cùng Dịch Tử Uy thảo luận, giám đốc Kim đã từng lãnh đạo công ty trong ngành công nghiệp tương tự, thành tích có thể gọi là truyền kỳ, cũng có tin anh đã ly dị.

“Màu đỏ à, rất mới lạ... Năm nay là năm smar phone, tôi cũng muốn.” Đại diện Kim Duẫn Xán một áo sơ mi màu tím, mặt nở nụ cười xán lạn đối với Dịch Tử Uy nói qua.

“Vậy thì thật là tốt quá.” Dịch Tử Uy nhìn chằm chằm con trai thứ hai của Kim gia.

Với mái tóc nhuộm vàng, áo sơ mi màu tím, khuôn mặt luôn luôn nở nụ cười anh tuấn, tiếng cười không kiềm chế, không bị ngăn cấm, thái độ bình thường không giống như doanh nhân, giống như tham gia vào nghệ thuật.

“Công ty của các anh sản xuất điện thoại di động tiếng lành đồn xa, không hợp tác với các anh thì thật là đáng tiếc.” Khóe miệng của anh hiện nụ cười giảo dị.

Dịch Tử Uy trầm ngâm suy tư nhìn của anh.

Anh thoát nhìn tuổi còn rất trẻ, có lẽ là du học mấy năm ở nước ngoài, phong cách giảo dị, không chút để ý, cảm giác làm việc không an toàn, nghe nói anh ta rất ham chơi, suốt đêm ở hộp đêm, thường tạo scandal với nữ diễn viên.

Không quan trọng, anh tin tưởng rằng doanh nghiệp này có một cơ sở khách hàng mạnh mẽ và các nhà cung cấp viễn thông có uy tín, miễn là con trai của ông gạt đầu, dự án hợp tác đã ký kết, thì đồng nghĩa với công ty anh lập nên vinh quang lần nữa.

Vâng, anh phát hiện ra cơ hội kinh doanh vững chắc, Kim Duẫn Xán tính tình có được hay không, bên cạnh có bao nhiêu phụ nữ, cùng với công việc không liên quan.

Trợ lý của Dịch Tử Uy lấy ra hai bản hợp đồng, mở ra giao cho đối phương.

Kim Duẫn Xán xem qua nội dung hợp đồng, sau gạt nhẹ đầu, yêu cầu thư ký đóng dấu.

6. Chương 6

“Đây là sự lựa chọn thông minh, chúng tôi có nhiều mẫu mã, phân phối đồng đều trải rộng, các công ty lớn ở Mỹ đều có sản phẩm của chúng tôi.” Dịch Tử Uy nói sơ qua một lượt về hợp đồng đã đưa cho Kim Duẫn Xán.

“Tôi hiểu, lúc ở Mỹ tôi đã từng sử dụng qua điện thoại của OTC, chức năng mạnh, có thể căn cứ vào nhu cầu của người bản địa mà tạo ra sản phẩm phù hợp. Như vậy, nếu ưu thế và dịch vụ của các anh phối hợp với thương hiệu của công ty chúng tôi, tin chắc chúng ta sẽ tạo ra doanh thu kỷ lục” Kim Duẩn Xán đối với Dịch Tử Uy rất có lòng tin, coi trọng OTC trên thị trường sẽ phát huy ích lợi tiềm năng.

“Tổng giám đốc Kim làm việc thanh thoát khiến tôi phải nhìn anh bằng cặp mắt khác rồi, tôi hoàn toàn đánh giá cao sự hào phóng và dứt khoát của anh.” Dịch Tử Uy nở nụ cười.

Xem ra Kim Duẩn Xán dù là công tử nhà giàu, đam mê phụ nữ nhưng cũng không phải là một người đàn ông thiển cận. Anh tin chắc trong lần hợp tác này, với mục tiêu cùng tầm nhìn nhất trí, bọn họ sẽ có thể tạo nên thành tích cao. Tư tưởng lớn gặp nhau, sự hợp tác này khiến cho bọn họ hiểu nhau không cần nói.

“Tổng giám đốc Kim, thật vui vì được hợp tác với anh.” Dịch Tử Uy cùng anh bắt tay.

“Đừng gọi tôi là Tổng giám đốc Kim này Tổng giám đốc Kim nọ, nghe rất khách sáo. Nói về sự nghiệp, kinh nghiệm cùng năng lực của anh so với tôi đều giỏi hơn, cha tôi muốn tôi học hỏi nhiều ở một công ty lớn như của anh, không bằng tôi gọi anh một tiếng anh Dịch, anh kêu tôi là A Xán, được không?”

“Dĩ nhiên, A Xán.” Ở trên thương trường nhiều bạn bè là chuyện tốt.

“Vâng, có thể vừa hợp tác với anh Dịch vừa trở thành bạn bè như thế này là vinh hạnh của em, hôm nay em làm chủ mời anh ăn bữa tối, anh thấy thế nào?” Kim Duẩn Xán vốn thích kết giao bạn bè, ở câu lạc bộ đêm nổi tiếng là doanh nhân trẻ và thành đạt.

“Tốt.” Dịch Tử Uy không phản đối, ăn cơm uống rượu cho đối phương thể diện là xã giao cơ bản nhất.

“Vậy cũng tốt! Bây giờ tối nay gặp ở nhà hàng Thái - Khách sạn Lệ Trì.” Kim Duẩn Xán cười phô hàm răng trắng sáng.

Đột nhiên, cửa phòng họp lặng lẽ bị mở ra, một vị chuyên viên thiết kế tiến vào, vẻ mặt anh vội vàng hướng Kim Duẩn Xán đi tới, hình như có việc gấp tìm anh.

Kim Duẩn Xán đứng dậy muốn tiến Dịch Tử Uy rời đi.

“A Xán, nếu em có việc bận rộn, không cần tiến nữa.” Dịch Tử Uy nhạy cảm mà quan tâm nói.

“Tốt, vậy buổi tối gặp anh nhé.”

Dịch Tử Uy mang theo trợ lý, đi tới cửa phòng họp, không ngờ sau lưng vang lên một giọng nói, đưa tới sự chú ý của anh.

“Kim tổng, công ty chúng ta vì hưởng ứng bảo vệ môi trường đã đặc biệt cử hành hoạt động làm “Phiếu giảm giá hóa đơn điện tử”, Phòng Kế Hoạch xin sắp hôm nay ra quyết định, sắp cảm thấy quà mini cho khách là phiếu giảm giá Haagen-Dazs tốt hơn hay phiếu giảm giá Café 85OC tốt hơn?”

“85OC lần trước đã tham gia hoạt động rồi, kem Haagen-Dazs. . . Khiến khách hàng thấy lạnh miệng, ngọt lòng... xem ra không tệ.”

Dịch Tử Uy nghe đến đó, dừng bước lại, trong đầu thoáng qua một ý nghĩ.

Anh quay đầu trở lại “A Xán.”

“À, anh Dịch, còn có việc gì sao?”

“Anh nghe nói các em muốn tiến khách bằng phiếu giảm giá kem Haagen-Dazs sao?”

“Đúng vậy.”

“Anh có một kiến giải vụng về, có thể cung cấp cho em tham khảo.”

“Tốt, anh nói thử xem.”

“Ừ. . . Bây giờ đang vào mùa thu, Bắc Bộ nhiệt độ hơi thấp, ăn kem không phù hợp thời tiết.”

“Nói rất đúng, như vậy anh cảm thấy đưa cái gì tốt đây?”

“Anh có biết một người bạn tay nghề không tệ, mở ra một nhà hàng nhỏ, tự mình nghiên cứu phát triển món điểm tâm ngọt mới, nguyên liệu đều là từ thiên nhiên, khẩu vị già trẻ đều thích hợp, rất được mọi người yêu thích, nếu như đề tài thảo luận liên quan về môi trường, như vậy đưa phiếu giảm giá điểm tâm thiên nhiên, hẳn là không sai rồi.”

Kim Duẫn Xán tò mò hỏi “Ý kiến này nghe “nice” lắm, là nhà hàng nào vậy anh?”

“Ba Đóa Hoa”

“À, em biết rõ Ba Đóa Hoa”, nhắc tới “Ba Đóa Hoa” Kim Duẫn Xán mắt sáng rỡ, gật gù. “Chị dâu em rất thích bánh hoa hồng phô mai và bánh bích quy sô-cô-la, lúc anh trai em kết hôn, chị dâu cùng mẹ của em đặc biệt chỉ định muốn nhà hàng “Ba Đóa Hoa” làm món điểm tâm ngọt đãi khách, chẳng qua ngày đó em bận tiếp khách cũng chưa niếm thử món điểm tâm đó, lúc xong tiệc thì điểm tâm ngọt cũng không còn.” Điều này làm anh đối với món điểm tâm ngọt cũng có chút mong đợi.

“Anh cũng vậy, cảm thấy mùi vị rất tuyệt, cho nên giới thiệu cho em.” Từ đó vừa có thể giúp “Ba Đóa Hoa” một tay, vừa có thể quảng cáo, cũng gián tiếp giúp Dĩ Du nhận lấy đơn đặt hàng, tăng đầu thu, giải quyết phần nào kinh tế khó khăn.

“Nếu là anh Dịch giới thiệu, vậy em nhất định phải thử qua một chút.” Kim Duẫn Xán cảm thấy Dịch Tử Uy rất có ý tưởng, nếu là bạn bè của anh, như vậy có thể nể tình cũng là đều dễ hiểu. “Như vậy những khách hàng Bắc Bộ, phiếu giảm giá đổi thành món điểm tâm ngọt của “Ba Đóa Hoa” đi.”

“Vâng”. Chuyên viên thiết kế trả lời.

“Chỉ là, đừng nói với chủ nhà hàng “Ba Đóa Hoa” là do anh giới thiệu.”

“Tại sao?”

“À... Bà chủ của “Ba Đóa Hoa” cá tính rất bướng bỉnh, muốn dựa vào khả năng của chính mình mà phát triển nha hàng, không thích người quen giới thiệu. Cho nên lần hợp tác này, nên để trợ lý của em cùng bà chủ “Ba Đóa Hoa” bàn bạc sẽ tốt hơn.” Nếu như cô biết là anh tạo cơ hội, cô sẽ nhất định từ chối.

“Oh, bà chủ này thật là có cá tính.” Kim Duẫn Xán sáng khoái đồng ý “Em sẽ làm theo.”

Dịch Tử Uy gật đầu cười một tiếng.

Ly hôn ba năm, anh đã không làm gì để giúp đỡ cô ấy, cuối cùng thì bây giờ anh cũng có thể làm được một việc cho cô rồi. Chỉ cần một lần ăn điểm tâm của cô làm, nhất định sẽ bị “nghiện”, chỉ mong việc bận rộn nhỏ này có thể hóa giải sầu muộn trong lòng cô.

7. Chương 7

“Dĩ Du, tin tức tốt, chúng ta có đơn đặt hàng rồi!” Nhâm Hi Vi vui vẻ hướng phía Dĩ Du vừa đi mua nguyên liệu về réo rất.

“Là ai vậy?” Đỗ Dĩ Du tò mò hỏi.

“Mới vừa rồi Vi nhận được cuộc gọi từ quản lý thiết kế của công ty viễn thông Tấn Đạt, anh ta nói tổng giám đốc của bọn họ thích món điểm tâm ngọt của chúng ta, hai ngày nữa sẽ phái người tới đây cùng Du nói chuyện hợp tác.”

“Công ty viễn thông Tấn Đạt. . . ” Đỗ Dĩ Du suy tư một chút “À... không phải lần trước chúng ta làm món điểm tâm ngọt phục vụ cho đám cưới ở Kim gia sao? Du nhớ cha của chú rể kinh doanh công ty viễn thông tên Tấn Đạt, lần này là em trai chú rể muốn kết hôn sao?”

Cô không ngờ nhanh như vậy đã có doanh nghiệp muốn hợp tác với cửa hàng của cô.

“Không không không, lần này không phải là phục vụ cho đám cưới ở Kim gia nữa, nghe nói là em trai của chú rể - tổng giám đốc Kim Duẫn Xán ra lệnh, chỉ cần khách hàng công ty viễn thông Tấn Đạt đồng ý đổi thành hóa đơn điện tử, là có thể nhận được phiếu giảm giá của nhà hàng “Ba Đóa Hoa” của chúng ta.”

“Kim Duẫn Xán?” Cái tên này, cô một chút ấn tượng cũng không có.

“Ha ha ha... Danh tiếng càng vang, việc kinh doanh của chúng ta sẽ càng tốt, Du cũng sẽ không cần lo lắng phải thay đổi cửa hàng nhỏ hơn nữa.”

“Du cũng hi vọng có thể như vậy, chúng ta mới vừa đi đến công ty môi giới, ủy thác họ tìm nhà mặt bằng khác nhỏ hơn, để có thể giảm bớt tiền vốn, giảm bớt thiếu hụt.” Vừa nghĩ tới tiền thuê nhà tăng, đầu cô liền căng lên, cộng thêm chồng trước đúng là âm hồn bất tán xuất hiện, để cho cô tối nào cũng không ngủ ngon.

“Thật tốt quá, lần này không cần lo lắng nữa rồi.”

“Còn quá sớm để nói chuyện này, chưa có ai cùng Du nói chuyện hợp tác đấy.”

“Nhất định thành công mà... đừng lo lắng, điểm tâm Du làm đã nắm được dạ dày của Kim gia rồi.”

Đỗ Dĩ Du bị cô chọc cười “Du mới vừa chọn mua một đồng nguyên liệu, đem vào cửa hàng thôi.”

“Để Vi giúp một tay.”

“Không, Vi là thủ quỹ, Vi trông chừng máy thu tiền là tốt rồi.” Đánh máy thu tiền Hi Vi so cô giỏi hơn nhiều, cô đánh máy thường gõ ra tiếng, giao cho Hi Vi mới yên tâm.

Cô đi ra đến bên ngoài mái hiên nơi đậu xe chở hàng, mở ra buồng xe, từng thùng sô-cô-la tương, một hộp bơ sữa tươi, chờ cô mang vào.

Không có A Ben giúp một tay, cô phải làm việc nặng nhọc là việc không tránh khỏi. Có điều vừa nghe đến có đơn đặt hàng, trong lòng cô vừa tò mò vừa mong đợi, khéo miệng bất giác hiện lên nụ cười vui vẻ, suốt mấy ngày nay, chi phí mọi thứ đều tăng lên, gánh nặng về tiền vốn thật làm cô quá lo lắng.

“Rất lâu rồi không nhìn thấy em cười.”

Bên tai đột nhiên truyền đến một thanh âm, mới vừa ôm lấy thùng giấy Đỗ Dĩ Du sợ hết hồn, lão đảo, cả trọng tâm không vững ngã về phía trước.

Một đôi tay khỏe mạnh rất nhanh từ phía sau ôm hông cô lại, kéo cô vào một lồng ngực ấm áp nở nang, giúp cô giữ vững thăng bằng.

Trong mũi cô tràn ngập mùi thuốc lá nhàn nhạt nam tính, cái ôm quen thuộc khiến thần kinh của cô căng thẳng, cô ngước mắt lên nhìn - quả nhiên là anh.

“Anh tới đây làm gì?”

“Anh nói rồi, sẽ đến tìm em.” Dịch Tử Uy vẻ mặt bình thản, giống như việc tìm đến cô là chuyện đương nhiên, không có chút nào là không nên.

“Tôi không hoan nghênh anh.”

“Không cần cố chấp như vậy được không? Để cho anh giúp em làm chút chuyện.” Giọng nói tự tin, thái độ cứng rắn, đôi mắt độc tài, anh - một chút cũng không thay đổi.

“Rốt cuộc là ai cố chấp. . .” Cô kháng nghị, bởi vì anh cướp lời của cô.

“Coi như là rèn luyện thân thể đi.”

“Rèn luyện thân thể? Anh nên đi tập GYM hoặc câu lạc bộ đánh Golf, nơi đó dường như thích hợp với thân phận và địa vị của anh hơn.”

Anh không nói hai lời, tự mình nhận lấy thùng giấy trên tay cô, chia sẻ gánh nặng, ngoảnh mặt làm ngơ hỏi “Giúp anh mở cửa được không?”

“Anh. . .” Cái tên mặt dày này.

Cô không vui căn môi, cô thực sự không còn cách nào đối phó với người đàn ông bá đạo này, cô giúp anh mở cửa. Nhâm Hi Vi thấy trai đẹp lại tới, còn giúp Dĩ Du một tay, trợn to mắt nhìn. Chỉ có hai tuần ở Đài Loan mà cứ như vậy thường tới thăm quan tâm vợ trước, rất có lòng nha!

–“Để chỗ nào?” Dịch Tử Uy lại hỏi.

“Phòng bếp.” Nếu như anh ta muốn vậy, đành cho anh ta giúp một tay thôi.

Để thùng giấy xuống, anh xắn tay áo sơ mi lên trở lại xe, lục đục mang nguyên liệu vào, bắt thịt rắn chắc, đường cong hoàn mỹ hiện lên, vóc người không thua với nam người mẫu, cho dù đi đến chỗ nào, anh cũng trở thành trung tâm.

Trời ạ, cô lại như vậy, rốt cuộc là đang nhìn đến nơi nào rồi!

“Cảm ơn anh đã giúp.” Chuyến cuối cùng cô đi theo anh đến phía sau phòng bếp, tính toán đuổi người khách không mời mà đến này.

“Không cần khách khí, đây là việc anh phải làm.” Nói xong anh xoay người, thân thể cơ hồ dán trước ngực của cô, cảm giác ma sát tiếp xúc nhẹ nhàng, trái tim của hai người tế nhị va chạm cảm giác quen thuộc thân mật.

Hơi thở nam tính của anh phảng phất qua mũi cô, mùi vị rất quyến rũ khiến cô choáng ngợp, cô không biết phải làm thế nào, mắt chỉ có thể nhìn thẳng áo sơ mi của anh, theo hơi thở phập phồng tưởng tượng cơ ngực chắc khỏe hoàn mỹ.....

Trời ơi! Rõ ràng lò nướng không có mở nhưng nhiệt độ trong bếp như cao gấp hai lần bình thường thế này, cùng anh tiếp xúc ở khoảng cách gần như vậy, cảm giác bị áp bức làm cơ thể cô cũng nóng lên, gương mặt của cô cũng trở nên ửng đỏ, choáng váng, mất đi lý trí.

Anh nhìn chăm chăm vào cô, miệng nở nụ cười hài lòng.

Mặt cô đỏ lên trông thật đẹp mắt, màu đỏ hồng nhút nhát e lệ tỏa ra vẻ đẹp quyến rũ, có thể thấy được cô vẫn có sự căng thẳng của người phụ nữ. Mặc dù đã ba năm không nhìn thấy cô, nhưng anh vẫn bị thu hút bởi vẻ nhút nhát e lệ của cô, sâu trong trái tim, phần tính ỷ kia vẫn rất mãnh liệt và rõ nét

“Không gian nhà bếp có vẻ hơi nhỏ.”

8. Chương 8

Cô sững sờ. Cố tự trấn định lướt qua anh, ngồi xổm người xuống đem bơ sữa tươi để vào trong tủ lạnh, đem hộp đựng sô-cô-la cùng đường cầm lên, đặt ở trên đầu tủ. Khi cô phải nhón chân lên mới có thể đem nguyên liệu để lên trên đầu tủ thì sau lưng – một cánh tay lần nữa giúp cô, đem hộp sô-cô-la đẩy sâu vào bên trong.

“Nếu như có mặt bằng thích hợp, em có tính đổi sang một không gian lớn hơn không?” Anh nhìn xung quanh phòng bếp của cô, sáng sủa và sạch sẽ, nhưng không gian quá hẹp, lò nướng, tủ chứa đồ và tủ đông lạnh chiếm một vị trí lớn, lối đi rất hẹp hai người đồng thời đứng ở trên hành lang, cũng phải nghiêng thân mới đi qua được.

“Như vậy là đủ rồi, tôi không cần không gian quá lớn.”

“Anh có người bạn ở gần đây, vừa đúng có cửa hàng muốn cho thuê, không gian so với bên này của em lớn hơn nhiều, trên lầu được 10 tầng, nếu như em. . .”

“Ông chủ lớn thế nào lại trông nom đến cửa hàng nhỏ của tôi rồi.” Cô tức giận vì anh can thiệp quá nhiều, giận hơn là vì chính mình dễ dàng chịu ảnh hưởng của anh, mới cùng thân thể anh khẽ chạm nhẹ đã liền đỏ mặt thế này.

Cô thật không nên cho anh đi vào, không nên để anh lần nữa tham gia cuộc sống của cô.

Cô vẫn còn giận anh! Định Tử Uy nhìn chăm chăm gương mặt nhỏ nanh lại đỏ hồng của cô. Biết là mình không tốt, cưới cô lại coi thường sự tồn tại của cô, tổn thương trái tim của cô, nên cô thà cắn răng chấp nhận khó khăn còn hơn nhận sự giúp đỡ của anh.

Nhưng cô kiên cường cố chấp lại làm đau trái tim của anh.

Vốn định hỏi thăm xem cô có muốn cùng hợp tác với người khác nữa không, nhưng thấy thái độ của cô, anh dừng lại. Nếu cô biết Tấn Đạt là do anh giới thiệu, cô nhất định sẽ từ chối, lần này cũng không hay rồi.

“Chúng ta đã từng là vợ chồng, em cần gì vô tình như vậy?”

Vợ chồng thì như thế nào? Cô nhìn chăm chăm anh.

Nếu như ba năm trước đây anh thường xuyên quan tâm đến cô như vậy. Hỏi cô có tốt hay không? Có cần gì không? Cô nhất định sẽ lặng lẽ bên cạnh anh, tuyệt đối sẽ không yêu cầu lý hôn. Nhưng cách biệt ba năm, ba năm qua anh đối với cô chẳng quan tâm, hiện tại đột nhiên tìm đến cô, nói gì là... đã từng là vợ chồng, gì là... cô nói chuyện vô tình, anh không cảm thấy rất buồn cười sao?

“Anh có chút khát, bà chủ, có thể thưởng chén nước uống không?” Anh làm mặt dày cùng cô.

“Uống hết nước, anh sẽ đi chứ?” Cô lạnh lùng hỏi.

Anh gạt đầu, bày tỏ phối hợp.

Cô dễ dàng tìm thấy cái ly, rót một cốc nước đưa cho anh.

“Minh Tu cùng Tỉnh Nhã đầu năm nay đã kết hôn, em có đi tham gia tiệc mừng của bọn họ không?”

Bởi vì Minh Tu là bạn học thời đại học của anh, Tỉnh Nhã là bạn hồi trung học của cô, Minh Tu cùng Tỉnh Nhã là do bọn họ làm mai, khi bọn họ mới vừa lui tới thì hai người đều tạo cơ hội, vun đắp tình yêu cho bọn họ, bốn người bọn họ sẽ cùng nhau đi chơi, nói chuyện với nhau về những ước mơ, trao đổi kinh nghiệm về tình yêu.

Bởi vì là cùng chung bạn bè, cô lại không dám đi đám cưới, trừ sợ thấy cảnh sinh tình, còn sợ sẽ gặp phải Định Tử Uy “Anh có đi không?”

“Dĩ nhiên, đáng tiếc không có gặp em.”

“May mắn thay, đã không đi. . .” Phản ứng của cô cùng anh không giống nhau, đựng phải nhiều lúng túng! Thật không biết người khác sẽ thấy bọn họ thế nào.

“Vợ chồng bọn họ đã tới tiệm của em rồi sao?”

“Hơn nửa năm trước bọn họ đã tới, nói với tôi muốn kết hôn. . .” Trò chuyện về quá khứ, lòng Đỗ Dĩ Du có chút ưu tư.

Cô cũng không thật sự muốn gặp lại bạn cũ của Định Tử Uy.... Đợi chút, tại sao cô bị cuốn theo anh, tán gẫu những chuyện này chứ?

“Việc kinh doanh của em được không?” Anh thay đổi chủ đề.

“Anh. . .” Ly hôn cũng đã lâu như vậy, anh lại nhiều lần tới quan tâm cô sống có tốt hay không, trò chuyện về bạn bè cũ, rốt cuộc anh có âm mưu gì? Anh chẳng lẽ muốn cùng cô nói lại tình cảm hay sao?

Lúc nghĩ lại, toàn thân cô hơi rung, sự bình yên trong tim cô một lần nữa bị anh làm cho gợn sóng. . . Không! Lòng của cô đã sớm khóa lại, hơi thở của anh, sức quyến rũ của anh, đều không còn có thể ảnh hưởng đến cô – Cô tự nhắc mình như thế!

“Thế nào?”

“Nước cũng uống rồi, mời anh về cho.”

Mi tâm của anh nhíu lại “Tại sao không trả lời anh?”

“Anh nên tập trung mà phát triển sự nghiệp của mình cho tốt, để cho công ty của anh kiếm nhiều tiền hơn mới đúng.” Cô cố ý dùng lời nói kích anh, buộc anh đi.

Cô đã từng yêu, trải qua đau khổ, cô không có can đảm lặp lại một lần nữa, cô phải giữ vững lòng mình, từ bỏ bất cứ thứ gì còn lại của bọn họ.

Tròng mắt đen của nh nhú lại, anh thật hối hận vì để cô đi, khiến bây giờ lâm vào cảnh giằng co cùng khổ sở thế này.

Ban đầu ly hôn là bởi vì yêu cô, không đành lòng nhìn cô u sầu cô đơn mới có thể để cô đi, nhưng anh không hề quên cô, chỉ sợ đến quá gần sẽ gọi lên nỗi đau của cô, chỉ có thể âm thầm yên lặng quan tâm cô.

Vừa thấy cô vì kinh doanh của cửa hàng mà lo lắng, thỉnh thoảng còn phải khuôn vác nặng nề, anh vừa thương vừa không đành lòng, muốn thay cô gánh vác cực khổ, giải trừ sầu lo.

“Dĩ Du, anh chỉ hy vọng em vui vẻ, anh có thể giúp em vượt qua cực khổ, giúp em vượt qua khó khăn của cửa hàng.” Anh bộc phát nói ra lời từ trái tim, đôi mắt đen buông thả thâm tình.

“Giúp tôi cái gì?”

“Anh có thể giúp đỡ em, giúp em hoàn thành giấc mộng, đổi cửa hàng lớn hơn, mở rộng quy mô kinh doanh, mở đại lý, làm cho nhiều người được ăn món điểm tâm ngọt do em làm ra. . .”

Đỗ Dĩ Du sững sốt.

Đó là ước mơ trước kia cô đã từng nói với anh, bọn họ đã từng cùng nhau nằm ở trên cỏ hướng về phía trăng sáng nói về nguyện vọng, thì ra những gì cô nói, anh đều nhớ. . .

Không, cô không thể cùng anh có bất kì liên quan gì nữa!

Trong đầu của anh đều là sự nghiệp cùng tiền bạc, có tiền mới có thể thực hiện ước mơ của cô, có tiền mới có thể đền bù tất cả những thứ anh thiếu cô sao?

“Anh đừng nói những lời như thế nữa, tôi mở cửa hàng mặc dù khổ cực, nhưng khoảng thời gian này so với lúc kết hôn tôi rất vui vẻ, như vậy là đủ rồi.”

Thì ra đây chính là nguyên nhân của anh, nhiều lần nói giúp cô, cho dù là tiền bạc hay nhà cửa, nếu không phải vì bù đắp thiếu hụt trong lòng, đó sẽ là gì?

Đột nhiên, điện thoại di động của anh vang lên.

“Alô... Vậy sao? Tổng giám đốc Trần đã tới chưa?... Ừ, tôi hiểu rồi, vậy tôi lập tức đến ngay.” Anh nhìn cô nói “Dĩ Du, thật xin lỗi... Anh còn có chuyện phải đi, hẹn gặp lại.”

“Xin cứ tự nhiên, không tiễn.” Cô không muốn nói hẹn gặp lại.

9. Chương 9

Không phải cô vô tình mà là cô chỉ mong muốn một cuộc sống an bình và yên ổn. Nếu như anh chỉ vì muốn bù đắp những thiếu thốn cho cô và giải tỏa áy náy ình thì... cô thật không cần.

Anh vẫn bận rộn như vậy, không thể nào vì cô thay đổi.

9.50 tối - gần đến giờ đóng cửa, Đỗ Dĩ Du ngồi ở quầy tính tiền, kiểm tra vài lần nhưng vẫn thấy không đúng.

Muốn có cuộc sống yên tĩnh khó khăn như vậy sao? Tình yêu của bọn họ đã là quá khứ rồi, Dịch Tử Uy cảm thấy đó là vì công việc, nhưng lại xen lẫn tư tình, nhiều lần tới trêu chọc lòng của cô.

Cô phân tâm vì những lời Dịch Tử Uy đã nói hôm nay, cuối cùng giao cho Nhâm Hi Vi tính tiền.

“Chuyện tiền bạc giao cho Vi xử lý luôn.”

“Dĩ Du, có phải bạn đang quan tâm đến chuyện chồng trước tới tìm có phải không?” Nhâm Hi Vi giống như có thể hiểu rõ nguyên nhân Đỗ Dĩ Du không chuyên tâm.

“Ừ, anh ta thật đúng là đồ phiến toái.”

“Hôm nay anh ta đến tìm Du làm gì?”

“Anh ấy nói phòng bếp của chúng ta quá nhỏ, hỏi chúng ta có muốn đổi sang mặt bằng lớn hơn không, anh ấy muốn giúp chúng ta mở đại lý.”

“Wow!!!” Nhâm Hi Vi trợn mắt to “Anh ta rất có tiền, đúng không?”

“Anh ấy là một trong những cổ đông của OTC.”

“Trời ạ, OTC?!? Gần đây giá cổ phiếu của công ty này rất cao đó! Dòng smart phone của OTC từ thiết kế đến công nghệ đều rất được các công ty viễn thông của nước ngoài ưa chuộng. . .” Trước kia cô chưa từng nghe Dĩ Du đề cập tới chồng trước của mình làm nghề gì, bây giờ mới biết chồng trước của cô ấy năng lực lại mạnh như vậy, lai lịch lại không nhỏ

“Du có đồng ý không?”

“Không có. Anh ấy làm như vậy... chỉ là vì muốn đền bù áy náy trong lòng anh ấy mà thôi.”

“Đền bù áy náy trong lòng anh ta à? Anh ta biết công việc kinh doanh của Du không được tốt sao?”

“Có lẽ là vậy.”

Ngoại trừ gần đây kinh tế có khó khăn làm cho cô cũng có chút lo lắng, nhưng làm bánh là công việc cô thích nhất, trên thực tế cuộc sống cũng coi như là an nhàn tự tại.

“Thật ra thì nếu có thêm chút tiền nữa thì tốt hơn.” Nhâm Hi Vi nhỏ giọng.

Mặc dù tiền bạc không phải vạn năng, nhưng không có tiền thì vạn chuyện đều không thể, không cần tu sửa lại cửa hàng nhỏ mà còn có thể đổi cửa hàng lớn hơn, sao lại không thử?

“Trừ tiền bạc và sự nghiệp, không có gì có thể làm anh ta thấy hứng thú cả.” Cùng anh chung đụng mấy năm, cô còn chưa hiểu rõ anh sao?

“Dĩ Du, không ai là không thích tiền, chúng ta bây giờ gặp phải khó khăn về tiền thuê nhà cùng tiền bột mì đều tăng, cũng sẽ rất mau lỗ vốn. Du! Tại sao không chấp nhận đề nghị của anh ấy? Nếu như anh ta có thể khiến OTC kiếm tiền, giá cổ phiếu tăng cao, thì ước mơ vương quốc bánh ngọt của cậu... chắc anh cũng sẽ có khả năng thực hiện.”

“Đừng nói riêng vương quốc bánh ngọt, ngay cả cuộc sống của Du, anh ta cũng không thể tham dự.” Mới cùng anh gặp mặt vài lần, cô có thể cảm thấy sự bình tĩnh như nước hồ thu của mình bị vung lên trận trận phong ba, đó là sự nguy hiểm được báo trước, sợ hãi làm cô lui bước.

Không sai, cô phải giữ vững lý trí, không thể cùng anh có bất kỳ dây dưa không rõ nào.

“Dĩ Du, bạn vẫn yêu anh ấy sao?”

“Du. . . Không biết” Cô không muốn nghĩ đến vấn đề này.

“Nếu như không phải là yêu, chỉ là hợp tác trong kinh doanh, Du cần gì phải cự tuyệt sự giúp đỡ của anh như thế?”

Hi Vi nói không sai, nếu như không phải là vì trong cô vẫn còn sót lại tình yêu dành cho anh, cô cần gì phải lạnh nhạt cự tuyệt anh như thế? Nhưng cô không dám đối mặt với vấn đề này, chỉ có thể dùng cái phương thức này tự thuyết phục chính mình mà thôi.

“Ba Đóa Hoa không cần mở rộng, nhưng Du muốn vui vẻ, muốn tự do, cuộc sống và công việc của mình, Du muốn tự mình làm chủ” Như vậy là đủ rồi.

“Được rồi, Vi hiểu rõ rồi.” Thân là bạn thân kiêm phụ tá, cô nên ủng hộ Dĩ Du mới đúng.

Đỗ Dĩ Du giọng nói nhẹ nhàng, suy nghĩ lạc quan “Huống chi, công ty viễn thông Tấn Đạt sắp tới sẽ bàn chuyện hợp tác với chúng ta, Du đối với tương lai vẫn có lòng tin, đừng lo lắng.”

“Ừ, Vi cũng vậy. Hi vọng lần hợp tác này có thể thành công.”

Nhâm Hi Vi đem tiền đếm xong giao cho Đỗ Dĩ Du, Đỗ Dĩ Du lại đem tiền để vào trong túi rồi với tay tắt đèn bảng hiệu, họ cầm giỏ xách chuẩn bị rời đi, đột nhiên Linh Phong trên cửa kêu “leng keng” có người đẩy cửa bước vào.

Bước vào cửa tiệm là người đàn ông tóc vàng quá vai, áo sơ mi tím kết hợp với quần âu, trên mặt mang nụ cười giãn dãn tùy ý, bên cạnh còn có hai phụ tá mặc âu phục.

“Wow... Nơi này chính là Ba Đóa Hoa sao? Các người đẹp, có thể cho tôi vào trong cửa hàng ăn thử bánh hoa hồng phô mai không?” Kim Duẫn Xán nhìn một vòng quanh cửa hàng, bánh bao và những món ăn khác đều không còn, không thể làm gì khác hơn là mở miệng hướng về phía Đỗ Dĩ Du muốn món tráng miệng chính của cửa hàng.

“Thật xin lỗi, hiện tại trong tiệm chúng tôi đã không còn bánh phô mai hoa hồng.” Đỗ Dĩ Du lễ phép mỉm cười trả lời.

“A! Tôi tới quá muộn sao?” Kim Duẫn Xán cười quan sát cô.

Cô là một người phụ nữ đoan trang xinh đẹp, sạch sẽ mà dịu dàng, giống với “Ba Đóa Hoa” của cô, làm cho người khác có một loại cảm giác tươi sáng và ấm áp.

“Vâng, thật xin lỗi, tất cả đã được bán hết, ngày mai khoảng giữa trưa mời anh quay trở lại, hoặc có thể đặt trước” Đỗ Dĩ Du nói một cách lịch sự.

“Đợi chút. . . Nơi này rõ ràng còn một bánh phô mai hoa hồng trứng lớn, tôi muốn cái này, tôi muốn nếm thử một chút mùi vị . . .”

Anh mắt tinh, phát hiện trong tủ lạnh thủy tinh trong suốt đặt trong cùng có một cái bánh kem hình hoa hồng cùng với hoa văn bánh phô mai hoa hồng ước chừng tám tác lớn.

“Thật xin lỗi, bánh này đã có khách đặt trước rồi, khách ngày mai sẽ đến lấy hàng, bởi vì tôi không có thời gian đóng gói nên mới để ở chỗ này” “Ba Đóa Hoa” cũng có cung cấp bánh theo nhu cầu của khách hàng, cái bánh ngọt này là do một khách quen muốn ăn mừng kỷ niệm ngày cưới, và cô đã viết chữ chúc mừng trên đó, không thể bán cho anh.

“Không cần keo kiệt như vậy, bán tôi một phần nhỏ thôi.”

Anh phát huy tuyệt chiêu của mình, dùng đôi mắt phóng điện mê hoặc cô, giọng nói nũng nịu dụ cô mềm lòng thỏa hiệp, bình thường phụ nữ đều đổ vì bộ dạng này của anh.

“Thật xin lỗi, thưa anh, phía trên có ghi chữ chúc phúc rồi.” Cô cho anh một câu xin lỗi kèm nụ cười, không bị ảnh hưởng chút nào.

Không phải chứ? Phóng điện cùng làm nũng cũng không có tác dụng, Kim Duẫn Xán không thể làm khác hơn là đổi phương thức khác hỏi “Có thể mời bà chủ ra đây một chút không?”

“Tôi chính là bà chủ.” Đỗ Dĩ Du hào phóng thừa nhận, thái độ vẫn không kiêu ngạo cũng không tự ti.

“Ừm, vậy tốt lắm.” Kim Duẫn Xán kiên nhẫn, đưa cho cô danh thiếp.

“Nghe nói bánh phô mai hoa hồng của “Ba Đóa Hoa” ăn rất ngon, bởi vì vừa lúc đi ngang qua đây, bụng tôi lại hơi đói nên thuận đường ghé vào. nghĩ sẽ nếm thử món điểm tâm ngọt của quán, không ngờ lần nữa bị cự tuyệt.” Kim Duẫn Xán ngoài miệng vẫn nở nụ cười, nhưng giọng nói hơi có vẻ tiếc nuối.

Bà chủ nếu như biết rõ anh là khách hàng lớn trong tương lai, phải hiểu đạo lý làm ăn, dầu gì cũng nên cho anh một chút thể diện!

“Anh là Tổng giám đốc Kim Duẫn Xán?” Đứng bên cạnh Đỗ Dĩ Du, Nhâm Hi Vi vừa nhìn thấy tên tuổi trên danh thiếp, lên tiếng kinh hô.

Ông chủ Kim xuất hiện trong cửa tiệm, nếu là tôi nói chuyện hợp tác, kẻ kinh doanh thông minh nên tìm biện pháp thỏa mãn nhu cầu của khách hàng mới đúng, Nhâm Hi Vi hướng Đỗ Dĩ Du nháy mắt.

“Thật xin lỗi, tổng giám đốc Kim, tôi vẫn không thể bán cho anh.” Đỗ Dĩ Du vẫn kiên trì.

“Tại sao?” Kim Duẫn Xán sững sốt.

10. Chương 10

“Bởi vì sáng sớm ngày mai làm bánh sẽ không kịp, nhưng khách hàng đã đặt trước hai ngày rồi, tôi không thể thất tín, mất đi niềm tin của khách hàng tương đương với tự đập bảng hiệu, điểm này xin anh bỏ qua cho.” Đỗ Dĩ Du giải thích.

Niềm tin của khách hàng, cô không thể bội ước, đây là cam kết của cô đối với khách hàng, cũng là nguyên tắc làm ăn cơ bản.

“Cô không sợ tôi tức giận, sẽ không nói chuyện hợp tác với cửa hàng hay sao? Cửa hàng sẽ mất đi một khách hàng lớn đấy.” Kim Duẫn Xán cau mày tò mò.

–“Tổng giám đốc Kim, khi kinh doanh ngoài việc chú ý đến chất lượng thì cũng phải dựa vào uy tín, không thể bởi vì đối phương là khách hàng lớn mà có thể chen ngang, làm mất uy tín đối với khách hàng cũ, kính xin anh tha lỗi.”

Thảm! Nhâm Hi Vi kêu thảm trong bụng không ổn, việc kinh doanh có lợi này bởi vì sự cố chấp của Dĩ Du có thể vượt mất, cô thật không dám nghĩ đối phương có tức giận đá cánh cửa rồi đi không?

Không khí đông cứng chừng một phút, cuối cùng, Kim Duẫn Xán đột nhiên cười to.

“Ha ha ha, ha ha ha ha.”

Anh sao thế? Có khuynh hướng thích bị ngược đãi sao? Nhâm Hi Vi thầm nghĩ.

Kim Duẫn Xán nhìn chằm chằm Đỗ Dĩ Du thật lâu, ánh mắt không có lửa giận, ngược lại xuất hiện chút thương thức khác thường.

Cô nói anh “...ý là khách hàng lớn liền muốn chen ngang...” vậy sao? Rất nhiều phụ nữ biết rằng anh là con thứ hai của Kim gia, cô còn dám nói chuyện với anh bằng giọng điệu như thế, thật thú vị!

Quan sát khuôn mặt của cô, cặp long mày cong cong, đôi mắt trong suốt như nước - ôn hòa trang nhã, rõ ràng là một khuôn mặt thanh nhã mềm mại, nhưng bên trong tính cách lại vô cùng quật cường.

Lá gan của cô khá lớn! Anh thích cùng người khác tranh luận bất đồng cùng kiên trì giữ vững lập trường của mình.

“Cô rõ là. . . rất thú vị, cách nói chuyện rất giống một người nào đó, tính cách rất bằng phẳng.”

“Người nào?” Là ai? Đỗ Dĩ Du tò mò hỏi.

“Không có gì, là tôi không tốt, làm việc quá tùy tiện, không để ý đến uy tín của cửa hàng.” Kim Duẫn Xán đưa tay ra, nhận lỗi với cô.

Chỉ là, anh thích dạng phụ nữ ngoài cứng trong mềm, cô kích thích hứng thú của anh rồi.

“Vậy cũng tốt, chúng ta hẹn thời gian khi nào?” Anh hỏi trợ lý thư ký ở phía sau khi nào thì có thể sắp xếp thời gian, anh không thể chờ đợi.

“Chiều mai hai giờ. . .” Trợ lý thư ký trả lời.

“Thật xin lỗi, chiều mai hai giờ, tôi bận làm bánh mì nướng và bánh bao.”

Hắc hắc! Bằng hiệu của cô so với anh còn lớn hơn nữa đấy! Hoàn toàn không vì anh tới mà điều chỉnh thời gian.

“Vậy ngày mốt bảy giờ tối có thể không? Cô có thể giúp tôi để lại một khối bánh ngọt chứ?” Chỉ là, anh ngưỡng mộ tinh thần làm việc có nguyên tắc của cô nên đành nhân nhượng thỏa hiệp.

- “Dĩ nhiên.” Đỗ Dĩ Du cười một tiếng gật đầu.

“Cô cười lên nhìn rất đẹp, có thể cho biết tên của bà chủ xinh đẹp được không?”

“Đỗ Dĩ Du.”

“Đỗ Dĩ Du, tôi mong đợi bánh ngọt của cô, cũng mong sớm gặp lại cô!” Kim Duẫn Xán chớp đôi mắt đẹp, “phóng điện cao thế” sang cô.

“Hẹn gặp lại.” Đỗ Dĩ Du lễ phép đưa anh đi ra khỏi cửa.

Sau lưng Nhâm Hi Vi thở phào nhẹ nhõm. “Cậu làm ỉn sợ quá, cứ tưởng dự án hợp tác này bị hủy rồi chứ.”

“Sẽ không, Kim Duẫn Xán là một người thông minh.” Đỗ Dĩ Du an ủi Hi Vi.

Thành thật mà nói, cô mới vừa rồi cũng lo lắng, chỉ là thật may Kim Duẫn Xán có thể hiểu được tầm quan trọng của uy tín đối với khách hàng. Lần này thì tốt rồi, chỉ cần đối phương hợp tác, cô sẽ không sợ doanh thu của “Ba Đóa Hoa” bị thiếu hụt nữa.

Hai ngày sau, bảy giờ tối, một chiếc xe màu đen láng bóng chạy vào ngõ tắt, hướng “Ba Đóa Hoa” lái tới.

Địch Tử Uy đậu xe xong, đang chuẩn bị xuống xe, ánh mắt lơ đãng nhìn thấy một người đàn ông quen mắt đang đẩy cửa tiến vào “Ba Đóa Hoa”.

“Kim Duẫn Xán?” Trong lòng anh đột nhiên suy nghĩ. Anh ta tại sao lại tới đây? Loại chuyện nhỏ này hẳn chỉ cần phòng kế hoạch ra tay là được rồi, cần bản không cần tự mình đến, kỳ quái nhất chính là tối nay anh không có trợ lý cùng thư ký đi theo sao?

Nhưng nếu Kim Duẫn Xán vì lời giới thiệu của anh đặc biệt tới thử bánh phô mai hoa hồng, điều này cũng có khả năng.

Nếu là như vậy, anh không vội đi vào “Ba Đóa Hoa”, Kim Duẫn Xán cùng anh quen biết nhau, nếu cả hai chạm mặt, phải bắt tay trò chuyện, không cần thận đem chuyện “Ba Đóa Hoa” là do anh giới thiệu cho Kim Duẫn Xán nói ra vậy thì không ổn, hay là quan sát tình hình trước đã.

Ngồi trên xe, ánh mắt của anh xuyên qua cánh cửa bằng thủy tinh, nhìn chằm chằm tình trạng của hai người bên trong.

Bên trong “Ba Đóa Hoa”, Kim Duẫn Xán ném thử một miếng bánh phô mai hoa hồng, đầu lưỡi sung sướng nhảy múa, ánh mắt sáng đầy sao ngạc nhiên và vui mừng “Tôi rốt cuộc cũng biết cái gì gọi là bay lên mây rồi. . .”

Vì muốn giữ lại hình tượng tốt trong lòng Đỗ Dĩ Du, Kim Duẫn Xán lần này đến rất đúng giờ, vừa đúng bảy giờ liền đẩy cửa tiến vào “Ba Đóa Hoa”.

Chuyện cùng một cửa hàng nhỏ ký hợp đồng anh có thể phái người của phòng kế hoạch tới đây, nhưng hai ngày trước, sau khi cùng Đỗ Dĩ Du tiếp xúc, anh phát hiện cô rất khác biệt với những người phụ nữ mà anh đã từng lui tới.

Tính tình của cô dịu dàng mà cũng rất có cá tính, làm việc lại có nguyên tắc, không khỏi hấp dẫn anh. Vì vậy anh không nhịn được lần nữa tự mình tìm đến, thưởng thức món tráng miệng thơm ngon huyền thoại cũng để cảm nhận hương vị của bánh và của cô có khác nhau không.

Đỗ Dĩ Du bị tưởng tượng khoa trương của anh chọc cười.

Thời gian này khách cũng chưa đông, Đỗ Dĩ Du tương đối rảnh rỗi có thể tiếp chuyện anh, vẻ mặt của anh khoa trương nhưng thú vị.

“Vị dày đặc mềm nhẵn, nồng nặc sữa đặc phô mai cùng mùi thơm hoa hồng hoà quyện. . . Thật sự rất ngon.” Anh một hộp lại thêm một hộp, dừng lại không được “Tôi thích.”

“Cảm ơn.”

“Khó trách anh ấy giới thiệu món điểm tâm ngọt của cô sùng để làm phiếu quà tặng.” Kim Duẫn Xán trong miệng lầu bầu.

“Anh ấy. . . là ai?” Đỗ Dĩ Du thu hồi nụ cười, tò mò hỏi.

“Đó... là một người anh trai mà thôi.” Anh cùng Dịch Tử Uy có ước định, không thể nói ra.

Đỗ Dĩ Du suy nghĩ. Người mà Kim Duẫn Xán nói hẳn là anh trai của anh ta! Bởi vì chị dâu của anh cũng thích món điểm tâm ngọt, đây là người duy nhất Đỗ Dĩ Du có thể liên tưởng đến.

“Đây là hương vị do cô nghiên cứu sao?”

“Vâng”

11. Chương 11

“Tại sao cô lại nghĩ đến dùng hoa hồng làm nguyên liệu vậy?” Tay nghề của cô thật tốt, bề ngoài xem ra nhu nhu thuận thuận, người cũng rất có cá tính, anh không nhận được muốn biết nhiều hơn về cô.

“Chỉ là muốn phá cách một lần, kết quả thử một lần, liền được người nhà thích. . .”

Ngày trước tại Thượng Hải cô thường ở nhà một mình chờ đợi anh, rồi rảnh không có việc gì làm liền nghiên cứu các loại sách dạy nấu ăn cùng món điểm tâm ngọt, thử làm các loại điểm tâm mới, chỉ hy vọng có thể làm hài lòng dạ dày của chồng, mong anh sớm một chút tan việc.

Dịch Tử Uy sau khi nếm thử, từng nói hoa hồng là cô, bơ phô mai là anh, hai người kết hợp ngọt mà không ngán, hỗn hợp thơm ngon và hương vị tuyệt vời nhất. Giờ khắc này, hơn ba năm trước tình yêu trong trí nhớ của cô lần nữa cuộn cuộn chảy ra.

“Tôi thật sự ghen tị với người nhà của cô.” Miệng anh ngọt ngào nói qua.

“Đó.” Cô ngượng ngùng cười một tiếng, hồi hồn, vội vàng kéo suy nghĩ về “Như vậy... tổng giám đốc Kim, anh có tính toán cùng chúng tôi ký hợp đồng chưa?”

“Dĩ nhiên.” Kim Duẫn Xán cười “Hương vị ăn ngon như vậy, nhưng lại có ít người biết đến thật là đáng tiếc, nhất định phải mở rộng cửa hàng, khiến nhiều người biết đến điểm tâm của cô hơn mới được.”

“Cảm ơn anh ủng hộ.” Đỗ Dĩ Du nghe thật vui vẻ.

“Chỉ là, tôi mới từ khách hàng bên kia trở về liền trực tiếp đến đây, cho nên không có mang theo hợp đồng.”

“À, không sao... sau khi anh trở về, tôi đến quý công ty ký hợp đồng cũng được.”

“Như vậy thật tốt, cô ăn cơm tối rồi sao?”

“Tôi vẫn chưa ăn.”

“Như vậy đi! Chúng ta tìm một chỗ ngồi xuống ăn cơm, tôi gọi thư ký đưa hợp đồng đến phòng ăn, chúng ta vừa ăn bữa tối vừa bàn hợp đồng, cô thấy như thế nào?” Kim Duẫn Xán tròn mắt dấy lên mong đợi, ăn cơm không chỉ là nói công việc mà thôi, anh càng hy vọng có thể tiếp cận được trái tim của người đẹp.

Đỗ Dĩ Du do dự. Anh muốn mời cô ăn cơm bàn hợp đồng? Cô chỉ là một cửa hàng nhỏ, có cần phiền phức lớn như vậy không?

“Bởi vì bà chủ Đỗ để cho tôi ăn được mỹ vị nhân gian, cho nên tôi cũng muốn mời cô ăn món ngon, đây là lịch sự cơ bản.” Kim Duẫn Xán tiến một bước giải thích.

Những người phụ nữ khác, được con trai thứ hai của Kim gia mời ăn cơm, đã sớm vui mừng gật đầu đồng ý, nhưng cô lại nhúu đôi mày thanh thú, vẻ mặt do dự, ánh mắt phòng bị, chỉ có thể nói Đỗ Dĩ Du thật biết cách thách thức ham muốn chinh phục của anh.

“Được rồi.” Cô cười gật đầu đồng ý.

Mà thôi, ăn một bữa cơm là có thể vì “Ba Đóa Hoa” mang đến cơ hội kinh doanh tốt, thoát khỏi nguy cơ phá sản, thì có gì quan trọng?

“Thật tốt quá, để tôi gọi thư ký trực tiếp đem hợp đồng đến phòng ăn.” Kim Duẫn Xán vui vẻ, chỉ cần có thể tìm cơ hội cùng Đỗ Dĩ Du ăn cơm, bắt lấy trái tim người đẹp, có cơ hội thành công.

Đáng chết!

Cách đó không xa một đôi mắt đang quan sát động tĩnh của hai người, mơ hồ đốt ra hai ngọn lửa.

Biết rõ bọn họ chỉ là đang bàn chuyện hợp tác, nhưng lòng của Dịch Tử Uy lại cực độ lo lắng, khi Đỗ Dĩ Du hướng về phía Kim Duẫn Xán cười bao nhiêu lần thì trong lòng anh cũng bấy nhiêu lần hiện lên ghen tỵ.

Khi anh trở về tìm Dĩ Du, cô đối với anh thái độ luôn là lạnh lùng, cự tuyệt sự giúp đỡ của anh, đối với người đàn ông khác cô lại có thể hào phóng nở rộ nụ cười, nặng bên này nhẹ bên kia... làm dạ dày anh chua chua.

Khi trong lòng anh đang cảm giác lo lắng thì đột nhiên cửa “Ba đóa Hoa” bị đẩy ra, Kim Duẫn Xán đi ra, mà Đỗ Dĩ Du cũng đi theo sau lưng anh, hai người muốn đi đâu?

Về mặt anh căng thẳng, dương mắt nhìn chằm chằm hai người vừa đi vừa nói chuyện cười, đi tới ven đường nơi chiếc xe Ferrari màu đỏ, Kim Duẫn Xán vì cô mở cửa xe, cô lên phải thuyền giặc. . . Không, cô phải lên xe của anh mới đúng.

Làm cái gì! Cái tên “tà tâm bất chính” này rốt cuộc muốn chở cô đi đâu?

Phải biết Kim Duẫn Xán là cao thủ tình trường, thay phụ nữ nhanh như thay áo, nếu như Dĩ Du cũng bị loại phong lưu này làm é hoặc, như vậy hậu quả thật không dám nghĩ tới.

Anh tuyệt không thể để Kim Duẫn Xán được như ý.

Anh một giây cũng không dám chậm trễ khởi động xe, đạp nhẹ chân ga, xe theo sát chiếc Ferrari hướng nội thành chạy tới.

Dịch Tử Uy theo sát xe ferrari, quẹo trái rẽ phải, cuối cùng đi tới một khách sạn bốn sao thì dừng lại, nhưng trong lòng không che giấu được thấp thỏm lo âu.

Tầng bên dưới của khách sạn này có một PUB, vài ngày trước Kim Duẫn Xán còn hẹn anh tới ăn món Thái ở đây, sau khi ăn xong còn hỏi anh cần tìm thú vui không, dẫn anh ngâm mình ở PUB, uống rượu cuồng hoan, mấy cô gái đẹp vây quanh bên cạnh hai người, mỹ nữ chân dài nhiệt tình lại chủ động, ánh mắt cứ chỉ tràn đầy cảm dỗ hấp dẫn.

Anh nhìn Kim Duẫn Xán hàng đêm như thế này, trái ôm phải ấp, cùng lúc chọc giận những cô nàng thân nhau, anh không khỏi bật cười nụ cười lạnh lẽo, càng sống trong cuộc sống vàng son, càng làm anh trống trải, anh không có hứng thú liên lý có chuyện rồi đi trước.

Hiện tại Kim Duẫn Xán lại đem Dĩ Du tới khách sạn, ai biết anh có thể hay không sau khi cơm nước no nê lại bộc phát thú tính, mang cô đi lên phòng.

Hèn hạ ghê tởm! Bộ ngực anh căng đầy lo lắng.

Mặc dù không muốn làm cho Dĩ Du biết chuyện kinh doanh là anh giới thiệu cho Kim Duẫn Xán, đều do anh thiếu thận trọng, không ngờ làm như vậy lại trở thành “đưa dê vào miệng sói”!

Anh nhanh chóng đem xe giao cho bảo vệ ở bãi đậu xe, bỏ lại tiền boa nổi gót bọn họ đi vào khách sạn nhà hàng Thái ở bên trong.

“Nhà hàng Thái này là tôi cùng bác tôi mở phòng ăn, mùi vị không tệ, tôi thường sẽ giới thiệu bạn bè tới ăn, các bạn bè của tôi cũng rất ưa thích.” Kim Duẫn Xán dẫn cô tiến vào phòng ăn vị trí gần cửa sổ.

“Vâng, thư ký của anh đâu?” Cô ngẩng nhìn bốn phía hỏi.

“Thư ký của tôi sẽ tới nhanh thôi, không bằng chúng ta ăn cơm trước đi.”

“Được rồi.”

Người hầu bàn cầm hai phần thực đơn đưa tới, cũng đưa tới một bầu nước dứa, rót ra hai chén cho hai người.

“Cho tôi một phần tôm salad, thịt gà ớt ngọt tái chanh dầu dấm, trứng tôm thái, chanh cá, sườn heo rán, bánh tôm.”

Địch Tử Uy đi vào theo, đưa mắt đi tuần tra đến Kim Duẫn Xán cùng Đỗ Dĩ Du hai người đang ngồi ở vị trí gần cửa sổ, hai người vừa nói vừa uống nước dứa, gương mặt tuấn tú của anh căng thẳng, một giây cũng không dám chậm trễ hướng bọn họ đi tới.

“Cô là người làm bánh kem, ẩm thực Thái Lan nói không chừng có thể tạo ra cho cô một chút cảm hứng. Cô cảm thấy ẩm thực Thái Lan như thế nào?”

“À, tôi.”

12. Chương 12

Khuôn mặt của Đỗ Dĩ Du lộ vẻ khó khăn, người khác đột nhiên thay cô trả lời ——

“Cô ấy không thích ăn cay .”

Một giọng nói trầm thấp đột nhiên vang lên, Kim Duẫn Xán ngẩng đầu, vừa thấy người nói là Địch Tử Uy – không khỏi giật mình.

“Thì ra là anh Địch! Thật là trùng hợp.” Kim Duẫn Xán kinh ngạc chào hỏi anh.

“Sao anh lại ở đây?” Đỗ Dĩ Du vẻ mặt kinh ngạc, dù thế nào cũng không nghĩ ra Địch Tử Uy lại xuất hiện tại nơi này “Các người biết nhau sao?”

“A Xán là đối tác kinh doanh mới, mấy ngày trước anh được cậu ta mời đến nơi này thưởng thức món ăn Thái, các món ăn ở đây rất hợp khẩu vị của anh, nên hôm nay đến đây ăn bữa tối.” Địch Tử Uy tranh thủ thời gian giải thích.

“Anh đi một mình à?” Kim Duẫn Xán hoài nghi nhìn anh.

“Anh gọi điện thoại cho thư ký nghĩ mời em ra ngoài, thư ký cho biết em đi ra ngoài ăn tối rồi, không ngờ thật khéo, tối nơi này liền gặp được nhau.” Địch Tử Uy bên môi nâng lên nụ cười quyến rũ, hóa giải sự xuất hiện đột ngột và bối rối của mình “Nếu tất cả chúng ta đều biết nhau, không ngại tôi ngồi cùng bàn chứ?”

“Ừ...” Khuôn mặt Kim Duẫn Xán lộ ra chút bất đắc dĩ, đang là lúc anh theo đuổi người đẹp sao lại xuất hiện một người anh tuấn có sức hút làm kỳ đà cản mũi, làm lu mờ hình tượng của anh chứ.

Đỗ Dĩ Du mặc dù không muốn cùng Địch Tử Uy có bất kỳ liên hệ gì, nhưng nếu bọn họ đều biết nhau, cô cũng khó mà không chấp nhận yêu cầu của anh.

Địch Tử Uy không đợi đồng ý, tự mình kéo ghế ngồi giữa, cố tình phá hủy cuộc hẹn của họ.

Ngay sau đó, thức ăn được phục vụ đem lên bàn.

Món ăn được bao phủ bởi rau diếp xanh và hành tây, tôm nướng nằm trên, trang trí với lá rau mùi tươi trên đầu, bày rất đẹp mắt, mùi thơm bốn phía, làm ọi người không thể ngồi im.

“Xin mời! Cô Đỗ... đây là món trứng tôm nướng, hương vị thơm và rất ngon, cô thử xem.”

Kim Duẫn Xán cười phô hàm răng trắng sáng, dùng chiếc đũa gấp một miếng trứng tôm đưa cho Đỗ Dĩ Du, ý đồ tranh thủ lấy lòng người đẹp, đột nhiên, một đôi đũa ở nửa đường xuất hiện, cản lại ý tứ của anh.

“Cô ấy không ăn trứng tôm.” Địch Tử Uy từ bên này nhận lấy trứng tôm, vẻ mặt có chút háo hức.

“Không ăn trứng tôm? Không thích sao?” Kim Duẫn Xán buồn bực hỏi.

“Không phải.” Đỗ Dĩ Du lắc đầu “Tôi bị dị ứng với tôm.”

Đúng vậy, đừng nói trứng tôm, chỉ cần ăn hải sản da sẽ ngứa, phát ban, hải sản là bất khả xâm phạm.

“Vậy tất cả bánh tôm ở đây không phải. . . .” Kim Duẫn Xán liếc nhìn bánh tôm, vẻ mặt tiếc nuối.

“Không thể ăn rồi, chúng ta giúp cô ấy ăn đi.” Địch Tử Uy thay cô trả lời, chính là không để cho Kim Duẫn Xán lấy lòng Đỗ Dĩ Du.

“Vậy còn món sườn heo rán, có thể không?” Kim Duẫn Xán vẫn không buông tha, mỉm cười khuyến khích.

“Phía trên có ớt đỏ cùng tỏi, mùi vị quá cay... cũng không thể ăn.” Người khác lại thay cô trả lời.

Hả? Cái này cũng không thể ăn! Kim Duẫn Xán lại hỏi “Cô Đỗ không ăn cay được sao?”

“Tôi ít khi ăn cay, bởi vì...” Đỗ Dĩ Du thừa nhận.

“Bởi vì dạ dày của cô ấy không tốt lắm, không thể ăn thức ăn cay... sẽ đau bụng.” Một người khác trả lời thay.

Cô đã từng có tiền sử loét dạ dày, và không thể ăn quá nhiều thực phẩm kích thích, cà phê cùng rượu cũng không thể, điểm này anh rõ ràng hơn bất cứ ai hết.

Đỗ Dĩ Du nhìn Địch Tử Uy, mặt kinh ngạc lại buồn bực không hiểu.

Còn tưởng rằng anh không quan tâm cô, trong mắt chỉ có sự nghiệp mà thôi, không ngờ anh đều nhớ các sở thích của cô cùng các vấn đề bệnh lý, điều đó nằm ngoài ý muốn, ngoài dự đoán... làm sâu trong nội tâm của cô có một dòng âm áp cùng vui sướng đang cuộn cuộn chảy.

Âm áp vui sướng? Cô tại sao lại cảm thấy vui sướng? Không phải nói muốn thoát khỏi Địch Tử Uy, không để cho anh đi vào lòng của cô sao?

Tại sao chỉ một ánh mắt dịu dàng của anh, một câu che chở, một động tác quan tâm... là có thể khiến lòng của cô rộn ràng hạnh phúc đến như vậy.

Quá không tầm thường rồi! Huống chi, anh cần gì phải ở trước mặt người đàn ông khác biểu hiện giống như cùng cô tựa như rất quen, luôn luôn bảo vệ cô, đây là ý gì?

Tại sao vậy? Kim Duẫn Xán thấy Đỗ Dĩ Du không phản đối, hai người đối diện nhìn nhau, tròn mắt thoáng qua cái nhìn phức tạp không thể thăm dò, giống như giữa hai người ẩn chứa bí mật gì.

Anh nhớ Địch Tử Uy từng nói bà chủ “Ba Đóa Hoa” là bạn bè của anh, nhưng về sở thích cùng bệnh lý của Đỗ Dĩ Du, Địch Tử Uy lại rõ như bàn tay, anh hoài nghi bọn họ không chỉ đơn thuần quan hệ bạn bè?

“Anh Địch, anh cùng cô Đỗ là quan hệ như thế nào?” Kim Duẫn Xán nghi hoặc hỏi.

“Chúng tôi. . . .” Địch Tử Uy đang muốn nói ra khỏi miệng.

“Chúng tôi chỉ là bạn bè.” Đỗ Dĩ Du vội vã cắt đứt lời của anh, cô chỉ muốn cùng Địch Tử Uy vạch rõ giới hạn, không muốn dính dáng đến anh.

- “Chỉ là bạn bè sao? Nhưng tôi lại có cảm giác như hai người... giống như... thân nhau lâu lắm rồi.” Kim Duẫn Xán tò mò quan sát bọn họ.

Kỳ lạ. Địch Tử Uy tối nay xuất hiện rất đột ngột, cộng thêm đối với Đỗ Dĩ Du rõ ràng rất quan tâm. Thôi đi, tình huống hình như không phải đơn thuần như vậy, chẳng lẽ Địch Tử Uy cũng thích Đỗ Dĩ Du giống như anh?

Trên bàn ăn ba người, mỗi người đều có mục đích riêng phải đạt được, không cùng ý tưởng.

Địch Tử Uy lại nhìn chằm chằm Đỗ Dĩ Du, tại sao không dám thừa nhận cô là vợ trước của anh?

Cô cố ý giấu giếm, là hy vọng có thể cùng Kim Duẫn Xán chính thức lui tới, trở thành bạn bè trai gái sao?

Không —— anh đã hối hận vì ba năm trước đây để cô đi, và bỏ lỡ ba năm của mình. Anh không hy vọng cô ngã vào vòng tay của những người đàn ông khác, anh không thể chịu đựng nỗi đau mất cô thêm một lần nào nữa.

“Chúng tôi là bạn bè thân thiết trong nhiều năm rồi, chỉ là tôi đi làm việc tại Trung Quốc, một thời gian dài không gặp lại cô ấy.” Địch Tử Uy thuận miệng giải thích, nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chằm Đỗ Dĩ Du, trong lòng mơ hồ dâng lên một tia lửa ghen tị.

“Hoá ra là như vậy.” Kim Duẫn Xán gật đầu.

13. Chương 13

Còn chưa đuổi kịp Đỗ Dĩ Du, thì lại có một sự cạnh tranh mạnh mẽ khác, điều kiện so với anh còn vượt trội hơn, càng ngày càng có tính khiêu chiến.

“Tổng giám đốc Kim, thật xin lỗi... tôi tới muộn, đây là hợp đồng.” Thư ký Kim Duẫn Xán tiến vào phòng ăn, đi tới bên cạnh anh, từ trong túi công văn lấy ra hợp đồng.

“Cô Đỗ, đây là hợp đồng của chúng ta, mời cô xem qua một chút, xem có vấn đề gì hay không?” Kim Duẫn Xán đem hiệp ước đưa cho Đỗ Dĩ Du.

Đỗ Dĩ Du nhìn sơ qua một chút, chỉ đơn giản là nội dung phiếu giảm giá, cửa hàng phải phối hợp với công ty thực hiện mà thôi, không có gì bất ngờ “Không có.”

“Như vậy, đóng dấu vào là được.”

Đỗ Dĩ Du từ trong túi lấy ra con dấu, đóng vào phần hợp đồng “Cảm ơn Tổng giám đốc Kim, nếu như có bất kỳ nhu cầu gì, anh có thể liên lạc với tôi.”

“Tốt, không thành vấn đề. Đáng tiếc tối nay thức ăn không hợp khẩu vị cô.” Hơn nữa còn có sự uy hiếp của tình địch, đây quả thực là lần hẹn hò không thành công nhất từ trước đến nay của anh.

“Không sao, thật vui vì được ăn tối với anh, cũng đã trễ rồi, tôi phải đi trước.”

“À! Tôi. . . .” Kim Duẫn Xán còn muốn mở miệng đưa cô về nhà, nhưng chuông điện thoại di động đột nhiên vang lên.

“Hay là để anh đưa về.” Địch Tử Uy nén xuống ghen tị, đứng dậy nói.

Thời gian đã hơn chín giờ, anh không yên lòng để cô về một mình, rất nhanh đuổi theo.

Vốn là muốn gọi taxi trở về, nhưng không thay đổi được ý tốt của Địch Tử Uy, Đỗ Dĩ Du vẫn phải lên chiếc xe sang trọng sáng bóng của anh.

Xe của anh vừa rộng lại thoải mái, ghế ngồi bằng da thật, nội thất bên trong sang trọng, cũng tượng trưng cho sự nghiệp thành công của người đàn ông, cả người toát lên vẻ cơ trí thông minh, khí phách thành thực của một thương nhân.

Ngoài một chiếc xe có nội thất cao cấp khác, trên xe anh còn có hơi thở nam tính thuộc về anh, cô nghiêng đầu nhìn anh, ngũ quan anh tuần mà thâm thúy, vàng trán tư tin, đôi mắt đen thông minh cùng vẻ mặt tập trung lái xe, giống như trước kia.

Anh vẫn đẹp trai như ngày xưa, ngoài cửa sổ quang cảnh quen thuộc của thành phố lùi dần về phía sau, cảm giác này giống như là trở lại ngày trước, cô giống như ngồi cùng anh lái máy bay thời gian, trở lại thời kỳ trăng mật sau kết hôn ——

Anh chở cô đến cửa hàng xe mua một chiếc xe cũ, trên xe luôn có những thức ăn cả hai cùng thích, sữa đặc phô mai, lapis xưởng, bia, rau quả, sốt hoa hồng, bánh bao, bánh bích quy. Cũng chở luôn tiếng cười sung sướng và hạnh phúc ấm áp chỉ thuộc về hai người.

Mặc dù lúc đó tiền anh có không nhiều, cũng không có địa vị xã hội cao, nhưng anh yêu cô, làm cho cô cảm thấy rằng hạnh phúc lúc nào cũng vây quanh mình, trên mặt luôn rạng ngời hạnh phúc.

Vào lúc này, cô ước thời gian quay trở lại.

“Dĩ Du.”

Anh thấp giọng gọi, kéo suy nghĩ của cô trở về thực tại

“Sao?”

Anh nhìn về phía trước, lại nghĩ đến việc Kim Duẫn Xán có ý đồ bất chính đối với cô, tim của anh liền nhói hết cả lên, thật không thoải mái.

Ai lại không biết Kim Duẫn Xán không phải là người đàn ông chung tình, anh đến gần Dĩ Du chỉ là vì sắc đẹp của cô thôi.

Không cho phép Kim Duẫn Xán cướp đi người đàn bà mà anh yêu nhất, căn cứ vào lẽ phép, anh trước thăm dò cảm giác của cô đối với Kim Duẫn Xán.

“Em thấy Kim Duẫn Xán như thế nào?”

“Kim Duẫn Xán?” Cô buồn bực nhìn anh, không biết anh hỏi cái này là ý gì?

“Đúng.”

“Có tính hài hước, cảm giác anh ta là người thẳng tính và rất thân thiết.”

Câu trả lời như vậy, khiến cho tâm anh cả kinh, cố gắng đè nén sự ghen tuông đang từ từ bùng cháy trong lòng anh.

Cô say rồi sao? Cô là phụ nữ chín chắn ở tuổi 29, trải qua lần thứ nhất ly hôn, không thể nào dễ dàng bị lời ngon tiếng ngọt của đàn ông làm mê hoặc mới đúng. Dĩ nhiên, điều này cũng rất khó nói, Kim Duẫn Xán vừa trẻ tuổi, có tiền, gia đình giàu có, cộng thêm chiêu quyến rũ phụ nữ là sở trường, mới có thể hấp dẫn phụ nữ trẻ già măng mọc đến gần anh.

Chi tay đã ba năm, cách nghĩ về tình yêu cùng thái độ của cô đã thay đổi có lẽ anh cũng không biết, nhưng trước mặt người khác anh không muốn thừa nhận cô là vợ trước của anh, còn nói quan hệ chỉ là bạn bè.

-“Tại sao không nói cho Kim Duẫn Xán biết chúng ta đã từng là vợ chồng?”

Giọng của anh chất vấn cô, đôi mắt ánh lên ngọn lửa phức tạp, làm cô cảm thấy không giải thích được

“Chuyện đó có quan trọng không?”

Ly hôn ba năm, còn nói từng là vợ chồng thì có ý nghĩa gì sao?

“Như vậy... vì sao em muốn phủ nhận?”

“Tôi đã nói rồi, không muốn có dính dáng gì tới anh.” Cô nhàn nhạt nói qua.

Gần đây nghe Hi Vi đề cập tới, OTC đã trở thành công ty đứng đầu trong nước về ngành công nghiệp điện tử, mà Dịch Tử Uy dĩ nhiên cũng trở thành doanh nhân nổi tiếng. Hiện cô cũng không muốn dính dáng gì đến danh tiếng của anh, cô đương nhiên phải tránh những rắc rối không cần thiết.

Không muốn cùng anh có “dính dáng” là ý gì? Đồng ý để Kim Duẫn Xán có thể theo đuổi cô sao?

Anh quỳnh lên, vội vàng hỏi “Em đừng tiếp xúc quá nhiều với Kim Duẫn Xán, có được không?”

“Tại sao?”

“Cậu ta có một mối quan hệ rộng, phụ nữ không ngừng vây quanh bên người cậu ấy, đối với tình cảm không thật lòng, là một kẻ đào hoa... mọi người đều biết.” Anh tuyệt đối không để Đỗ Dĩ Du ngã vào cạm bẫy tình yêu, tránh cho cô vết thương chồng chất.

“Vậy thì như thế nào?” Cô liếc nhìn anh.

“Cậu ta không thích hợp với em!” Anh nhú chân mày lại, giọng nói kích động.

Thì ra là. Anh lo lắng cô và Kim Duẫn Xán lui tới? Anh tại sao lại lo lắng? Trải qua cuộc hôn nhân thất bại, cô đối với nam nhân đã sớm mất đi lòng tin.

Huống chi, cô cũng không phải là thiếu nữ ngây thơ chưa biết mùi đời, cũng nhìn ra được Kim Duẫn Xán ấy là loại mồm mép bịp người, là một kẻ đào hoa, cô cùng anh ăn cơm đơn giản giao tiếp vì công việc, cô đối với Kim Duẫn Xán căn bản không có bất kỳ cảm giác gì, anh cần gì phải xen vào việc của người khác.

Đợi chút.

Chẳng lẽ việc anh xuất hiện ở phòng ăn không phải tình cờ!

“Cho nên anh mới theo chúng tôi đến phòng ăn, phá hỏng cuộc hẹn của chúng tôi?”

“Không sai.” Anh thẳng thắn thừa nhận.

Anh vô cùng để ý chuyện Dĩ Du cùng những người đàn ông khác cùng nhau dùng cơm, cùng nhau nói chuyện phiếm nói đùa, chỉ cần nghĩ đến Dĩ Du sẽ ngã vào lòng người đàn ông khác, ngực của anh liền căng đầy lo âu cùng ghen tỵ.

Ba năm trước đây anh đồng ý ly hôn, là bởi vì yêu cô nên mới để cô rời đi. Nhưng ly hôn rồi, ba năm qua anh đối với cô vẫn quan tâm sâu sắc, không cách nào quên tình cũ, trong lòng anh rất rõ ràng Dĩ Du vẫn ở tại trong lòng anh, độc chiếm một vị trí quan trọng, mặc dù cô đã rời anh mà đi, cũng không có bất kỳ người phụ nữ nào có thể thay thế cô.

Bắt đầu từ bây giờ anh sẽ dốc toàn lực theo đuổi cô, đền bù quá khứ anh đang thiếu cô, để cho cô trở lại bên cạnh anh.

Chỉ cần cô nguyện ý, mặc kệ con đường tình gian nan thế nào, phải bỏ ra cái giá cao bao nhiêu, anh cũng nguyện ý.

“Anh không cảm thấy mình trông nom quá nhiều rồi sao?” Cô hỏi ngược lại lý do của anh.

14. Chương 14

“Chẳng lẽ em không nhìn ra được cậu ta là người “tà tâm bất chính” hay sao? Cậu ta muốn dùng tiền bạc cùng lời ngon tiếng ngọt mê hoặc em!” Ánh mắt của anh toát ra ngọn lửa, tiếng nói càng lúc càng lớn.

“Anh là tới tìm tôi bàn chuyện làm ăn, xin anh không nên xuyên tạc ý tốt của anh ta.” Ngược lại, cô lại không thấy nên cảm kích “lòng tốt nhắc nhở” của anh.

Xe đã đi vào đường tắt, “Ba Đóa Hoa” gần ngay trước mắt.

“Ý tốt?” Anh cực kỳ tức giận, giận bản thân anh có miệng nhưng khó trả lời, không thể nói cho cô biết là anh đang âm thầm giúp cô, dẫn đến tình huống thế này, khiến cô không phân biệt rõ ai là ý tốt, ai là ác ý “Em thật cho là cậu ta có ý tốt?”

Xe dừng trước cửa hàng “Ba Đóa Hoa”, anh kéo phanh tay, đề ỏ khóa xuống, đôi mắt đen sắc nét lóe lên ngọn lửa.

“Anh lấy thân phận gì để ý tới việc tôi cùng đàn ông khác hẹn hò? Chúng ta đã không còn là vợ chồng, tôi muốn cùng ai lui tới đó là quyền tự do của tôi.”

Đột nhiên, cô không phát ra được thanh âm nào.

Anh cúi đầu, gương mặt tuấn tú thuận thế đưa tới, nhanh như chớp... che lại đôi môi của cô, ý đồ trừng phạt cô không nghe lời.

Dùng mềm không được, anh chuyển qua dùng cứng.

Vậy mà môi của cô như hoa hồng mềm mại, mùi vị ngọt ngào và thơm ngon giống như ngày trước, anh liếm, mút khê, dẫn dụ cô khuất phục trong nụ hôn đe dọa của anh.

Đối mặt với xâm nhập bất ngờ của anh, cô vùng vẫy kháng cự, hai tay đánh vào lồng ngực nở nang của anh, nhưng mặc kệ cô đánh thế nào giấy dựa ra sao, hơi sức của anh càng thêm mạnh mẽ, nụ hôn của anh càng thêm cuồng nhiệt.

Đôi môi ấm áp của anh là thanh chìa khóa, tới tới lui lui miêu tả đường cong của môi cô, hơi thở quen thuộc mê người, lôi kéo tâm trí của cô trở về những ngày hạnh phúc trước đây, sâu trong nội tâm của cô có chút mềm mại, mở cửa trái tim đã bị khóa làm cô phát ra sợ hãi tuyệt vời.

Xoay mình, lưỡi anh thuận thế thăm dò vào trong miệng của cô, cùng lưỡi thơm tho của cô quấn quýt, phần ngọt ngào này đã từng quen thuộc, khiến anh nhớ lại kỷ niệm ngọt ngào của hai người, từng đoạn từng đoạn ký ức mảnh liệt lướt qua đầu.

Nụ hôn của anh, cách thức anh cưng chiều yêu thương cô... chậm rãi đi qua. Tình yêu lúc này giống như tia lửa đốt trong khoang miệng của cô, cô lực lại trí nhớ, quyến luyến khi anh vừa cuồng dã lại rất dịu dàng ở bên trong, cảm giác mình tựa như bơ trong nồi bị nung đến tan chảy, thân thể bắt đầu mềm nhũn mất đi hơi sức kháng cự, hoàn toàn ngã vào lòng của anh.

Anh thương yêu cưng chiều cô, tràn đầy nhu tình mật ý khiến cô từng bước một tháo xuống phòng bị. . . .

Anh hối hận ba năm trước đây để cô đi, vốn định không lấy cách thức này đi vào lòng của cô, tiếc rằng nửa đường lại nhảy ra một Kim Duẫn Xán phá hư kế hoạch của anh.

Mặc dù cô vẫn muốn cùng anh vạch rõ giới hạn, cũng có người theo đuổi, nhưng anh cũng không còn cách nào nữa để buông cô ra, hướng chỉ đối phương là loại phong lưu không chung tình!

Nụ hôn kéo dài, còn kết hợp như thế, bọn họ quyến luyến hơi thở lẫn nhau, muốn hòa tan vào tình yêu say đắm khó chia lìa, dường như muốn ở nơi này trải ra nỗi lòng nhớ nhung của cả hai, chứng minh cô đối với anh không phải không có tình ý.

“Du, anh muốn chúng ta bắt đầu lại.”

Giọng nói của anh trầm thấp dễ nghe vang lên bên tai cô, còn vui lấp trong quá khứ tuyệt vời... toàn thân cô đang run rẩy, suy nghĩ không cách nào hoàn toàn tỉnh táo.

“Bắt đầu lại...” Cô lẩm bẩm, điều này là từ chính miệng anh nói ra hay sao?

Bọn họ thật có thể trở về như những ngày trước kia sao? Trở lại cuộc sống tuyệt vời mà hạnh phúc, anh sẽ cùng cô đi mua đồ, cùng nhau ngọt ngào chen chúc tại phòng bếp nấu ăn, cùng ở trên ghế sofa giành nhau xem ti vi, cô có thể ngã vào vòng tay ấm áp của anh làm nũng, hưởng thụ ngọt ngào hạnh phúc sao?

Hình ảnh tươi đẹp trong quá khứ bắt đầu hiện lên trong đầu cô, cô khóa chặt trái tim đã lâu, mong đợi hạnh phúc hướng mình mà tới “Anh nói muốn. cùng tôi bắt đầu lại sao?”

“Đúng, nếu như em vẫn còn yêu anh, anh muốn lần nữa theo đuổi em, chúng ta có thể cùng nhau trở lại khoảng thời gian ngọt ngào trong quá khứ.” Bị tình địch kích thích, anh không thể chôn sâu tình ý ở trong lòng nữa, thể hiện mong muốn cùng động lực của mình - theo đuổi cô.

Không! Tỉnh đi!

Ngọt ngào trong quá khứ kia chỉ là thứ hạnh phúc ngắn ngủi.

Cô không thể lại bị anh lừa gạt, chỉ là một cái hôn cuồng nhiệt mà thôi, một cảm giác thân mật đã lâu, cô liền quân lính tan rã muốn rút lui hay sao?

Cùng anh bắt đầu lại, thì đồng nghĩa với việc bắt đầu đi vào ác mộng. Làm sao cô có thể quên được quá khứ cô bị anh lạnh nhạt làm cho cô độc, làm sao cô có thể quên được cuộc sống hôn nhân đầy giá lạnh của mình...

So ra lòng dạ của anh còn ghê tởm hơn, rõ ràng hứa cho cô hạnh phúc, nhưng anh lại không cách nào thực hiện được, cô nên tỉnh táo một chút, không thể đi vào vết xe đổ.

“Anh cho rằng tôi sẽ đồng ý sao?” Cô rất nhanh từ trong ngực của anh rút lui, giữ vững khoảng cách an toàn.

Cô vẫn là không muốn tin tưởng anh?

Không khí bên trong xe u ám, anh nhìn chằm chằm cô. Ánh mắt của cô đầy phức tạp, có nghi ngờ, có tức giận, có khổ sở... còn có một loại ý chí quyết tâm đang không ngừng dâng lên cuộn cuộn.

“Dĩ Du, em nên biết... chỉ cần một khi anh đã xác định mục tiêu, tuyệt sẽ không thất bại.”

“Đừng quên tôi và anh không phải là chưa từng thử qua, thất bại, tổn thương, một lần là đủ rồi.” Mặc kệ anh quyết định cái gì, cô đều phải bảo vệ tim của mình “Xin giúp tôi mở cửa.”

Anh mở ổ khóa, cô mở cửa ra, vội vàng nhảy ra khỏi chiếc xe của anh.

Anh tại sao nói muốn cùng cô bắt đầu lại? Có phải anh bị điên rồi không?

Ba năm trước đây anh đã quyết định để cô đi, không phải sao? Hiện tại lại đau khổ dây dưa với cô... là có ý gì?

Cô rõ ràng không muốn bị anh ảnh hưởng, nhưng tại sao trái tim của cô lại đập thành thịch không nghe lời thế này?

Là bởi vì mùi vị đôi môi chiếm đoạt của anh vẫn còn đang vương vấn trong miệng cô, mê hoặc tâm trí cô... hay là vì lo lắng anh toan tính, muốn lần nữa chiếm đoạt cô, điều này làm cô vừa bồn chồn bất an lại có chút mong đợi.

Mong đợi? Trời ơi! Cô đang suy nghĩ cái gì?

Tình duyên giữa hai người không phải đã sớm theo sự đối đãi lạnh lùng của anh, cùng ba năm chia tay đã tiêu hao hết rồi sao? Tại sao cô không cách nào trực tiếp cự tuyệt anh?

Ở sâu trong đáy lòng cô, vẫn còn sót lại tình yêu dành cho anh, cô giận chính bản thân không cách nào kiểm soát được trái tim của mình.

Hoạt động phiếu mua hàng đã tiến hành được vài ngày, mặc dù có cơn bão sắp tiến lên đất liền ở Bắc Bộ, nhưng khách đến cửa hàng bán lẻ của “Ba Đóa Hoa” vẫn nối liền không dứt.

Dù đã gần đến năm giờ chiều nhưng vẫn còn người lục đục cầm phiếu mua hàng đến đổi điểm tâm, điều này đồng thời cũng giải trừ lo lắng của Dĩ Du về tình trạng doanh thu của cửa hàng, không còn ngại túng thiếu nữa.

“Dĩ Du, việc buôn bán của chúng ta càng ngày càng tốt rồi, mấy ngày nay rất nhiều khách hàng sau khi ăn món điểm tâm ngọt, đều quay trở lại ủng hộ chúng ta.” Nhâm Hi Vi báo cáo tình trạng kinh doanh mấy ngày nay.

“Đúng vậy! Nhờ có Kim Duẫn Xán giúp một tay, có công ty lớn hợp tác tương đương với giúp “Ba Đóa Hoa” quảng cáo miễn phí, hiệu quả thật không ngờ đấy.” Trong lòng Đỗ Dĩ Du vô cùng cảm kích Kim Duẫn Xán, bây giờ cô đã không cần lo lắng doanh thu bị thiếu hụt, cũng không cần đổi cửa hàng nhỏ hơn.

15. Chương 15

Chỉ là sự hưng thịnh này có thể kéo dài bao lâu? Phiếu mua hàng vừa kết thúc, cô phải nghĩ ra những ý tưởng mới để tạo ra cơ hội kinh doanh.

“Đúng rồi Dĩ Du, gần đây Dịch Tử Uy không có tới nữa hả? Hai người cãi nhau sao?” Nhâm Hi Vi cố ý hỏi.

“Không có. . . .” Đổ đề tài này, ánh mắt Đỗ Dĩ Du hướng về phía cửa chính, tìm kiếm chiếc xe màu đen bóng loáng cùng bóng dáng trắng kiêu, trong lòng không khỏi có chút mất mát.

Đúng vậy, trước đây anh thường nhúng tay vào cuộc sống của cô, dây dưa không rõ ràng, mấy ngày nay lại đột nhiên biến mất, bóng dáng cũng không thấy?

Anh trở về Thượng Hải rồi sao?

Không, không thể nào, anh có nói, lần này sẽ ở lại Đài Loan hai tuần lễ, không thể nào trở về Trung Quốc nhanh như vậy.

Còn nữa... nụ hôn nồng bỏng của bọn họ hôm đó... bởi vì cô cự tuyệt anh, kích thích lòng tự ái của anh, cho nên anh lui bước, không muốn theo đuổi theo cô liền nữa sao?

Đợi chút, anh rời đi không phải là điều cô muốn hay sao? Tại sao cô còn mong đợi anh có thể xuất hiện, hi vọng anh đừng buông tha cô? Chẳng lẽ trong lòng cô vẫn mong đợi có thể cùng anh bắt đầu lại, nối lại tình yêu đã bị đứt sao?

Không phải cô đã nói sẽ đóng chặt cửa lòng sao? Làm thế nào có thể vì Dịch Tử Uy vừa mới xuất hiện mấy ngày ngắn ngủi lại khiến cô không kịp đề phòng, mà nhảy vào làm đảo lộn cuộc sống của cô.

Sự thật chứng minh cô vẫn không cách nào quên được anh, cũng không thoát khỏi bóng dáng của anh.

Bọn họ đã từng là vợ chồng, cùng chung cuộc sống, cùng ngủ chung một giường lớn, cùng chung những kỷ niệm đẹp. Cô hiểu được lòng mình, tình yêu đối với Dịch Tử Uy không bởi vì thời gian mà phai nhạt nửa phần, cô căn bản không cách nào quên được tình yêu say đắm đối với anh, tình cảm kìm nén đã lâu chỉ cần hơi chút trêu chọc, là có thể cải tử hồi sinh.

Nhâm Hi Vi nhìn ra được, Đỗ Dĩ Du căn bản không quên được chồng trước, nếu như buông xuống được thì cô làm sao lại mất hồn như thế, cứ chối cãi liên tục nhưng thật ra là đang không biết mình nói cái gì.

“A... trai đẹp tới, còn mang một bó hoa hồng to, hoan nghênh. . . .”

Đỗ Dĩ Du đang đứng đưa lưng về phía cửa, vừa nghe thấy cửa bị đẩy ra, mùi thơm của hoa tràn ngập trong cửa hàng, tâm cô chấn động, sống lưng nhiệt tê tê, hưng phấn, vui sướng cùng mong đợi bỗng dưng xông lên ngực.

Cô quay đầu lại, vừa nhìn thấy khuôn mặt người kia, tất cả thiết tha mong đợi trong mấy giây liền tan biến, vẻ mặt như bóng cao su xì hơi, mất mát cùng tuyệt vọng hiện ra trên mặt không chút nào giấu diếm.

“Thì ra là. . . tổng giám đốc Kim.”

Kim Duẫn Xán đem bó hoa giao cho cô, lộ ra nụ cười sáng bóng “Cho người phụ nữ nghiêm túc nhất, chúc cô luôn vui vẻ và trẻ đẹp như hoa hồng.”

“Sao lại tặng hoa cho tôi? Hôm nay cũng không phải là ngày đặc biệt gì!” Cô buộc phải cầm hoa hồng, vẻ mặt kinh ngạc.

Kim Duẫn Xán đặc biệt đèn cửa hàng hoa chọn loại hoa hồng lãng mạn, một bó đủ 100 bông. Bình thường anh tặng hoa rất hào phóng, chẳng những thỏa mãn hư vinh của phụ nữ, cũng làm cho họ hạnh phúc.

“Chỉ cần thật lòng thích đối phương, tặng hoa không cần chọn ngày đặc biệt.”

Tên thiếu gia này thật đáng ghét, Nhâm Hi Vi tai nghe mắt thấy, cầm điện thoại di động, len lén chạy tới phòng bếp.

“Tổng giám đốc Kim sao lại nói như vậy, bạn gái anh nghe được sẽ ghen đó.” Đỗ Dĩ Du cười trừ, không vì vậy mà bị mê hoặc.

“Ha ha ha, xem ra tôi rất dụng tâm rồi?” Kim Duẩn Xán ý đồ khắc phục hình tượng chính mình, nói cách khác “Thật ra thì hôm nay tới là bởi vì. . . mấy ngày trước mời cô ăn cơm là tôi quá sợ ý lơ là, không biết rõ sở thích của cô, hôm nay tôi muốn thuận tiện mượn bó hoa này để bày tỏ áy náy.”

“Anh gửi hoa cho tôi là vì điều này sao? Thật quá khách khí rồi, tôi cũng không để ý trách móc gì chuyện đó cả.” Biết rõ anh đối với cô có cảm tình, cô vẫn uyển chuyển cự tuyệt Kim Duẩn Xán, làm bộ cái gì cũng không biết.

“Quan trọng là... tặng hoa là của tâm ý tôi, cô thích hoa không?” Thiếu gia đây am hiểu nhất chính là lấy lòng người đẹp, mong đợi Đỗ Dĩ Du có thể mỉm cười, đồng ý chấp nhận sự theo đuổi của anh.

Nhưng trên mặt cô luôn giữ vững nụ cười lịch sự, luôn giữ khoảng cách để anh không cách nào đến gần.

“Cảm ơn anh, hoa rất đẹp.” Khoá miệng Đỗ Dĩ Du miễn cưỡng nở nụ cười nhạt.

Không thấy được Dịch Tử Uy, cô xem như không thấy vẻ đẹp của hoa hồng, cũng không cách nào đáp lại lãng mạn cùng nhiệt tình của Kim Duẩn Xán.

“Tôi không phải đơn thuần nói xin lỗi, nếu như em có thể cho tôi thêm một cơ hội, để cho tôi có thể mời em ăn bữa cơm, hoặc là chỉ cần em thích làm điều gì, tôi đều nguyện ý làm cho em, tôi nhất định có thể cho em tình yêu đẹp nhất.”

Vì anh Xán đã chính thực công khai theo đuổi chị Du cho nên tớ sẽ đổi luôn cách xưng hô của anh dành cho chị nhé ^^

“Tình yêu?” Cô cười khê, có lẽ là vì tuổi còn trẻ nên anh mới có thể nhiệt tình như vậy. Nếu như đối với anh không có tình yêu nam nữ, cô nên biểu đạt ra cho rõ ràng, hi vọng anh có thể biết khó mà lui “Chúng ta không thích hợp, tôi đã 29 tuổi rồi, so với anh lớn hơn, tình cảm và tâm trạng giữa chúng ta sẽ có sự bất đồng.”

“Chênh lệch bốn tuổi không là vấn đề, tâm trạng. nếu em có nhiều tâm trạng, tôi có thể phối hợp cùng em điều chỉnh.” Anh tự tin nói, tình yêu không phải chỉ đơn thuần là nam và nữ cùng nhau ăn một bữa cơm, chỉ cần hiểu nhau, cùng nhau ở chung một chỗ, lâu ngày sẽ nảy sinh tình cảm ngay thôi.

Cô lắc đầu cười một tiếng “Không chỉ đơn giản là như thế đâu, nói to1mlai5,tôi rất cảm ơn vì anh có lòng... nhưng tôi không thể tiếp nhận tình cảm của anh. Tôi đã tự hứa với lòng sẽ không cùng đàn ông nói chuyện tình cảm nữa, hơn nữa dạo gần đây tôi rất bận, bây giờ tôi phải mau chóng đi mua vài thứ nguyên liệu... thật ngại quá, không thể cùng anh tiếp chuyện rồi, mong anh thứ lỗi cho.”

Nói xong, cô lấy một xấp giấy hoa hồng giao cho Nhân Hi Vi mới từ trong phòng bếp đi ra, từ trong quầy lấy ra ví tiền liền vội vàng đẩy cửa đi ra ngoài, ý đồ né tránh sự theo đuổi dai dẳng của Kim Duẩn Xán.

Cô là phụ nữ, đối với yêu không phải là hoàn toàn không có mơ ước.

Nhưng cô đã lớn tuổi, trải qua cuộc hôn nhân thất bại, cái loại hoa tươi lãng mạn thế này cùng với lời ngon tiếng ngọt, bề ngoài của vật chất xây dựng ra thứ tình yêu hư ảo, đều không phải là cái cô muốn.

Cô cần chính là người có thể hiểu cô, một người tâm giao để có thể bầu bạn.

Nghĩ đến đây, trong đầu hiện lên chính là gương mặt của Dịch Tử Uy.

Tử Uy đã từng hiểu cô như vậy, từng khích lệ cô những lúc tâm trạng của cô chán nản, cho cô cảm giác ấm áp cùng an toàn. Nếu như không phải vì anh bận rộn như vậy, cô cũng sẽ không chia tay anh.

“Cô Đỗ. . .” Nội tâm Kim Duẩn Xán vẫn chưa hết hy vọng, đuổi theo phía sau cô.

Hồngбет, cô vội vàng ra ngoài nên đã quên lấy chìa khóa xe, cũng quên mang dù, mưa lất phất rơi trên mặt trên người cô, gió cũng thổi làm rối tung mái tóc của cô, nhưng cô vẫn không ngừng đi về phía trước, chỉ vì muốn thoát khỏi dây dưa của Kim Duẩn Xán.

Đến đầu hẻm, cô đưa tay bắt taxi, nhưng mưa bắt đầu lớn dần, tất cả taxi đều có đón khách, thành ra... cô không đón được xe.

Đột nhiên, một chiếc xe màu đen bóng quen thuộc dừng đến trước mặt cô, cô ngạc nhiên một lúc, nhìn thấy cửa sổ xe chậm rãi hạ xuống, người ở bên trong phát ra âm thanh ——

“Lên xe.”

Cô cúi người xuống thấy người ngồi bên ghế lái, là Dịch Tử Uy!

Thì ra anh vẫn chưa rời Đài Loan, đột nhiên nội tâm của cô xông lên một nỗi vui sướng...

“Nhanh lên xe.” Anh thúc giục.

16. Chương 16

Cô không chần chờ, nhanh chóng mở cửa leo lên xe sang trọng của anh, sau đó quay đầu nhìn lại... chỉ thấy bóng dáng của Kim Duẫn Xán nhỏ dần, cuối cùng từ từ biến mất... lúc này cô mới thở phào nhẹ nhõm.

“Có phải Kim Duẫn Xán làm phiền đến em không?” Dịch Tử Uy trực tiếp hỏi.

Cô không nói, mi mắt buông xuống.

Anh không thấy cô chạy ra ngoài sao?!? Đúng vậy, tóc hơi ướt, nhếch nhác trốn tránh, tương đương với việc cô đã tước bỏ vũ trang lạnh lùng của cô.

Cô chỉ là ở trước mặt anh giả vờ phô trương mà thôi, trong lòng cô vẫn còn giữ vị trí của anh, làm sao cô có thể cùng người đàn ông khác lui tới.

“Em không thích Kim Duẫn Xán đúng không?”

“Làm sao anh biết?”

“Vừa rồi anh ở bên ngoài cửa hàng có nhìn thấy bộ dáng của cậu ta vô cùng chướng mắt, tay cầm bó hoa to tiến vào “Ba Đoá Hoa”. Anh còn muốn đi vào khuyên cậu ta, nhưng chợt nhìn thấy biểu tình không mừng rỡ của em cùng với nụ cười miễn cưỡng kia rồi lại vội vàng chạy ra ngoài... anh biết ngay em không thích cậu ta.”

Anh đã đoán đúng. Anh thông minh mà nhẫn nại, sức quan sát nhạy bén, luôn có thể quan sát nét mặt cùng hành động của cô mà hiểu rõ nội tâm và suy nghĩ của cô, cho tới bây giờ anh vẫn còn hiểu rõ về cô như vậy.

“Nét mặt của em không lừa được anh đâu.”

Vốn đang lo lắng cô sẽ thích Kim Duẫn Xán, thật cảm ơn trời đất, cũng nhờ có “tay trong” cộng thêm việc ôm cây đợi thỏ quan sát, rốt cuộc anh cũng thấy được cô hốt hoảng ẩn núp Kim Duẫn Xán ra sao. Điều này chứng minh cho việc cô không hề bị Kim Duẫn Xán mê hoặc, những gì cô đã nói trước đây... nào là tự do lui tới với những người đàn ông khác cũng tự sụp đổ, vì vậy anh không hề do dự đi theo, anh hùng cứu mỹ nhân.

“Kim Duẫn Xán thật là rảnh rỗi.” Anh không nhịn được quở trách.

“Không phải anh cũng rất rảnh rỗi sao?” Đúng lúc như vậy, Kim Duẫn Xán vừa xuất hiện, anh cũng xuất hiện.

“Điều đó không giống nhau, công việc của anh đã xong, cho nên anh phải chăm sóc tốt vợ của anh.” Anh là đặc biệt trở về theo đuổi vợ trước, tình địch xuất hiện ngay tại thời điểm quan trọng thế này khiến anh không thể lơ là cảnh giác.

“Ai là vợ của anh? Là vợ trước.” Cô cãi chính.

“Một ngày nào đó em sẽ lại trở thành vợ của anh. Vợ, em nghĩ muốn đi nơi nào?” Anh gọi thật lưu loát.

“Anh. . .” Cô liếc xéo anh, đột nhiên cô không biết nên làm thế nào với anh bây giờ?

Có lẽ là bởi vì ba ngày không thấy anh, khiến nhớ nhung chảy ngược vào tim, hay là bởi vì anh gọi cô một tiếng vợ bằng âm thanh dịu dàng trầm thấp làm cô hoài niệm quá khứ, cô cũng chẳng thèm cải chính với anh nữa.

“Tốt, vậy phiền anh đưa tôi đến siêu thị một chuyến.”

“Đợi chút.” Anh dừng xe bên đường, sau đó xuống xe vòng ra sau cốp lấy ra một cái khăn lông lớn, lại trở vào bên trong xe “Đem tóc lau khô đi.”

“Không cần. . .” Đối mặt với sự săn sóc nhiệt tình của anh, nét mặt của cô không được tự nhiên.

“Không được, cả người em đều dính nước mưa, thân thể em vốn yếu đuối, không cẩn thận sẽ bị cảm lạnh.” Anh nhắc đi nhắc lại, cầm khăn lông lớn lau khô tóc cho cô, động tác dịu dàng khẽ soa đầu cô, trông mắt đen đầy triu mến và chăm sóc làm tan chảy lòng của cô.

“Vẫn còn quá ướt, không bằng chúng ta xuống xe đến Câu Lạc Bộ phía trước đi” Anh mở cửa, đi tới Câu Lạc Bộ ở trước mặt.

“Vẫn chưa tới siêu thị mà!”

“Yên tâm, anh nhất định sẽ đưa em đến siêu thị, nhưng tóc em vẫn còn quá ướt, phải đem tóc của em sấy khô và đổi lại bộ quần áo sạch mới được. Phía trước có Câu Lạc Bộ cao cấp, anh là hội viên, có thể giúp em giải quyết những vấn đề này.”

“Câu Lạc Bộ cao cấp? Không cần đâu... lại không phải đi tham gia tiệc mừng quan trọng gì, cần gì phải thận trọng như vậy.”

Anh ngoảnh mặt làm ngơ cầm cây dù đen xuống xe, mở cửa xe cho cô.

Thời tiết ướt lạnh, cộng thêm quần áo đều dính nước mưa, cô vừa xuống xe liền run lên vì lạnh, một cánh tay trắng kiện nhanh chóng săn sóc bả vai nhỏ khẽ run của cô, thân thể cô chậm rãi hướng đến chủ nhân của cánh tay mà dựa sát.

Mùi của anh thật mê người, lồng ngực rộng rãi, có anh ở bên người vừa an toàn lại ấm áp, cô không nhận được dựa vào bờ ngực rắn chắc của anh cảm thụ ấm áp ấy.

Đã bao lâu rồi bọn họ không tựa sát vào nhau như thế này, hưởng thụ thế giới ngọt ngào của hai người?

Hai người đi trong mưa, phần lãng mạn ngọt ngào này làm ấm lòng của cô.

Thế giới bên ngoài cái ô ẩm ướt lạnh lùng, thế nhưng bên trong 60 lại tràn đầy ngọt ngào cùng ấm áp, hạnh phúc có phải đã trở về.

Giờ phút này, tâm tình của cô mâu thuẫn xen lẫn vui sướng.

Nếu như thời gian có thể dừng lại ở khoảnh khắc hạnh phúc ngắn ngủi này, thật tốt biết bao.

Cô thật hy vọng đoạn đường này có thể dài thêm một chút.

Địch Tử Uy là hội viên cao cấp của Câu Lạc Bộ VIP, trong Câu Lạc Bộ có phòng tập thể dục, khu vực phòng khách cùng khu vực quần áo thời trang, anh mang Dĩ Du đi phòng khách sấy khô tóc, rồi mang cô đến khu quần áo.

Anh cùng nhân viên bán hàng nói vài lời, liền chọn lựa một bộ áo đầm để cho cô thay, không nhận được đền mất ở trên người cô.

Vóc người của cô vẫn vậy, không có dấu vết của chất béo, chất liệu chiffon màu xanh lá cây tôn lên làn da trắng như tuyết của cô, theo bước chân của cô êm ái mà tung bay, rất đẹp mắt.

“Vừa người không?”

“Ừ, vô cùng vừa người” Chính cô cũng không chắc có thể chọn trang phục vừa người lại hợp phong cách như vậy “Đây là nhân viên phục vụ chọn... hay anh chọn?”

“Là anh chọn”

Mặc vào áo đầm anh chọn vì cô, lòng cô nhảy múa, cô rất thích cái đầm này, vô luận là chất liệu hoặc kiểu dáng, đều là trong vạn tuyển một, mặc ở trên người cô lại hoàn mỹ bất ngờ.

“Không ngờ vóc dáng của em không thay đổi, còn duy trì vòng em 60.” Anh hài lòng nhìn cô, không chút kiêng kỵ thưởng thức.

Cô bị một đôi mắt tinh nhuệ nhìn chăm chăm, gương mặt một hồi ửng đỏ.

17. Chương 17

Giống như cô là người phụ nữ dành riêng cho anh, cơ thể của cô, anh là người duy nhất biết mật khẩu, mặc dù thời gian thay đổi, cảm giác thân mật của hai vợ chồng vẫn sâu trong đáy lòng của cô, chưa bao giờ mất đi.

Anh luôn nhớ cô thích nhất kiểu dáng gì, quần áo làm bằng chất liệu gì, đến bây giờ đều nhớ size quần áo cô mặc, ngay cả vòng eo nhỏ như vậy mà anh đều nhớ rất rõ ràng, huống chi là những bộ phận nhỏ khác nữa.

Trời ạ, cô suy nghĩ đi nơi nào rồi?

Như đã nói qua, nếu như không phải bởi vì anh công việc quá bận rộn mà lạnh nhạt không quan tâm cô thì anh thật sự là người hiểu cô nhất.

Nghiêm túc mà suy nghĩ, cảm giác này thật vô cùng kỳ diệu, ngọt ngào rót vào tâm khảm, ngực của cô xông lên một hồi ầm ập.

“Có phải chúng ta nên đi rồi không?”

Anh hài lòng cười. “Tốt, chúng ta đi thôi.”

Rất lâu không có nghe được cô nói “chúng ta” rồi.

Cô đối với anh vẫn giữ một khoảng cách, một câu “chúng ta” làm anh nhớ về thời gian vui vẻ trước đây.

Từ lúc này cô ả núp Kim Duẫn Xán, gấp gáp muốn thoát khỏi anh ta, anh tin tưởng Dĩ Du không thích Kim Duẫn Xán, cũng không có đối tượng yêu, anh mới có cơ hội có thể đến gần cô, nối lại tình yêu với cô.

Chỉ cần tình yêu của cả hai vẫn còn, mặc kệ hy vọng nhỏ bé cỡ nào, anh nhất định phải thay đổi tình hình, thay đổi hiện trạng.

Hai người đến một siêu thị, cô nghĩ rằng anh sẽ rời khỏi nhưng không ngờ anh vẫn đi theo cô vào siêu thị để mua thực phẩm.

Không những làm tài xế cho cô, lo lắng sợ cô cảm lạnh, cho cô chỗ dựa ầm ập, cho cô thay quần áo sạch sẽ, hiện tại lại phụ trách đẩy xe giúp cô, chăm sóc thật chú đáo.

“Hôm nay đi mua thực phẩm, là mua dùng trong nhà, hay là mua cho cửa hàng?” Dịch Tử Uy đi theo chọn mua nguyên liệu phía sau cô hỏi.

“Tôi mua chuẩn bị cho cơn bão, trong nhà hay trong cửa hàng đều cần.”

“Thật tốt quá, bụng của anh thật đói, em hôm nay làm bữa tối có tính phần cho anh không?”

“Chuyện này....” Cô nhìn gương mặt đang mong đợi của anh, lòng mềm nhũn, hôm nay làm phiền anh, cô mới có thể từ bộ dáng ướm sững biến trở thành mỹ nhân nhẹ nhàng khoan khoái, đãi anh một bữa tối coi như biểu lộ lòng biết ơn, cũng không quá đáng chứ? “Được rồi, coi như là vì hôm nay anh giúp tôi.”

Anh cười, một câu nói của cô đã mở ra một tia ánh sáng hy vọng vui tươi.

Dĩ Du cũng không phải là người tuyệt tình độc ác, thái độ của cô cũng không giống như trước - coi anh là vi khuẩn mà tránh xa.

Chỉ cần cô nguyện ý cho anh cơ hội, như vậy anh có lòng tin có thể rộng mở nội tâm cô, trở lại cuộc sống ngọt ngào trước kia.

Cô chọn một xe ớt ngọt, ớt xanh, súp lơ, đậu nành, Hà Lan, cần, thịt gà, quả táo, nước cam.

Anh tới khu trái cây chọn một hộp đào mật, bỏ vô xe.

“Anh mua cái này làm cái gì?” Cô tò mò hỏi.

“Không phải em thích đào mật sao?”

“Cái này... rất quý.” Cô căn bản không dám đụng.

“Đây là giống hồng đào tử trên núi, mỗi viên vừa lớn vừa tròn, nhiều nước lại thơm, nhất định ăn rất ngon.”

Cô sững sờ nhìn anh.

Anh lo lắng cô bị cảm, ân cần đưa cô đến Câu Lạc Bộ săn sóc, cố ý chọn lựa áo đầm cho cô, hiện tại lại chọn đào mật - loại mà cô thích nhất, anh săn sóc cho cô rất tự nhiên và chu đáo, thổi ấm trái tim của cô, cô cảm thấy tim của mình từng tắc bị anh đi vào.

Cô và anh sóng vai đi, tay của hai người chạm nhẹ vào nhau, trong lúc bất chợt, bàn tay thật dày của anh bọc lại bàn tay nhỏ bé của cô.

Cô ngược mắt, trông mắt đen thâm tình trái ngược với anh.

Thoáng chốc, tần số nhịp tim của cô tăng nhanh, vốn định rút tay về nhưng không cách nào như nguyện, anh cầm thật chặt, cố ý quấn quít, những người bán hàng cũng khó nhìn ra anh đang lôi lôi kéo kéo cô, cô chỉ có thể theo anh.

Hai người lòng bàn tay kề nhau, mười ngón đan cài, Dịch Tử Uy lộ ra nụ cười thỏa mãn, chỉ là cứ như vậy vừa đúng khiến người khác sinh ra hiểu lầm.

“Vợ chồng anh tới thử ăn chân giò hun khói đi, ăn thật ngon đó.” Một người phụ nữ đứng trước chảo chiên chân giò hun khói nhiệt tình chào hỏi bọn họ.

Đỗ Dĩ Du sững sờ.

Người phụ nữ đó cư nhiên lại gọi bọn họ là vợ chồng, có nghĩa là bọn họ trông giống như vợ chồng sao? Lỡ như gặp người quen biết thì làm thế nào? “À... chúng tôi không phải.....”

Cô muốn thoát khỏi, nhưng Dịch Tử Uy cũng không từ, một tay vẫn nắm chặt cô, một tay kia đi đón chân giò hun khói ăn thử “Thơm quá, cho tôi một miếng.”

“Anh thử xem, mùi vị rất tốt, phần này cho vợ của anh.”

“Tốt, không thành vấn đề, bà xã.” Anh vô cùng phối hợp nhận lấy cây tăm chen vào khối chân giò hun khói, đưa đến bên miệng cô.

“Không.” cô không thuận theo, không há mồm, mặt đỏ rần.

“Ngoan, hay là muốn anh dùng miệng mớm cho em ăn.”

Cô nhìn anh bối rối đỏ mặt.

Người bán hàng phát ra tiếng cười khanh khách “Thật hâm mộ vợ chồng hai người, ngọt ngào như vậy.”

Cô không cách nào cự tuyệt, không thể làm gì khác hơn là thuận theo há miệng tiếp nhận mảnh nhỏ chân giò hun khói, tránh cho anh hôn cô trước mặt mọi người.

“Ăn ngon không?” Địch Tử Uy hỏi.

Cô che miệng, cắn chân giò hun khói gật đầu.

“Bà xã tôi thích, bà chủ, cho tôi hai hộp.”

“Tốt, không thành vấn đề.” Người bán háng cười híp mắt ” Anh thật là thương bà xã.”

“Mua nhiều như vậy làm cái gì?” Cô nhỏ giọng hỏi anh.

18. Chương 18

“Anh thích và em cũng thích, vì thế mua hai hộp, tùy thời điểm em có thể nấu cho anh ăn.”

“Da mặt anh thật dày, người nào... phải tùy thời điểm nấu cho anh ăn?” Cô nũng nịu phản bác.

Hai người vừa mua hàng vừa cãi vã nhau, người ngoài nhìn vào cảm thấy bọn họ là một đôi vợ chồng hạnh phúc.

Mặc dù đối với anh vẫn còn có phòng bị, nhưng không thể không thừa nhận, cô thích ở bên cạnh anh.

Chỉ có bên cạnh anh cô mới cảm nhận được không khí tuyệt vời, giống như uống một ly rượu ngon, mùi rượu êm dịu, nổi lên nhàn nhạt ngọt ngào, làm cho người ta phải say mê trong đó.

Mặc dù hai người chia tay đã lâu, nhưng mỗi lần gần nhau đều sẽ khiến nhớ nhung cùng tình ý chôn giấu tận đáy lòng toàn bộ thể hiện ra ngoài, đây rốt cuộc là tốt hay xấu nhỉ?

Đẩy một xe thực phẩm về nhà là đã bảy giờ.

Đỗ Dĩ Du ở lầu hai của “Ba Đóa Hoa”, không gian trong phòng chỉ có 12m2 so với tầng dưới, Địch Tử Uy giúp cô mang hai túi thức ăn vào phòng.

Bàn gỗ kết hợp với ghế sa lon màu trắng, trên ghế sa lon bày gối ôm màu xanh lục, trên khay trà cắm một bó hoa bách hợp hương thơm ngào ngạt, giống với phong cách của cô, thanh lịch và sạch sẽ.

Dĩ Du thích hoa bách hợp, mà thiếu gia Kim Duẫn Xán lại tặng cô một bó hoa hồng, thật là tính toán sai.

So với tình địch Kim Duẫn Xán, anh chiếm ưu thế hơn, dù sao anh cũng là chồng trước của cô, anh hiểu sở thích của cô, Kim Duẫn Xán chỉ có thể đến cửa hàng, còn anh lại có thể tiến một bước đi vào lòng của Dĩ Du.

So với Kim Duẫn Xán, anh có nhiều phần thắng hơn!

“Mấy năm qua, em sống một mình ở nơi này?”

“Đúng vậy. Tôi ở đây một mình, không gian cũng khá rộng.”

Cô đi vào nhà bếp, anh xách túi thức ăn đi theo cô.

“Tối nay em nấu món gì?”

“Mì ý sốt cà chua và chân giò hun khói.”

Cô mặc tạp dề, động tác nhanh chóng gọn gàng đem cà chua cùng rau dưa mua được rửa sạch, cùng lúc, múc một nồi nước, đặt ở trên bếp, bật lửa.

“Bình thường em phải trông tiệm, còn có thời gian nấu cơm sao?”

“Trừ phi là lúc vắng khách, nếu không bình thường tôi đều gọi thức ăn nhanh từ bên ngoài.”

-“Cho nên em đặc biệt vì anh mà nấu ăn.” Anh đoán, trong lòng dâng lên vui sướng cùng mong đợi.

“Coi như là cảm ơn anh hôm nay đã giúp tôi, có thể chứ!?”

“Vậy anh tới giúp em được không?”

Cô nhìn ánh mắt thiết tha của anh, nhớ lại trước kia ——

Khi anh ở nhà, cũng sẽ giống như vậy theo cô vào bếp chuẩn bị nấu ăn, kéo sợi mì, hai người ngọt ngào chen chúc tại nhà bếp nhỏ hẹp nấu canh, rang thức ăn, tình yêu là gia vị, mặc kệ thức ăn nấu có ngon hay không, chỉ cần hai người ở chung một chỗ, là có thể tạo ra một phòng thơm mùi hạnh phúc, mà bây giờ cô lại thêm muốn phần cảm giác ấm áp này.

“Được rồi, sau khi ăn xong, anh phải đi ngay, tôi còn phải trở về cửa hàng”.

“Không thành vấn đề, vậy để anh cắt chân giò hun khói cùng cà rốt.” Anh một tay nắm chân giò hun khói, một tay nắm dao làm bếp, đem chân giò hun khói cắt thành từng mảnh.

Biểu hiện của anh rất tập trung, khi làm việc rất nghiêm túc, nhưng ngón tay có một chút vụng về, thời gian dài anh đã không làm việc nhà, cô để cà chua chế biến bên cạnh bông cải xanh, ánh mắt không tự chủ liếc nhìn anh, miệng không tự nguyện nâng lên nụ cười.

Có sự giúp đỡ của anh, món ăn đã được làm xong, cô đặt chảo lên bếp làm nóng nóng, bỏ bơ vào, bỏ tỏi cùng cà rốt xào lên, rất nhanh, mùi thơm quen thuộc tràn ngập cả phòng.

Hai người đứng ở hành lang chật hẹp của nhà bếp, thời gian giống như trở lại ngày trước.

Những ký ức sống động, rõ ràng, sắc nét in trong tâm trí của cô, cô không muốn quên đi quá khứ, điều này chứng tỏ cô không thể vứt bỏ tình cũ của cô đối với anh.

Cô từ bỏ không được, mặc dù cách ba năm dài, bóng dáng của anh vẫn quán quanh cô, cô vẫn còn thích anh.

“Nước trào kìa!” Anh nhắc nhở.

“A.” Cô hoàn hồn, thấy độ nóng trong lò lên cao, nước trong nồi đã đun sôi rồi.

“Để anh bỏ mì vào” Đó là công việc trước kia của anh, anh đem mì ý từng nắm bỏ vào trong nồi “A ——”

Dù sao Dịch Tử Uy cũng không thường xuyên vào bếp, tay của anh không cẩn thận bị hơi nóng trong nồi làm hồng một mảng.

“Anh không sao chứ?” Cô trước giảm lửa trên bếp, ánh mắt lo âu nhìn tay anh “Để em xem một chút.”

Lúc này là chị ấy không phòng bị nữa, vì lo lắng cho anh nên quăng hết ba cái cổ chấp ngoan cường trong đầu ~> “em” là do “quán tính của yêu thương” mà ra hehe

“Không có gì đáng ngại, anh da thô thịt dày mà.”

“Cũng hơi đỏ rồi.” Cô gấp đến độ nắm chặt ngón trỏ bị phỏng của anh, đau lòng thổi phù phù, ánh mắt tràn đầy quan tâm làm cho anh vui vẻ đến muốn chết “Chờ em một chút, em đi lấy thuốc bôi bỏng cho anh.”

“Anh không sao.”

“Không được.”

Cô rất nhanh trở về, cẩn thận giúp anh bôi thuốc.

Vừa ngước mắt lên, chạm phải đôi mắt thâm tình của anh, tim của cô lại đập thành thịch.

Thật là, cô thật không cẩn thận thể hiện sự quan tâm quá mức đến anh như vậy chứ?

Cô lúng túng quay đầu, che giấu sự bối rối của mình, đột nhiên anh từ phía sau ôm hông của cô.

“Dì Du.”

“Anh. Làm cái gì?” Cô cảm giác toàn thân nóng lên, ngực lo sợ “Mau đi ra đi! Công việc ở đây để tôi làm, anh đi ra phòng khách đi.”

Vâng!!! Chị ấy lại “hoàn hồn” rồi ~~> lại chơi trò “tôi – anh” xa cách @.@

“Không.”

Anh cúi xuống hôn lên đôi môi đầy đặn của cô.

Mùi vị của cô rất ngon miệng, làm anh hoài niệm không dứt, anh hưởng qua một lần liền cảm giác bị nghiện.

Anh không quên được cô! Tương tự tình yêu của bọn họ, như vô số đường tình yêu khác, quấn vòng quanh trái tim của anh.

Nếu như có thể quên, anh cũng không cần khổ sở giấu diếm cô, trở về Đài Loan vì muốn có thể vãn hồi lòng của cô, lần nữa nối lại tình xưa.

Trời đất như quay cuồng, nụ hôn của anh cuồng dã như lửa, đem lý trí của cô thiêu đốt hầu như không còn.

Không biết qua bao lâu, đôi tay của cô vòng lên cổ của anh mút hôn triền miên, khó khăn chia lìa, thoáng như tại giải phóng nhiều năm nhớ nhung cùng khát vọng.

Biết rõ phải cùng anh giữ một khoảng cách, nhưng cô vẫn là không cách nào khống chế tim của mình, mất khống chế bắt đầu hôn trả anh, quên tất cả bản khoản.

Tách tách ——

Cho đến khi nước sôi ở trên bếp, phát ra tiếng vang.

Bọn họ lập tức tách ra, mặt cô đỏ ửng đẩy anh ra xa, chạy ra khỏi bếp.

Thật là hồngбет, cô đang làm gì? Cô lại buông thả cùng anh ôm hôn như thế!

Ý anh vẫn còn chưa hết, lại đưa tay ôm lấy cô.

“Đừng như vậy.” Cô đẩy anh ra, thanh âm có chút mềm mại nũng nịu.

Biết rõ hai người không nên nối lại tình xưa, nhưng anh mấy ngày trước không thấy anh xuất hiện nữa khiến tâm tình cô xuống thấp muốn chết. Đối với anh bận tâm không dứt, vừa nhìn thấy anh rồi lập tức vui mừng trở lại, mặc dù bên ngoài trời mưa to, nhưng trái tim cô lại đầy nắng, không chán nản mất mát như trước.

Nhưng cô không khỏi cảm thấy ảo não, tại sao anh vừa xuất hiện, thế giới của cô lại bị anh phá vỡ?

Tại sao sự quan tâm của anh lại làm cô trở nên mềm yếu, không có hơi sức kháng cự?

Tại sao để cho anh vào nhà, lại đặc biệt nấu cho anh ăn?

Tại sao anh hôn cô, cô lại hôn trả anh? * “êu” chứ sao nữa... haizzz...*

19. Chương 19

Trong đầu có quá nhiều suy nghĩ, đều nói cho cô biết tại sao – cô dứt bỏ không được tình yêu đối với anh.

Cô có thể gạt được người khác, lại không lừa được mình.

“Đừng động, để cho anh ôm em một chút.” Đầu của anh chôn ở trên cổ của cô, hít thật sâu mùi thơm của cô “Anh thật sự vô cùng nhớ em, trong ba năm qua, đây trong đầu anh đều là hình ảnh của em, anh thật sự hy vọng thời gian có thể quay trở về quá khứ.”

“Tử Uy. Chúng ta không nên.”

“Trước kia là anh bỏ quên em, có thể cho anh một cơ hội nữa, để cho anh chăm sóc em được không?” Anh tràn đầy áy náy cùng mong đợi, nói xong chờ đợi câu trả lời của cô.

“Rất nhiều chuyện không thể miễn cưỡng, chúng ta không phải đã thử qua rồi sao?”

“Mất em rồi, anh vô cùng khổ sở, coi như sự nghiệp thành công, nhưng anh luôn cảm thấy cô đơn, có lẽ đây là sự trừng phạt của anh. Đã ba năm, anh vẫn không thể từ bỏ tình yêu này, em vẫn ở trong tim của anh, anh thực sự không thể quên được em.” Về mặt của anh có uất ức khổ sở, không nhận được nói ra cảm giác tích tụ ba năm qua ở trong lòng.

Nhìn trông mắt kiên định thâm tình cùng khổ sở của anh, cảm xúc dồn nén ở đáy lòng cô từng tác ở sụp đổ.

Thì ra là anh cũng giống như cô, mặc dù cả hai trải qua khoảng cách về thời gian và địa lý nhưng bọn họ vẫn yêu nhau, tình cảm không bỏ xuống được.

Suy nghĩ và cảm xúc nhớ nhung chôn sâu trong lòng khiến cả hai không thể buông tay, tình cảm mệnh mông manh liệt như dòng nước xiết đánh thẳng vào mặt đối phương, không thể ngăn cản.

Lòng của cô ngập tràn vui sướng, kể từ lúc hai người gặp lại nhau mặc dù cô đối với anh vẫn giữ khoảng cách, nhưng tâm trí không ngừng nhớ về quá khứ, cô cũng muốn hạnh phúc, khao khát cùng anh tìm lại niềm vui ngày trước.

Chỉ là nếu như bọn họ có thể ở chung một chỗ, ban đầu cần gì phải quyết định chia tay mỗi người một đường?

Nếu như hai người lần nữa hợp lại, bọn họ có thể hạnh phúc đến cuối cuộc đời sao?

“Nếu như em đối với anh còn có một chút tình yêu, chúng ta bắt đầu lại được không? Lần này, anh có lòng tin có thể cho em hạnh phúc.”

Cô ở trong lòng khê thở dài, tắt bếp, đem mì bỏ vào một nồi khác bắt đầu xào.

“Mì được rồi, chúng ta ăn trước được không?”

“Em đồng ý với anh không?”

Tâm ý của anh vô cùng kiên định, nhưng cô có thể đồng ý anh không?

Mặc dù họ vẫn còn yêu nhau, quá khứ rất rõ ràng và ngọt ngào, nhưng cô thực sự có thể trở lại chấp nhận anh sao? Lần thứ nhất bị ngọn lửa tình yêu làm cho tổn thương ngăn cản, cô không có can đảm để chấp nhận anh một lần nữa.

“Để cho tôi. . . Suy tính một chút.”

“Tốt, anh sẽ chờ câu trả lời của em.” Cho đến khi cô gạt đầu mới thôi.

Anh thâm tình nhìn cô, ngực sôi trào tình ý thiết tha.

Chỉ cần Dĩ Du nguyện ý suy tính, thì bọn họ có cơ hội hợp lại.

Muốn vãn hồi lòng của cô, rèn sắt nhất định phải nhân lúc còn nóng mới được.

“CEO, đây là báo cáo tài chính của chúng ta quý này.” Một thư ký nam cao gầy đi vào, trên tay cầm báo cáo tài chính cung kính giao cho anh.

“Tốt.” Dịch Tử Uy nhìn báo cáo, phía trên thể hiện con số làm cho anh hài lòng ký tên.

“Đúng rồi, tôi nghe quản lý Trần bên phòng PR nói rằng, năm nay các công ty tham gia vào hoạt động từ thiện là để gửi tình yêu vào trại trẻ mồ côi?”

“Vâng CEO, lần này công ty chúng ta nhằm vào trại trẻ mồ côi gồm quyền tiền, quyền máy vi tính, sách, chăn bông, còn có chuẩn bị một chút điểm tâm, tạo cho các bạn nhỏ một cái Tết Trung Thu khó quên.”

“Ừ, như vậy đã tìm được nhà hàng cung cấp điểm tâm rồi sao?” Dịch Tử Uy trong lòng có một ý nghĩ.

“Giám đốc Trần nói, anh ta đã đặt trước ở khu chuyên bán điểm tâm Ny Khả, bánh bích quy nhân kem đưa đến trại trẻ mồ côi, và quà trung thu cho nhân viên cũng dự tính đặt hàng ở Ny Khả, có thể giảm 1% chi phí.”

“Anh ta đặt hàng rồi sao?”

“Đúng vậy ạ.”

“Có thể hủy đơn đặt hàng không?”

“Điều này... phải thông báo với giám đốc Trần một tiếng.” Thư ký gật đầu, CEO quyền lực lớn, nếu anh muốn thay thế nội dung của hoạt động công ích lần này, cũng không có ai dám nói “Không”... “Nhưng...CEO hủy bỏ đơn đặt hàng này, chúng ta phải thay đổi cửa hàng nào đây?”

“Bánh phô mai hoa hồng bên “Ba Đóa Hoa” ăn rất ngon, nguyên liệu từ thiên nhiên, rất thích hợp cho bọn trẻ ăn.”

“Ồ! “Ba Đóa Hoa”... tôi có biết chỗ này, hai ngày trước tôi mới cầm phiếu mua hàng đổi bánh phô mai hoa hồng, ăn rất ngon, bọn họ quảng cáo nguyên liệu từ thiên nhiên, giá tiền cũng rất hợp lý.”

“Ừ, như vậy thì làm đi, nói cho giám đốc Trần, “Ba Đóa Hoa” bên này do tôi trực tiếp đặt hàng là được.”

“Vâng, tôi sẽ liên lạc với giám đốc Trần bộ phận PR ngay bây giờ, nói anh tata hủy bỏ đơn đặt hàng ở Ny Khả.”

Thư ký vừa nói xong, liền rời khỏi phòng làm việc.

Điện thoại Dịch Tử Uy đột nhiên vang lên, anh rất nhanh bắt máy “Vâng, tôi là Dịch Tử Uy.”

“Anh Dịch, Kim Duẫn Xán mới vừa gọi điện thoại tới đây, muốn mượn chuyện kết toán phiếu mua hàng hạn Dĩ Du buổi trưa đi ăn cơm.” Đối phương nhanh chóng thông báo.

“Dĩ Du đồng ý rồi sao?” Anh nóng nảy hỏi.

“Dĩ Du bây giờ không có ở đây, cô ấy đi ra ngoài mua đồ rồi.”

“Kim Duẫn Xán vẫn chưa chịu bỏ cuộc!” Dịch Tử Uy nắm lên quả đấm, mặt lo lắng.

“Đúng vậy! Anh Dịch, anh phải nhanh nghĩ ra biện pháp mới được.”

“Tôi hiểu rồi, bây giờ là mười giờ rưỡi, tôi sẽ đến ngay.” Lần này anh không đi tìm Dĩ Du, anh muốn đi tìm Kim Duẫn Xán nói chuyện một chút.

“Tốt.”

“Ngoài ra, tôi muốn đặt hàng một số điểm tâm cùng bánh Trung thu, điểm tâm là cho trại trẻ mồ côi, bánh Trung thu là làm quà cho nhân viên công ty, nhưng tuyệt đối đừng để cho Dĩ Du biết là công ty OTC đặt, hãy nói là một công ty khoa học kỹ thuật có tiếng đặt hàng.”

“Tại sao không để cho Dĩ Du biết?”

“Tôi sợ trong lòng cô ấy có ác cảm, đến lúc đó sẽ không nhận đơn đặt hàng.” Quan hệ của hai người vẫn chưa có tiến triển, anh nghĩ chỉ cần yên lặng chăm sóc cuộc sống của cô, để ước làm bánh của cô không tắt, có thể tiếp tục tỏa sáng.

“Thế sao? Hoá ra là như vậy, vâng... tôi hiểu rồi, tôi sẽ không nói cho cô ấy biết là anh đặt hàng.”

“Cảm ơn cô.”

Anh nhìn đồng hồ, cũng sẽ nhanh đến 12h trưa, sau khi cúp điện thoại anh lập tức cầm lấy áo vest, rời phòng làm việc.

Anh phải nhanh tay cản trở sự đeo bám của Kim Duẫn Xán đối với Dĩ Du mới được.

Dịch Tử Uy cầm trong tay ba hộp sushi, cùng với một túi xách tinh xảo, đẩy cửa tiến vào Ba Đóa Hoa.

“Hoan nghênh quý khách.”

20. Chương 20

“Hi Vi.”

“Dĩ Du đang bận ở trong bếp.” Cô hạ thấp giọng nói qua.

“Cảm ơn, đúng rồi... cái này tặng cho cô.” Dịch Tử Uy đem túi xách có hoa văn đơn giản nhưng thanh lịch, giao cho cô.

“... Đây là cái gì?” Nhâm Hi Vi thấy được bên trong có muối tắm, tinh dầu, sữa tắm, là hàng hiệu cao cấp “Sữa tắm hàng hiệu cao cấp, giá tiền rất đắt! Tôi không thể nhận đâu.”

“Đây là vì cảm ơn cô ở bên cạnh Dĩ Du động viên cô ấy, đưa cô một phần nhỏ lễ vật cũng là việc nên làm.”

Anh lại nhiều lần tặng quà, thật không tốt.

Lần đầu tiên anh đến thăm, Dĩ Du không có ở đây, anh đưa tới một bộ sản phẩm chăm sóc da tự nhiên của Châu Âu, hy vọng cô có thể âm thầm giúp anh lấy lòng của Dĩ Du, sau đó rời đi.

Thân là bạn bè của Dĩ Du, cô vốn là phải đứng bên Dĩ Du không nên giúp anh, nhưng qua quan sát của cô, Dịch Tử Uy thường tới cửa hàng quan tâm cuộc sống và tình trạng kinh doanh của Dĩ Du, từ ánh mắt của anh cùng vẻ mặt có thể thấy được tình cảm của anh dành cho Dĩ Du vẫn còn.

Nếu Dịch Tử Uy vẫn còn ẩn sâu một phần tình dành cho Dĩ Du, mà Dĩ Du thật ra thì trong lòng cũng quyến luyến tình cũ, đối với anh nhớ mãi không quên, cho nên cô quyết định giúp anh một tay, hy vọng tình yêu sẽ gắn kết bọn họ lại với nhau, như vậy cũng là làm chuyện tốt đi!

“Anh thật quá khách khí rồi, chỉ cần anh có thể mang hạnh phúc cho Dĩ Du, tôi mới có thể nhận lấy phần quà này.”

“Dĩ nhiên, trước kia tôi đã không biết quý trọng cô ấy, lần này tôi nhất định sẽ mang đến hạnh phúc cho cô ấy, không bỏ bê cô ấy.” Anh đã quyết định, nhất định sẽ làm tốt.

“Ừ, tôi có ghi âm làm bằng chứng đó!” Cô cười lấy điện thoại di động ra chứng minh, “Món quà của anh tặng, tôi xin nhận.”

“Cảm ơn cô đã đồng ý giúp tôi.”

“Đúng rồi, Kim Duẩn Xán tới thì làm thế nào?”

“Cho cậu ta vào phòng bếp đi! Tôi tự có biện pháp đối phó với cậu ta.” Dịch Tử Uy đã sớm nghĩ kỹ đối sách rồi.

“Tốt. Vậy anh mau vào giúp cô ấy đi! Dĩ Du gần đây rất bận vì làm hộp quà Tết Trung Thu.”

“Không thành vấn đề.”

Vừa đẩy cửa ra đi vào bếp, anh nhìn thấy một học việc đang bận mở lò nướng, lấy bánh nóng từ trong vĩ ra, bánh dứa vàng óng, mà Đỗ Dĩ Du khom người đang định đem máy đánh trứng đặt ở phía, đem hộp nhân bánh đi tới, để trên bàn chuẩn bị làm nhân bánh.

“Loại công việc nặng nề này, để anh làm cho!” Dịch Tử Uy bước một bước dài tiến lên, lấy máy đánh trứng trên tay cô.

“Ồ.” Đỗ Dĩ Du không thể làm gì khác hơn là lui một bước, để Dịch Tử Uy giúp một tay, “Anh không cần đi làm sao?”

“Ừ, nhìn em vất vả như vậy, anh không cách nào tập trung làm việc được.” Dĩ Du tuy là bà chủ, nhưng công việc vẫn rất bận rộn, trong lòng anh thật sự buồn cho cô vì cuộc sống mà làm công việc hết sức tầm thường này.

“Đây là sở thích của tôi, không thấy khổ cực.” Cô cười nói, tay cũng không dừng lại.

“Anh có đem sushi đến cho em, A Ben cùng Hi Vi cũng có một phần, đồ ăn Trung Quốc có thể ăn.”

“Cảm ơn.” Anh thật thân thiết, anh chăm sóc cô, thậm chí nhân viên của cô cũng được chăm sóc.

Cô ngồi ở bàn làm bánh, dùng thanh cán mỏng bột thành vòng tròn, sau đó đặt nhân dưa vào giữa, dùng tay vê tròn, sau đó đặt vào vỉ, động tác rất thuần thục.

“Để anh giúp em một tay!”

“Không, nơi này rất nóng, không có máy điều hòa, anh sẽ không chịu nổi đâu.” Đỗ Dĩ Du lo lắng anh không chịu nổi nóng nực thế này.

“Cái nóng không phải là bởi vì nhiệt độ, mà là bởi vì em ở bên cạnh anh.” Anh cởi tây trang xuống cuộn tay áo lên, kéo ghế ngồi xuống bên cạnh giúp cô một tay.

Anh là thật lòng sao? Cô nhìn anh, trái tim chấn động.

Chuyện lần trước anh đề cập, cô vẫn do dự, không dám tùy tiện đưa ra quyết định.

Tiếp nhận anh, chỉ sợ lại lần nữa làm chính mình bị tổn thương, không chấp nhận anh, giống như muốn dứt bỏ miếng thịt ngon, như hồi tiếc, nội tâm cô bắt đầu mâu thuẫn.

Tính toán thời gian, hai tuần ở lại Đài Loan của anh cũng sắp hết rồi, Tết Trung Thu kết thúc, anh phải trở về Thượng Hải công tác, không biết lúc nào thì mới có thể lại nhìn thấy anh?

Thôi, cái gì cũng đừng nghĩ nữa, tận dụng thời gian ít ỏi này cùng anh chung đụng, trân trọng những kỷ niệm đẹp!

“Anh bắt đầu học nói lời ngon tiếng ngọt khi nào vậy?”

Anh nghĩ một chút, khoe miệng hiện nụ cười mê người “Trước kia anh cũng nói, chỉ là em không có chú ý mà thôi.”

Cô bật cười “Đó là do sự chú ý của em không đủ sao?” (từ đoạn này bắt đầu thay đổi xưng hô nhé vì chị Du đã mềm lòng với anh Uy rồi)

Anh vui vẻ cười, học cô cán bột, sau đó bỏ vào nhân dưa vào, vê thành tròn, bỏ vào trong vỉ “Như vậy đúng không? Cô giáo.”

“Phải đều tay, lấp kín vào, bốn góc không thể có khe hở mới được.” Cô chỉ vào bánh mình làm, hình dáng quả nhiên đẹp hơn.

“Vậy thì do em khéo tay.”

Cô thực sự là một người phụ nữ đáng yêu, đôi mắt tập trung, hành động nghiêm túc, tất cả các loại thực phẩm thông qua sự khéo léo của cô sẽ trở thành ngon và đáng yêu.

“Anh làm hình trái tim tặng cho em có được không, điều này đại diện cho trái tim anh.”

“Đừng có làm xấu quá, cái này chính là anh ăn đó!” Cô không nhịn được cười anh.

“Sao lại xấu chứ? Tầm lòng mới là quan trọng nhất.”

Trong phòng bếp, hương dưa, hương thơm bánh ngọt, mùi nước hoa của phụ nữ, kết hợp thành niềm hạnh phúc ấm áp.

Cô tham lam nhìn anh, anh thay đổi rất nhiều.

Nụ cười trên mặt anh vẫn đẹp trai mê người như thế, nhưng giờ lại giống như cậu bé mới lớn bình dị gần gũi, cô thật rất thích bộ dáng hiện tại của anh.

Nhưng làm thế nào anh đồng ý ở bên cạnh cô đây? Anh vừa có tiền vừa anh tuấn, chỉ cần anh thích, loại phụ nữ nào mà không có.

Là anh cô đơn quá lâu, hay là thật không quên được tình cũ?

Đột nhiên, có người đẩy cửa đi vào “Anh Địch!”

“A Xán, em... làm sao lại tới nơi này?” Địch Tử Uy không biến sắc nhìn anh.

“Những lời này phải là em phải hỏi anh mới đúng chứ?” Kim Duẫn Xán sắc mặt khó coi, đôi tay nắm quyền, kiềm chế tức giận.

21. Chương 21

Ở trên tình trường anh bách chiến bách thắng, theo đuổi phụ nữ chưa từng thất bại. Lần đầu anh phải nếm mùi thất bại, mà chương ngại vật của anh lại chính là người đang ngồi bên cạnh Dĩ Du - Địch Tử Uy.

Chẳng lẽ Địch Tử Uy không nhìn ra anh đối với Đỗ Dĩ Du có tình ý? Anh thật nghi ngờ là do Địch Tử Uy cố gắng ngăn cản chuyện tốt, cùng muốn tranh giành tình cảm này với anh.

“À... anh tới là để chăm sóc Dĩ Du.”

“Em có hẹn với Dĩ Du đi ăn cơm lúc 12 giờ.” Kim Duẫn Xán không chấp nhận thua trận, giọng nói khiêu khích.

Không khí tràn ngập mùi thuốc súng, Đỗ Dĩ Du cảm thấy lo lắng, đang muốn mở miệng hóa giải không khí giương cung bạt kiếm, Địch Tử Uy lại lên tiếng.

“Vậy thì thật là xin lỗi, anh không biết em cùng Dĩ Du có hẹn, mới vừa rồi anh ở trên đường tới, cũng đã giúp Dĩ Du mua sushi rồi.”

“À? Vậy sao?” Sắc mặt Kim Duẫn Xán không vui, Địch Tử Uy rõ ràng là cố ý muốn giành phụ nữ với anh “Như vậy, anh Địch, buổi trưa chúng ta ăn cơm đi, em có vài lời muốn nói.”

“Tốt.” Địch Tử Uy là đang chờ anh nói câu nói này, hào phóng đồng ý.

Kim Duẫn Xán đẩy cửa đi ra khỏi phòng bếp, Địch Tử Uy để bánh xuống bàn đi rửa tay “Dĩ Du, anh theo A Xán đi ăn cơm.”

“Em xem Kim Duẫn Xán rất tức giận, anh không phải muốn cùng cậu ta xung đột chứ?” Lòng cô như lửa đốt, lo lắng hai người bất hòa, Kim Duẫn Xán sẽ gây bất lợi cho anh.

Địch Tử Uy nhìn đầy mắt quan tâm của cô, tim của anh tràn đầy vui sướng, thân thể cũng phiêu lên rồi.

Anh vuốt vuốt gương mặt của cô, thâm tình nhìn cô “Sẽ không đâu, em yên tâm, anh là đối tác, cũng là bạn của cậu ta, anh sẽ cố gắng giải thích cho cậu ta hiểu.”

“Vâng, kết quả như thế nào phải báo ngay cho em biết.”

“Anh hiểu rồi.”

Bọn họ đã không đi đến nhà hàng, vừa tới công viên gần đó, hai người cùng nhau ngừng lại, không khí nhát thời căng thẳng.

Kim Duẫn Xán nhìn chằm chằm Địch Tử Uy, ánh mắt tràn đầy thù địch, đi thẳng vào vấn đề nói: “Anh Địch, anh là cố ý sao? Anh biết rõ tôi thích Dĩ Du, tại sao lại nhiều lần muốn trở ngại tôi theo đuổi cô ấy?”

“Cậu thật lòng thích cô ấy sao?” Địch Tử Uy hỏi ngược lại anh.

Anh không chút nghĩ ngợi nói “Dĩ nhiên.”

“Cậu biết cái gì là thật lòng sao? Đối với phụ nữ tặng hoa, ăn cơm ở nhà hàng đắt tiền, theo đuổi mãi miết... đây chính là thật lòng sao? Dĩ Du với những người phụ nữ trước đây của cậu không giống nhau, tư tưởng của cô ấy rất thuần khiết, không thể đùa với trò chơi tình yêu của cậu, tôi không cho phép cậu đến gần cô ấy!” Địch Tử Uy ánh mắt sắc bén, đưa ra lời cảnh cáo.

Hừ! Kim Duẫn Xán cố gắng kìm nén tức giận cùng khó chịu, hoàn toàn bị lời nói của anh mà bộc phát.

Ý là chỉ anh nông cạn, không hiểu cái gì là tình yêu sao?

Cho là lớn hơn anh vài tuổi, mà có thể dạy dỗ anh sao?

Anh tán tỉnh không ít bạn gái, chưa bao thất bại như vậy, Địch Tử Uy đột nhiên tới giành phụ nữ với anh, kêu anh đem mặt mũi để ở nơi nào đây?

Anh đưa ra quả đấm, chọt vung lên, kích động đánh vào mặt Địch Tử Uy!

“Sao anh lại nói tôi như thế? Thiệt thòi tôi thật tâm ngưỡng mộ anh như vậy, còn gọi một tiếng anh.”

Khóe miệng Địch Tử Uy chảy xuống một giọt máu, anh hít một hơi không khí, trợn mắt nhìn.

Anh biết trong tình yêu Kim Duẫn Xán giống như là một quân nhân, không chịu nổi thất bại, mà anh - Địch Tử Uy cũng không chịu thua người đàn ông khác, ở thương trường thông minh quyết đoán, ở trên tình trường anh càng thêm che chở vợ mình, không để cho cô bị nửa điểm tổn thương.

“Cậu cho rằng tại sao tôi phải làm như vậy?” Tròng mắt đen của Địch Tử Uy nhú lại.

Địch Tử Uy đánh trả anh một quyền, động tác nhanh như tia chớp “Phanh” một tiếng, Kim Duẫn Xán né tránh không kịp, cả người không chịu nổi sức lực mạnh, nhếch nhác ngã ngồi ở trên thảm cỏ.

Kim Duẫn Xán cũng bị đánh trúng gương mặt như anh, gò má trái khế sưng đỏ, khóe miệng cũng rịn ra máu tươi.

“Anh điên rồi!” Anh ném máu tươi, cực kỳ tức giận kêu “Sao anh lại đánh tôi?”

“Chỉ bằng tôi là chồng trước của Dĩ Du!” Địch Tử Uy nhìn anh hầm hừ.

“Anh là chồng trước Dĩ Du?” Kim Duẫn Xán hai mắt mở lớn, kinh ngạc nhìn anh.

Làm sao có thể Nghe nói anh làm chồng nhưng vì bận rộn công việc dẫn đến người phải ly dị vợ, nhưng anh không ngờ Dĩ Du lại là vợ trước của Địch Tử Uy!

“Đúng.”

“Vậy. Tại sao, tại sao hai người lại nói chỉ là bạn bè?”

Trước đây đã cảm thấy hai người bọn họ hành động là lạ, không giống bạn bè bình thường, nhưng anh đang chán nản vì không theo đuổi được Dĩ Du, nào có ở không đi tìm hiểu quan hệ của hai người, chỉ tìm cách theo đuổi Dĩ Du, mặt mũi đột nhiên lúng túng.

Thì ra bọn họ đã từng là vợ chồng, như vậy nhất định là tình cũ không rủ cũng tới, mới có thể thường xuyên gặp mặt.

Biết mình phạm sai lầm, anh buông xuống thù địch, mặt đầy áy náy.

Tất cả điều do anh muốn chinh phục nên mới gây ra chuyện, quá xúc động nên mới có thể gây ra hiểu lầm.

“Đó là bởi vì cô ấy vẫn còn giận, không chịu tha thứ cho tôi.”

“Tại sao lại không chịu tha thứ?” Nếu như bọn họ đã từng là vợ chồng, anh cũng sẽ không chen ngang giữa hai người, làm lành vừa nhếch nhác vừa đáng bị chê cười, “Anh rốt cuộc làm sai chuyện gì, tại sao muốn ly hôn?”

“Đều tại tôi không tốt, đã từng lạnh nhạt bỏ bê cô ấy, sau khi cô ấy rời khỏi... tôi rất hối hận, lần này trở về Đài Loan chính là muốn cùng cô ấy bắt đầu lại, vẫn hồi lòng của cô, không ngờ nửa đường xảy ra một tình địch là cậu, phá hư kế hoạch.”

“À? Nói như vậy, là tôi phá hư chuyện tốt của anh?” Kim Duẫn Xán đuối lý, lần này biết mình là kẻ thứ ba phá hư chuyện tốt của bọn họ, thật là quá mất mặt rồi.

“Đúng, tôi rất lo lắng Dĩ Du thật sẽ thích cậu, nên mới tìm mọi cách ngăn cản cậu.”

Nghe Dịch Tử Uy giải thích xong, Kim Duẫn Xán mới bừng tỉnh hiểu ra, áy náy cười một tiếng “Thật xin lỗi, anh sớm nên nói cho tôi biết, nếu như tôi biết cô ấy là vợ trước của anh, tôi sẽ không mặt dày theo đuổi.”

Dù sao bọn họ có một đoạn tình cũ, mà Dịch Tử Uy là thật tâm vẫn hồi lòng của vợ trước, còn anh bốc đồng cũng chỉ muốn vui đùa một chút, anh thật sự không nên quấy rối, còn nghi ngờ Dịch Tử Uy phá hư chuyện tốt của anh.

Dịch Tử Uy đưa tay, vô nhẹ vai Kim Duẫn Xán một cái “Tôi cũng vậy... là tôi không đúng, vốn là nên nói rõ với cậu.”

“Tóm lại, hiểu lầm cũng đã giải thích, để cho em mời anh ăn bữa cơm, bày tỏ áy náy.”

“Hôm nào đi, cậu bảo đảm sẽ không lại quấy rầy Dĩ Du là được.”

“Dạ, vợ bạn là không thể đùa giỡn, em bảo đảm.” Kim Duẫn Xán cười.

“Tốt, tôi phía trở về lo cho dĩ Du, tôi đi trước.” Dịch Tử Uy vỗ vỗ vai anh.

“Gặp lại sau.”

22. Chương 22

Dựa vào quả đấm để giải thích mọi chuyện điều sáng tỏ, hai nút thắt đã được mở ra, cả hai đối với nhau chân thành hơn, đây chính là tình bạn giữa những người đàn ông.

Dịch Tử Uy sau khi trở lại “Ba Đóa Hoa”, Đỗ Dĩ Du vừa thấy khỏe miệng anh rướm máu, còn có chút sưng vù, tâm cả kinh, nóng lòng vội vàng dẫn anh lên phòng cô ở lầu hai, giúp anh thoa thuốc.

“Thật là đau!” Dịch Tử Uy ngồi ở trên ghế sa lon, kêu đau một tiếng.

“Em sẽ nhẹ tay.” Đỗ Dĩ Du trên tay gấp một miếng bông gòn thấm cồn, kiên nhẫn trấn an anh, đồng thời lại không nhịn được hỏi tới “Anh không phải nói là sẽ nói chuyện đằng hoàng cùng cậu ta sao? Tại sao lại bị thương như vậy?”

“Ai biểu A Xán muốn đuổi theo vợ của anh, cậu ta đáng bị đánh.”

“Ai là vợ của anh!” Cô đỏ mặt nhìn “Cho nên, Kim Duẫn Xán đã biết em là vợ trước của anh rồi hả?”

“Đúng, anh đã cảnh cáo cậu ta, em là một cô gái thuần khiết, không thích hợp cùng cậu ta chơi trò chơi tình yêu, cậu ta rất tức giận, cho rằng anh cố ý cùng cậu ta giành phụ nữ, sau khi biết em là vợ trước của anh, cậu ta đã đồng ý không bao giờ làm phiền em nữa.”

“Anh rõ là.” Biết anh sợ cô bị tổn thương, trăm phương ngàn kế bảo vệ cô, anh đặt cô trên lòng bàn tay che chở thương yêu cưng chiều, ngực cô xông lên một cổ cảm động dậy sóng, sự đụng chạm kéo dài làm lòng cô do dự bất quyết “Xem anh bình thường phản ứng bén nhạy, thấy người sắp đánh mình sao cũng không mau tránh sang một bên?”

Đôi mày thanh tú của cô nhăn lại, lo lắng muốn chết, anh trái lại rất hưởng thụ cảm giác được cô quan tâm “Thật tình anh rất muốn thấy bộ dạng thương tâm của em.”

“Thần kinh!” Cô trừng anh.

“Chuyện lần trước anh nói với em, em suy tính thế nào?” Anh đã đem tình địch đuổi chạy, hiện tại là lúc hai người nên đối mặt vấn đề.

“Chuyện gì?” Cô đem miếng bông vứt xuống thùng rác, mượn cớ này tránh tầm mắt của anh.

“Không cần né tránh vấn đề của anh.” Anh xoay người cô lại, muốn cô nhìn anh.

“Em.”

Cô có thực sự muốn nắm bắt hạnh phúc này sao?

Từ trông mắt đen đăm đúi thâm tình của anh, mong chờ lời nói của cô, cẩn thận quan sát vẻ mặt biến hóa dù thật nhỏ của cô, cũng có thể thấy được tình cảm và kỳ vọng của anh.

Bọn họ đều không thể dứt bỏ đối phương, nhìn thẳng vào trong mắt anh hàng vạn sợi dây tình cảm quấn quít con người.

Cô đã từng cự tuyệt, giờ đây trái tim bị kéo lại, cô đang rơi vào trạng thái mâu thuẫn...

Nhìn đôi mắt do dự của cô, anh không để cho cô suy tính đường sống, đột nhiên cúi đầu che lại đôi môi mềm mại của cô, chỉ sợ nghe được cô nói một tiếng “Không”.

Anh tự tin kiêu ngạo, đối mặt với thương trường quý quyết nhiều thay đổi, anh nắm chắc phần thắng. Duy chỉ có lấy lòng của Dĩ Du, anh sợ nắm giữ không nổi, sợ cô không muốn trở lại bên cạnh anh, bởi vì anh không chịu nổi thất bại một lần nữa.

Theo nụ hôn kích tình mà cuồng dã, sức nặng từ thân thể anh từ từ áp xuống người cô, khiến cô bị buộc dựa vào ghế sa-lon, dính vào lồng ngực rắn chắc mà nở nang của anh.

Đó là một sức nặng ngọt ngào, cô có thể cảm giác lồng ngực phập phồng bền chắc của anh, hô hấp của anh trở nên gấp gáp, ở vành tai cô truyền đến nhiệt độ nóng rực, lan đến gương mặt của cô....

“Du. Anh nhớ em.”

Men theo trí nhớ, bàn tay to của anh dịu dàng mà mềm mại dạo chơi trên đồi núi của cô, khát vọng cùng nhớ nhưng bị đè nén tận đáy lòng đến giờ được buông thả.

Sự vuốt ve dịu dàng của anh làm cô phát ra một tiếng yêu kiều, cô cảm giác mình thân thể xụi lơ vô lực, giống như bơ dần dần hòa tan....

“Để cho anh yêu em.” Phản ứng của cô kích lệ anh, anh đang bên tai cô thủ thỉ ngôn ngữ của tình yêu.

Những lời này, khiến lòng của cô hơi rung!

Nhưng nếu bọn họ vẫn dây dưa trong nụ hôn nóng bỏng, cô nhất định sẽ trầm luân trong sự kích tình mặc anh hô mưa gọi gió.

Vậy mà hôn nhân là chuyện cả đời, chỉ dựa vào tình yêu, sự kích tình cùng cảm động ngắn ngủi thật có thể gắn nhau cả đời?

Cô có thể nữa tin tưởng anh lần nữa sao?

Không, cô cần tỉnh táo, ngộ nhớ cô thất thủ, làm thế nào cô đối mặt anh?

Cô chợt đẩy anh ra, kéo lý trí trở về, sửa sang lại quần áo, giấu kỹ tình ý ở đáy lòng “Em.... chúng ta nên xuống lầu.”

Anh nhìn ngực cô được in dấu màu hồng do anh để lại, gật đầu ngồi dậy “Được rồi. Em không cần phải vội vã nói cho anh biết đáp án, chỉ cần trả lời trước khi anh rời khỏi Đài Loan là được.”

“Anh chừng nào thì rời đi?”

“Vừa qua Tết Trung Thu, anh phải trở lại Thượng Hải.”

Nhanh như vậy sao.... cô ở trong lòng đáp lại “Trong thời gian ngắn, sẽ không trở lại Đài Loan sao?”

“Đúng vậy, thật không nở xa em... Tết Trung Thu được nghỉ hai ngày, em có thể đi cùng anh không?”

Nhìn thấy lời khẩn cầu chân thành cùng tình cảm kiên định của anh, cô thật sự không đành lòng cự tuyệt anh nữa “Nhưng ngày đó rất bận, em có hợp đồng đưa điểm tâm đến trại trẻ mồ côi...”

“Vây cũng tốt! Em bận rộn như vậy, chờ em rảnh rỗi, chúng ta lại gặp mặt.” Anh mắt mác đứng dậy, đi ra khỏi phòng của cô.

Nhìn bóng lưng chán nản rời đi của anh, cô đột nhiên cảm thấy một hồi ly biệt sầu não, không khỏi tự trách.

Anh cũng nhanh rời Đài Loan rồi, không biết lần sau lúc nào thì mới có thể gặp lại anh, cô không thể để hai ngày nghỉ của mình, thật tốt ở bên cạnh anh sao?

Cô tại sao lại bướng bỉnh và cứng đầu đến như vậy?

23. Chương 23

Thuê thêm mấy sinh viên làm công việc bán thời gian, sau mấy ngày cố gắng chạy hàng, buổi chiều Tết Trung Thu, Đỗ Dĩ Du cùng Nhâm Hi Vi rất cuộc cũng thuận lợi đem điểm tâm ngọt cùng bánh trung thu đến trại trẻ mồ côi - nơi khách hàng chỉ định.

Trại trẻ mồ côi này là hoạt động phúc lợi bởi Công ty Khoa học và Công nghệ địa phương tổ chức, vì lo lắng vấn đề vận chuyển sách lên núi, cho nên lúc đặt hàng, đặc biệt yêu cầu đưa lên núi, cũng đồng ý trả thêm chi phí vận chuyển cho “Ba Đóa Hoa”.

Nhưng Đỗ Dĩ Du cũng không thu thêm phí vận chuyển, còn chủ động giảm 0.7%, cảm tạ cấp trên của Công ty Khoa học và Công nghệ đặt mua trăm hộp bánh trung thu tặng nhân viên, vả lại cô tình nguyện ủng hộ hoạt động phúc lợi của Công ty Khoa học và Công nghệ, tự mình đưa lên núi cùng chung hoạt động lớn, chỉ cần nhìn thấy những bạn nhỏ vui mừng, cô cũng rất vui vẻ.

“Đến nơi rồi.” Nhâm Hi Vi sắp xếp gọn gàng, xe dừng lại ở trước cửa trại trẻ mồ côi.

“Trại trẻ mồ côi này chính là nơi tổ chức hoạt động phúc lợi của Công ty Khoa học và Công nghệ địa phương sao?” Thật là trùng hợp, cô trước kia cùng Tử Uy chính là tới trại trẻ mồ côi này cùng với những bạn nhỏ ăn tết.

“Đúng vậy.” Nhâm Hi Vi gật đầu, nghe bên trong viện truyền đến tiếng nhạc cùng tiếng nói vui vẻ của những đứa trẻ, đoán “Nhân viên công ty chắc đã đến rồi.”

Khó trách, dọc theo đường đi Đỗ Dĩ Du đã cảm thấy cảnh đẹp trước mắt rất quen thuộc.

Rừng núi tự nhiên bao la hùng vĩ, sương mờ mờ lung, còn có suối nước nóng dọc đường kiến trúc theo kiểu Nhật Bản, lúc trước cô và Dịch Tử Uy thường nghỉ mát ở đây, mà trên sườn núi này có trại trẻ mồ côi, bọn họ cũng từng ghé qua.

Nơi này có dấu chân của anh đi qua, khắp nơi tràn đầy kỷ niệm ngọt ngào của hai người, cô nên mời anh cùng tới.

Tết Trung Thu là Chủ nhật, liền nghỉ ngơi hai ngày, sau ngày nghỉ, anh sẽ rời Đài Loan trở về Thượng Hải.

Lần sau cùng Tử Uy gặp mặt, sẽ là khi nào? Ba năm sau sao?

Nghĩ đến chuyện này làm cái gì, trước làm công việc quan trọng hơn đi!

Họ cùng nhau xuống xe, kiểm tra lại lần cuối.

Trước quảng trường có một sân khấu nhỏ, trên sân khấu có sắp xếp một số âm li và loa, có một ít người trẻ tuổi cùng người bạn nhỏ ở trên sân khấu hát hò, những người bạn nhỏ ở dưới đài thì vui vẻ hát theo, vỗ tay theo bài hát, không khí hiện trường rất náo nhiệt, tràn đầy tiếng cười vui.

Còn có người thổi bong bóng, phát kẹo, vội vàng mang từng thùng chăn bông, bộ sách, máy vi tính thiết bị tiến vào bên trong trại trẻ, hy vọng cung cấp cho bọn nhỏ cuộc sống và giáo dục hoàn thiện nhất.

“Ăn, mặc, chơi, học, chu đáo như vậy... không nghĩ đến ông chủ của Công ty Khoa học và Công nghệ đến, anh là một mệnh thường quân.” Đỗ Dĩ Du một mặt quan sát, một mặt tán dương.

“Đúng vậy, không biết mệnh thường quân có tới không?” Nhâm Hi Vi đang tìm kiếm một người trong đám đông.

“Các cô là. . . .” Một người đàn ông trung niên đeo mắt kiếng mặc áo bông, quần jean, tò mò hỏi.

“À... tôi là người phụ trách bên của hàng “Ba Đóa Hoa” - Đỗ Dĩ Du.” Đỗ Dĩ Du hào phóng chào hỏi.

“Cô khỏe chứ, tôi là giám đốc Trần bộ phận PR, trước tiên xin đem món điểm tâm ngọt đưa đến bàn dài bên kia, hộp quà Trung thu thì dời đến phòng làm việc của viện trưởng được không?”

“Tốt!” Nhâm Hi Vi cùng Đỗ Dĩ Du bắt đầu đem từng hộp từng hộp điểm tâm ngọt cùng bánh trung thu mang xuống xe.

Họ hoàn thành nhiệm vụ, không vội rời đi, Nhâm Hi Vi đi tới sân khấu náo nhiệt, Đỗ Dĩ Du đi vào phòng nhỏ bên trong nơi bọn trẻ chơi trò chơi.

“Oa ——”

Đột nhiên, cô nghe một tiếng khóc, men theo âm thanh tìm được một cô gái nhỏ hơn hai tuổi, bé không cần thận té nhào, cô rất nhanh tiến lên ôm lấy bé.

“Đừng khóc, đừng khóc. . . .”

“Đau đau...” Cô gái nhỏ gương mặt mếu máo, nước mắt chảy ròng, làm đau lòng người.

“Để dì xem một chút.” Đỗ Dĩ Du xoa xoa đầu gối của bé, thổi thổi một chút, ánh mắt che chở chăm sóc.

“Cái anh kia đoạt kẹo của con.” Cô bé không ngừng khóc.

“Kẹo à!” Thì ra là đuổi theo kẹo mới ngã nhào.

Một que kẹo, đột nhiên xuất hiện trước mặt cô bé, cô bé chợt ngừng khóc.

Bé nhận lấy que kẹo, ánh mắt tràn đầy vui mừng, que kẹo này so với que kẹo bị anh trai cướp đi còn lớn hơn.

“Ngoan.”

Đỗ Dĩ Du nghe thanh âm quen thuộc, ngược mắt kính ngạc nhìn anh.

“Làm sao anh lại đến nơi này?”

“Bởi vì anh nghe nói em sẽ tới trại trẻ mồ côi, anh tới thử vận may một chút, quả nhiên chúng ta tâm ý tương thông.” Dịch Tử Uy giữ vững bí mật, cười.

“Tâm ý tương thông?” Cô không tin “Ít nói dối đi, em không có nói với anh em đến trại trẻ mồ côi, làm sao anh biết mà đến?”

“Đây chỉ là trùng hợp.”

Thật chỉ là trùng hợp? Đỗ Dĩ Du cảm thấy kỳ quái, giống như anh gần thiết bị theo dõi trên người cô vậy, mặc kệ cô đi tới chỗ nào cũng sẽ đụng phải anh.

“Ăn ngon không?” Dịch Tử Uy đùa với cô bé kia.

“Ăn ngon.” Cô bé liếm liếm kẹo que, cười.

“Anh thật giỏi.”

Cô bé hít mũi một cái, dừng lại khóc sụt sùi, hai mắt thật to chớp chớp nhìn cô, cái miệng nho nhỏ môi nõ nang đầy đặn, gương mặt trắng hồng, thật đáng yêu.

Sợ bé lại té nhào, Đỗ Dĩ Du ôm cô bé đến ghế đá phía sau viện, cùng Dịch Tử Uy sánh vai ngồi.

Cô lấy tay quăn quăn sợi tóc mềm mại của cô bé, gò má trắng nõn, vẻ chán nản thoáng qua đáy mắt “Thế giới này thật không công bằng.”

“Vì sao?”

“Một số trẻ em cần sự chăm sóc của ba mẹ, ba mẹ lại vứt bỏ chúng, mà một số ba mẹ muốn có con cái, lại không giữ được chúng.” Đỗ Dĩ Du nghĩ đến đã từng có một sinh mệnh nhỏ bé ở trong bụng cô lớn lên, lúc ấy tâm tình của cô rất là vui mừng, bởi vì đứa bé là hy vọng của cô.

“Thật xin lỗi, là anh không làm tròn trách nhiệm của mình, không chăm sóc tốt cho em.” Anh biết cô nhớ tới chuyện đã qua, tính toán thời gian, nếu như đứa bé không mất đi, có lẽ cũng bằng tuổi cô bé này.

“Không, điều này cũng không hoàn toàn trách anh được, là do em không cẩn thận.” Là cô không có tự chăm sóc mình tốt, mới có thể ở trong phòng tắm trượt chân “Nếu anh không bận rộn công việc, chạy về nhà, kết quả cũng vẫn vậy, em cũng không giữ được đứa bé.”

“Đứa bé không có duyên với chúng ta.”

24. Chương 24

“Đúng vậy.” Những năm này, cô cũng suy nghĩ thấu đáo, cô không trách Tử Uy, chỉ có thể nói tạo hóa trêu người “Chỉ là mỗi lần thấy đứa bé, trong lòng đều sẽ cảm thấy tiếc nuối.”

“Tâm tình của em anh có thể hiểu, anh cũng như em, nhưng anh muốn đền bù phần tiếc nuối này.”

Anh vỗ vỗ bả vai của cô an ủi, nữa ôm vai của cô, cô ngược mắt nhìn trong mắt anh đầy dịu dàng triều mến, ngực tràn đầy cảm động.

“Anh. . . .” Cô đã từng vứt bỏ anh, tại sao anh đối với cô cảm tình còn là kiên định như vậy, không thể không có cô?

“Thật xin lỗi, CEO.” Một người đàn ông đột nhiên ngắt lời.

“Giám đốc Trần.” Dịch Tử Uy ngược mắt, nhìn anh “Chuyện gì?”

Đỗ Dĩ Du rất nhanh rời khỏi lòng ngực của Dịch Tử Uy, nhìn lại đối phương, cô nhận ra người này, anh là mới vừa rời thay mặt công ty chủ động giới thiệu là giám đốc Trần bộ phận PR.

“Thật xin lỗi, quấy rầy hai người nói chuyện.” Giám đốc Trần thấy CEO ôm người phụ trách “Ba Đóa Hoa”, quan hệ hình như không giống người xa lạ “Hoạt động phúc lợi của chúng ta hết giờ rồi, đến lúc phải về.”

“Vậy sao? Không cần phiền phức như vậy, ông cùng nhân viên xuống núi trước đi, tôi còn muốn ở lại chỗ này.”

“Dạ, như vậy chúng tôi rời đi trước, chúc anh ngày hội Trung Thu vui vẻ.”

“Hẹn gặp lại.”

Vừa nghe đến tạm biệt, cô bé nhảy khỏi ngực của cô, giống như là muốn đi theo mọi người đưa tiễn.

“Giám đốc Trần gọi anh là CEO, còn với anh báo cáo muốn rời đi... Các anh là quan hệ cấp trên và cấp dưới sao?” Đỗ Dĩ Du nhìn thấy quan hệ của bọn họ, trong lòng toát ra rất nhiều nỗi băn khoăn, sắp xếp các đầu mối “Chẳng lẽ... đây cũng là công ty của anh sao?”

Hàng đã giao, giao dịch thành công, anh thuận lợi giải quyết vấn đề kinh doanh eo hẹp của cô, Dịch Tử Uy cũng không có ý định giấu giếm nữa “Có thể nói như vậy, là công ty con của OTC.”

“Như vậy, đơn đặt hàng là. . . .” Cô kinh ngạc nhìn anh, đoán ra đơn đặt hàng là do anh nhúng tay vào.

“Anh đặt, bao gồm phiếu mua hàng của Tấn Đạt, cũng là anh giới thiệu cho Kim Duẩn Xán.” Anh trấn định, nhất nhất cung khai.

“Trời, tất cả đều là anh!” Đỗ Dĩ Du ngẩn ra, không dám tin.

Trước, trong lòng cô vẫn cảm kích về hợp đồng cung cấp phiếu mua hàng của Kim Duẩn Xán, cho là anh quảng cáo miễn phí cho “Ba Đóa Hoa” nổi tiếng, phát triển rất nhiều xa lạ khách hàng, “Ba Đóa Hoa” mới có thể thay đổi xu hướng suy tàn, cũng cho là công ty khoa học và công nghệ là do hiệu ứng của phiếu mua hàng, mới có thể thuận lợi đặt hàng bánh Trung thu.

Không ngờ, giúp cô vượt qua nguy cơ, hóa giải rầu rĩ trong lòng cô, không phải Kim Duẩn Xán mà là Dịch Tử Uy.

Thế mà anh lại từ đầu tới đuôi giấu diếm cô, thầm lặng giúp đỡ cô.

“Tại sao không nói cho em biết?” Cô bừng tỉnh hiểu ra.

“Anh cho em biết, em nhất định sẽ cự tuyệt.” Cô không muốn cùng anh dính dáng, ở chung một chỗ, cho nên tuyệt đối sẽ không tiếp nhận đơn đặt hàng.

“Vâng, em chắc chắn sẽ làm như vậy. Nhưng anh tại sao phải làm thế?”

“Bởi vì anh yêu em.” Anh thâm tình đưa mắt nhìn cô, thừa nhận tình ý trong lòng.

Đối mặt với lời tỏ tình hết sức chân thành của anh, cô ngừng thở, một lòng rung động không dứt.

“Sau khi em rời đi, anh cố gắng vùi đầu vào công việc, những năm này sự nghiệp của anh từng bước đi lên, thành người người hâm mộ của tất cả doanh nghiệp, nhưng lòng của anh cô độc, anh thường trở về nhà một mình, hoang vắng như linh hồn, tinh thần cạn kiệt bất lực.”

“Điều kiện của anh tốt như vậy, chẳng lẽ không có nghĩ qua tìm phụ nữ, tìm một tình yêu mới?”

Anh anh tuần tiền nhiều, muốn dạng phụ nữ nào mà không có, anh cần gì phải chấp nhất một cuộc hôn nhân đã đổ vỡ, bỏ quên những người phụ nữ khác?

“Thời điểm em kết hôn với anh, không phải là lúc anh vinh quang nhất, có nhiều tiền nhất, em cùng với anh vượt qua khó khăn gian khổ gây dựng sự nghiệp, cũng chỉ có em có thể để cho tinh thần của anh cảm thấy thỏa mãn vui vẻ, em mới là người duy nhất anh muốn.”

Đây chính là lý do anh không cách nào yêu người phụ nữ khác.

Dĩ Du ban đầu tiếp nhận anh cũng không phải bởi anh có hào quang của một doanh nhân, cũng không phải là thương anh vì danh lợi cùng tiền bạc, cô cũng thuộc dạng phụ nữ quật cường và mạnh mẽ, nhưng cô không hiểu tính toán, hiểu được đúng mực, chỉ biết làm tốt bổn phận, làm tốt chính mình.

Ngay cả khi anh trở thành doanh nhân và có địa vị xã hội, cô vẫn không nghĩ tới lợi dụng anh, nhân cơ hội đòi lấy tiền nuôi dưỡng, cô không chuẩn bị, không vì mình suy nghĩ lợi ích cá nhân, chỉ cầu cuộc sống an ổn, chính là điểm này làm anh đau lòng, nghĩ quên cũng không quên được.

Cho nên trong lòng anh chỉ nhận duy nhất cô là vợ, không có một người nào có thể thay thế địa vị của Dĩ Du trong lòng anh.

Hốc mắt cô ướt át, nội tâm nóng hừng hực, tình cảm mãnh liệt như sóng lớn ở trong lòng mênh mông sôi trào. Biết trong lòng anh thủy chung như một vãn luôn yêu cô, Đỗ Dĩ Du không thể tiếp tục che giấu tình cảm của mình nữa rồi.

Cô rất rõ ràng anh đối với sự nghiệp vô cùng tận tâm, là bởi vì anh đặt cược tất cả tài sản của mình vào đó, không cho phép anh thất bại. Anh nói qua bởi vì có cô, anh có thêm động lực trong sự nghiệp, anh vì cho cô hạnh phúc mà cố gắng, cho nên anh không ngừng phấn đấu.

Cho đến khi thành công, anh cố ý muốn tìm về cô, anh đối với tình yêu của cô một lòng và kiên định, tình này không bao giờ thay đổi.

Lòng của cô cũng như anh, chỉ thuộc về một người.

Mặc kệ cô thế nào ả núp anh, mặc kệ đôi mắt với những người theo đuổi, lòng của cô thủy chung dành riêng cho anh, đến chết không rời.

“Chúng ta không nên hối hận nữa, chúng ta có thể có những đứa bé mới, chúng ta bắt đầu lại được không?” Anh nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô “Anh không muốn buông tay em ra một lần nữa.”

Cô ngẩng nhìn tròng mắt đen thâm tình kiên định của anh, không cách nào nữa cự tuyệt, cô gật đầu đón nhận anh.

“Chúng ta bắt đầu lại thôi.”

Cô đồng ý anh!

Gương mặt tuần tú của anh nâng lên nụ cười vui sướng.

Anh giang hai cánh tay ôm cô, cúi đầu hôn nhẹ đôi môi mềm mại của cô, cảm thụ sự tồn tại chân thật của cô.

Chia tay ba năm, vợ của anh cuối cùng trở lại bên cạnh anh, bọn họ rốt cuộc có thể lần nữa bắt đầu rồi.

Yêu, khiến cho bọn anh dứt ba năm tình duyên, cuối cùng có cơ hội để họ tiếp tục, giờ phút này hai người ôm lấy lẫn nhau, trái tim cô đơn cạn kiệt từ lâu nay đã chở đầy hạnh phúc cùng thỏa mãn.

Tối nay, bọn họ không trở về Đài Bắc.

25. Chương 25

Hai người yêu nhau cuối cùng cũng ở chung một chỗ, Nhâm Hi Vi nói không muốn làm kỳ đà cản mũi, tự mình lái xe về, để hai người bọn họ ở trên núi nói chuyện yêu đương, bù đắp lại khoảng thời gian ba năm tình yêu bị lãng phí.

Địch Tử Uy lái xe, đi qua vùng nông trại tự nhiên rồi lại qua nông thôn hoang dã, sau đó dừng lại ở một ngôi nhà trên sườn núi.

Sau khi dùng bữa bọn họ vòng qua thêm đá, đi tới sân nhà, nơi này bọn họ đã từng đi qua, là kỷ niệm ngọt ngào nhất của cô, khu nghỉ mát lý tưởng nhất.

Khi bọn họ còn là một cặp tình nhân, họ đã sống trong căn nhà giống thế này, nơi này không đẹp không hoành tráng, nhưng hương thơm cây cỏ rất dễ chịu, phía sau sân vườn có rừng xanh biếc, có thể thưởng thức hoa Sơn Trà, trông xa xa phong cảnh rừng núi hùng vĩ mệnh mông bát ngát.

Buổi tối mùa thu gió thổi mạnh, thoáng qua thân thể, Đỗ Dĩ Du bỗng run run.

“Lạnh không?” Anh nhỏ giọng hỏi.

“Có một chút.”

“Anh còn nhớ rõ nơi này sao?”

“Tất nhiên.” Anh nhớ lại ngày trước, khoe miệng nổi lên nụ cười ngọt ngào “Năm năm trước, anh nắm tay em tản bộ giống như bây giờ, đột nhiên sau đó ngồi xổm người xuống, nói nhặt được một viên đá quý.... Kết quả em tin là thật, anh đem “tảng đá” đặt vào lòng bàn tay của em, làm em sợ hết hồn.”

“Là một chiếc nhẫn kim cương nhỏ, tuy nhiên nó tản ra ánh sáng của tình yêu, khi đó em thật sự bị anh làm cho cảm động.” Anh mua một chiếc nhẫn kim cương 2 cara cầu hôn cô, nói muốn gắn bó cùng cô cả đời, cô vô cùng xúc động, đồng ý anh.

Đột nhiên, anh đưa tay vòng hông của cô lại, hô hấp của anh thổi lất phất gương mặt của cô, mùi hương mê người của anh đi vào trong mũi cô.

“Bỏ qua ba năm lãng phí, anh rút cuộc có thể bù đắp thật tốt cho em, thật tốt yêu em...” Anh đang bên tai cô thủ thỉ nhớ nhung cùng tình yêu.

“Em quên nói với anh, cảm ơn.”

“Cảm ơn anh vì cái gì?” Anh không hiểu.

“Mặc dù ban đầu em cũng không nghĩ tiếp nhận anh, nhưng anh vẫn như cũ âm thầm giúp em vượt qua khó khăn trong sự nghiệp, hóa giải lo lắng trong lòng em.”

“Cần gì nói lời cảm ơn, anh nợ em rất nhiều.” Anh thương yêu cưng chiều véo một cái vào chóp mũi thanh tú của cô.

“Anh có phải hay không vẫn âm thầm quan tâm em? Nếu không tại sao hai chúng ta gần đây luôn ở chung một chỗ thế này?”

“Dĩ nhiên.”

“Anh làm sao làm được?” Cô liếc nhìn anh. Biết anh làm việc có kế hoạch, có phương pháp, nhưng trong lòng lại không che giấu được tò mò muốn biết.

“Đương nhiên là mất một phen khổ tâm, bày Thiên La Địa Vọng cùng tai mắt, nhất định phải vặn hỏi lòng bà xã của anh mới được.” Anh nói xong xoa nhẹ gò má mềm của cô, trong mắt tình yêu tình cảm không lời nào có thể miêu tả thành lời được.

“Tai mắt? Em hiểu rõ Kim Duẫn Xán là vì nể mặt mũi anh mới cùng với “Ba Đóa Hoa” bàn chuyện hợp tác phiếu mua hàng, như vậy còn có ai bị anh mua chuộc nữa?”

“Ách. . . .” Địch Tử Uy cảm thấy bị làm khó, khó có thể mở miệng.

Cô nũng nịu hướng tới anh truy tới “Nói mau, nếu không em không cho anh vào phòng ngủ.”

“Bà xã đại nhân, là trợ lý của em.”

“Quả nhiên... luôn cả Hi Vi cũng bị anh mua chuộc! Bên cạnh em bạn bè cũng càng ngày càng không đáng tin, cứ nhiên bán đứng em.” Cô cố ý nói như vậy.

“Hi Vi là bị thành ý của anh tác động, mới nguyện ý âm thầm giúp một tay, không nói cho em biết... anh rất xin lỗi.”

“Em không có trách cô ấy, chỉ có thể nói kế hoạch của anh quá cao, em chẳng hay biết gì, còn ngây ngốc đem trái tim mình tới đây, tiếc nuôi anh sẽ sớm rời đi, âm thầm trách cứ mình không mời anh một lời... Nhưng không biết trúng kế của anh!” Cô không ngốc thì là gì?

Môi cô cong lên vì trách cứ, bị anh hôn xuống “Như vậy không phải rất tốt sao?”

Có một vài thứ biến mất, anh cũng sẽ không để ý có hay không tồn tại, một số bạn bè lâu không liên lạc, anh cũng chưa từng quan tâm tình bạn bị phai nhạt, chỉ có cô đi xa vẫn không cách nào từ trong ký ức mà quên đi, mặc dù công việc của anh rất bận rộn, nhưng anh đối cô tình ý một lòng mà cố chấp, thủy chung như một, ngay khi tình cảm có xu hướng lệch đi, anh cũng quay trở lại, tất cả chỉ vì cô.

“Chúng ta đi tắm suối nước nóng được không?” Đỗ Dĩ Du đề nghị.

“Tốt, chúng ta tới đó tắm uyên ương.” Anh đang bên tai nàng đề nghị, lời này làm đỏ gương mặt của ai đó.

Cô xấu hổ lắc đầu, bọn họ đã thật lâu không có... cùng nhau.

“Có quan hệ gì, anh cũng không phải là lần đầu tiên thấy thân thể em.”

Sau khi anh nhắc tới, trong đầu đột nhiên hiện lên hình ảnh màu hồng, cô ngượng ngùng hướng mặt chạy vào trong nhà.

Địch Tử Uy khoe miệng nâng lên nụ cười, anh sải bước đi theo phía sau cô, bình tĩnh.

Anh cùng vợ yêu, rút cuộc trở lại.

Địch Tử Uy cởi áo khoác trên người, hạ thân quần khăn tắm, nhẹ nhàng đi theo vợ trước tiến vào phòng tắm.

.

Kích tình tựa như củi khô gần lửa bốc cháy, khó có thể kiểm soát.

Anh quen thuộc thân thể của cô, bàn tay không cách nào ngừng nghỉ ở trên người cô không ngừng trêu đùa, cảm giác quen thuộc ngọt ngào giống như ngày xưa, cho đến khi nhìn thấy trên người cô hiện ra màu hồng phấn, cô lo lắng ươn ẹo thân thể, anh trở nên càng thêm cuồng dã, thân thể anh hùng vĩ tráng kiện nằm ở trên thân thể mềm mại của cô, cảm thụ va chạm kích thích tuyệt vời.

Nụ hôn ngọt ngào cháy bỏng, vuốt ve yêu thương triệu mến, hai trái tim kề nhau, mỗi người đều có thể cảm giác đam mê muốn giải phóng dục vọng.

“Tử Uy.” Toàn thân cô nóng lên, không kìm nén được gọi tên anh.

“Ừ, anh ở đây.” Anh cực độ đè nén giống được khát vọng của mình, chỉ sợ cô còn chưa chuẩn bị sẵn sàng.

“Yêu em....” Cô chủ động nói xong, đôi tay bầu vú gầy của anh, trong đôi mắt mờ mịt tràn ngập khẩn cầu.

“Tuân lệnh, bà xã đại nhân.” Anh bên cạnh vành tai của cô nhẹ giọng, nghe lệnh.

Cô có thể cảm thấy anh kích động chống đỡ nơi mềm mại của cô, trong cơ thể dâng lên kích tình men mê mông dẫy sóng.

Anh động thân tiến vào, bên trong cô rất chặt không cản trở.

Cô khẽ kêu một tiếng, anh thả chậm tốc độ khắc chế sự kích động của mình, để cho cô thích ứng sự hiện hữu của anh.

Cô thở nhẹ, khi anh dịu dàng luật động, sự đau đớn dần dần không còn, cảm thấy hai người cả người hợp nhất, có được sự kết hợp hoàn mỹ nhất, lòng của cô tràn đầy vui sướng, từng tế bào trong thân thể kêu gào sự nhớ nhung cùng yêu say đắm.

26. Chương 26

Ánh mắt của cô như được bao phủ bởi một tầng sương mù, giác quan tê dại. Cảm giác quen thuộc dâng lên trong cô, khơi dậy nỗi ham muốn trong thế giới nhục dục này. Cô muốn hưởng thụ sự tốt đẹp ngọt ngào trong thời khắc này một cách trọn vẹn nhất.

Cô không ngờ sẽ có một ngày như thế này – bọn họ gặp lại nhau. Cô buông thả lòng mình và tiếp nhận vòng tay của anh, hai người cùng nhau lưu luyến triền miên... ôn chuyện cũ.

Bước ngoặt cuộc đời chính là kì diệu như thế. Tử Uy đã khiến cho lòng cô sống lại lần nữa, anh lại dẫn dắt cô đi vào hạnh phúc, khiến cuộc đời cô lại phong phú, khiến cô như tìm thấy linh hồn đã lạc mất từ lâu.

“Tử Uy, em yêu... anh.” Cô nói ra tiếng lòng chôn giấu đã lâu.

“Anh cũng yêu em.” Anh thở gấp, che lại môi của cô.

Bọn họ đưa mắt thâm tình nhìn nhau, hô hấp khẩn quít, trong mắt truyền đến tình yêu nóng rực mà kiên định.

Tình yêu mất đi mà được lại, có Dĩ Du chính là anh đã có cả thế giới.

Anh muốn cảm ơn cô đã tha thứ cho anh, cho anh cơ hội lần nữa, anh phải biết quý trọng phần hạnh phúc không dễ có này.

Tình ý dề nén đã lâu, sau khi khi anh lần lượt cuồn cuộn đã chạy nước rút, giống như từng đợt sóng vỗ vào bờ, đánh thẳng vào bọt sóng xinh đẹp, cũng buông thả tình yêu thỏa mãn thể xác.

Anh thỏa mãn ôm cô, quyến luyến kỳ nghỉ ngắn ngủi này, hai người trong mắt nồng đậm thâm tình cũng chứng minh: mặc dù ba năm không gặp, nhưng lửa tình không tắt.

Sáng sớm hai tuần sau, ánh mặt trời xuyên qua rèm cửa, chiếu rọi trên khuôn mặt đẹp.

Địch Tử Uy vừa tỉnh lại, anh ngửi thấy được một mùi thơm quen thuộc, giường môi cười một tiếng, nhanh chóng rửa mặt rồi rời khỏi phòng ngủ, đi tới phòng bếp.

“Ừm...thơm quá.” Anh nhìn thấy trên bàn ăn có chân giò hun khói, trứng chiên, bình cà phê, mùi thơm nồng nặc khắp phòng bếp.

Cho dù vội vàng công việc, cô vẫn dịu dàng lo lắng, không quên chăm sóc tốt dạ dày của anh, cho anh tràn đầy sức sống.

Kể từ khi hai người hợp lại, hai người bọn họ rất khó chia lìa.

Trải qua hôn nhân ngắn trở, bọn họ đã từng bị lạc, đã từng bị quên lãng ở một thế giới màu xám quanh co không lối thoát, hôm nay lòng của hai người đã thuộc về nhau, hạnh phúc bắt đầu rồi.

Ngay cả khi anh phải trở về Thượng Hải làm việc thì anh cũng rất nhanh lại trở lại Đài Loan, bởi vì chia tay quá lâu, tình cảm ba năm nhớ nung chất cao thành núi, vì thế anh muốn lấp đầy khoảng trống trong ba năm qua.

Yêu cô, chính là muốn thường xuyên ở bên cạnh cô. Chỉ là có lúc lịch trình công tác của anh dày đặc, một lát bay đi Thượng Hải, một lát lại bay đi Hoa Kỳ, cùng khách hàng bàn chuyện hợp tác.

Mặc dù sự nghiệp đối với anh mà nói vẫn quan trọng như trước, tuy nhiên thật vất vả mới khiến Dĩ Du trở lại bên cạnh anh, anh sẽ không giống ngày trước lạnh nhạt với cô, anh rất coi trọng cảm giác của Dĩ Du, cũng sẽ tôn trọng Dĩ Du, bởi vì Dĩ Du là người phụ nữ quan trọng nhất của anh.

Cho nên gần đây anh đang muốn giao bớt lại công việc cho trợ lý, hạn chế đi công tác, muốn lui về sau quản lý, quyết định kê sách, đem thời gian rảnh ở bên cạnh Dĩ Du.

“Anh rời giường sớm vậy? Sao không ngủ thêm chút nữa?” Cô cười lấy trứng chiên trong chảo ra, đặt lên bàn.

“Ừm... anh ngửi thấy mùi thơm, không nhịn được xuống giường.”

“Đói bụng sao?”

“Đói bụng lắm.”

“Nhân lúc còn nóng, anh ăn trước đi!” Cô thân thiết đem bánh mì đã nướng vàng, để chung vào trứng chiên, giao cho anh.

Cánh tay anh duỗi dài một cái nắm ở hông của cô, cúi đầu đáp nhẹ xuống môi của cô, “Anh đói bụng...chỉ muốn ăn em thôi.”

“Đừng làm rộn, anh hôm nay không phải muốn đi Mỹ sao?” Cô nũng nịu, vỗ nhẹ nghịch ngợm anh, quan tâm lịch trình công tác của anh.

“Đúng vậy.”

“Anh nói muốn cùng một nhà viễn thông lớn ở Mỹ hợp tác hả?”

“Ừ, vì để hợp tác với công ty viễn thông của Mỹ, anh đã mất thời gian nửa năm cùng lãnh đạo cao cấp của bọn họ đàm phán. Thật vất vả mới có được sự đồng ý hợp tác của họ, nên anh phải tranh thủ, nghe nói giám đốc của bọn họ vô cùng yêu thích dòng smart phone của chúng ta, cho nên anh phải tự mình đến nước Mỹ một chuyến, nói rõ nội dung thiết kế.”

“Hy vọng anh thành công, thế nhưng lần này anh sẽ đi bao lâu?” Cô vui mừng cho anh, trong lòng lại có chút nuối tiếc, cảm giác hai người vừa mới hợp lại, anh lại bắt đầu bận rộn.

“Yên tâm, anh rất mau sẽ trở về, anh cũng vậy... không nỡ xa em quá lâu. Về sau anh sẽ giảm bớt việc đi công tác, lui về sau quản lý, giao cho trợ lý phụ trách, dành nhiều thời gian cùng với em.”

“Ừ, em hiểu rõ rồi.” Cô mỉm cười quan tâm.

Cô bây giờ cũng có sự nghiệp riêng, cô hiểu người kinh doanh cần phải bỏ ra rất nhiều cố gắng cùng tâm tư như thế nào, cô có thể thông cảm khổ cực của anh, cũng tính toán sẽ trở thành một người nội trợ ở sau lưng ủng hộ anh.

“Ngược lại là em đấy, công việc trong cửa hàng rất bận, không cần mệt mỏi như vậy, anh sẽ không an tâm.” Anh thương yêu kéo tay của cô, tròn mắt đen đầy sự lo lắng nói.

Việc kinh doanh của cửa hàng càng ngày càng tốt, cô đi sớm về muộn lại lao tâm lao lực, hầu như không nghỉ ngơi. Nếu làm việc quá giờ như thế, về sau sẽ có hại cho sức khoẻ, thân thể có làm bằng sắt đi chăng nữa cũng làm sao có thể chịu khổ cực như thế.

“Cửa hàng là hứng thú của em, em không cảm thấy mệt mỏi.” Cô thích thú, chỉ là Tử Uy quan tâm làm trong lòng cô ngọt ngào.

Tử Uy vẫn đề nghị cô nên huấn luyện nhân viên, ở phía sau quản lý, để Hi Vi làm cửa hàng trưởng, cho người học việc lên làm thầy dạy, tìm thêm một số học viên làm trợ lý chia sẻ công việc của cô, chính là không muốn cô cực khổ vất vả.

“Không được, có lúc em so với anh còn bận rộn hơn, cũng không thể ở bên cạnh anh.” Định Tử Uy một mặt ăn bữa ăn sáng, một mặt trừng mắt lên kháng nghị, chỉ số giận dữ lên cao.

Mấy ngày nay, anh được nghỉ lễ có thể mang cô đi nghỉ phép, nhưng cô một phải trông tiệm, hai là tại phòng bếp vội vàng nướng bánh mì, mua nguyên liệu, giao hàng. Một người lo trong lo ngoài, hạn chế chuyện vặt quá nhiều.

“Em bận rộn như thế, làm thế nào chúng ta có thời gian ước hẹn, em có nghe hay không đề nghị của anh, tìm thêm một học viên đi và giảm bớt lượng công việc của mình?”

“Có, cố vấn quản lý, em nghe anh, Hi Vi đã là cửa hàng trưởng rồi, hơn nữa hai ngày trước em có dán một thông báo tuyển người, hôm nay đã có học viên muốn tới thử việc rồi.”

“Thật tốt quá, về sau đem những chuyện vụn vặt, lao động cùng khổ lực cũng giao cho nhân viên trong tiệm, em phụ trách quản lý là được.” Anh véo một cái vào chóp mũi thon của cô.

“Ừ, em hiểu rồi.” Cô cười, chủ động hôn gương mặt anh, có anh ở bên người thật tốt.

Anh không chỉ đứng ở lập trường của cô quan tâm cô, đối với quản lý kinh doanh công ty cũng rất có kinh nghiệm, trải qua sự chỉ đạo của anh, sự vận hành và kinh doanh của cửa hàng cũng vô cùng thuận lợi, sự nghiệp của cô cũng có thể nói là dần ổn định và ngày càng mở rộng.

“Anh đi Mỹ, em có nhớ anh không?” Anh tò mò hỏi.

Cô suy nghĩ một chút, cố ý đùa anh “Ừm.... có rảnh rồi sẽ nghĩ tới anh.”

27. Chương 27

“Có rảnh rồi mới nghĩ tới anh sao?” Định Tử Uy nhướng đôi mày rậm, chưa kết hôn nên vẫn không có cảm giác an toàn, không biết anh vừa đi Mỹ công tác, bên người cô có hay không lại bay tới ong bướm vây lượn, đuổi cũng đuổi không đi, rất lo lắng “Anh muốn kết thúc cuộc sống ba năm độc thân, sớm kết hôn cùng em.”

“Anh đang cầu hôn em sao?” Cô cười cười nhìn anh, ánh mắt thoáng hiện sự bình tĩnh, “Phải xem biểu hiện của anh thế nào mới được!”

Anh đứng dậy, tròn mắt đen dấy lên lòng tin, nắm ở hông của cô, giống như đang nắm giữ hạnh phúc “Anh nhất định sẽ biểu hiện tốt, cho đến khi em gặt đầu mới thôi, bà xã.”

Buổi chiều, một người đàn ông trẻ thân thể cường tráng, màu da hơi đen, thật thà đằng hoàng tới “Ba Đóa Hoa” phỏng vấn.

Lô Chính Minh, hai mươi ba tuổi, kinh nghiệm một năm làm bánh bao, sau khi cùng Đỗ Dĩ Du nói chuyện qua, cô cảm thấy anh là thanh niên đôn hậu, quyết định tuyển dụng anh, buổi chiều sẽ để cho anh vào trong phòng bếp làm việc.

“Dĩ Du, nhanh như vậy mà đã để cho nhân viên mới làm rồi sao?” Nhâm Hi Vi tò mò hỏi.

Cô cùng Nhâm Hi Vi vừa nói chuyện phiếm, vừa lấy bao bọc bánh phô mai hoa hồng, sau đó dán lên ngày sử dụng.

“A Minh nói cậu ta cùng bà nội sống nương tựa lẫn nhau, hiện tại bà nội bởi vì bệnh ung thư nhập viện rồi, trong nhà kinh tế dựa vào một mình cậu ta mà thôi, nếu cậu ấy cần tiền, trong tiệm chúng ta cần người, vừa đúng để cho cậu ta làm quen sản phẩm đi, sau phối hợp công việc với A Ben.”

“Hoá ra là như vậy, tớ còn tưởng rằng anh Dịch không nỡ để cậu quá mệt nhọc, nhanh chóng tuyển nhân viên vào làm việc, để chia sẻ công việc với cậu.”

Đỗ Dĩ Du vừa nghĩ tới sáng sớm hôm nay hai người thảo luận muốn đem công việc giảm bớt, dành thời gian cho đối phương, anh chu đáo và nhiệt tình làm ấm lòng của cô, hai má cô ửng đỏ một màu hạnh phúc “Đó cũng là ý của anh ấy.”

“Thật hâm mộ các người ngọt ngào như vậy.” Nhâm Hi Vi thấy bạn tốt hạnh phúc như vậy, cũng cảm thấy mình trước đây giúp bọn họ thật là đúng.

“Tớ nên cảm ơn cậu mới đúng. Nhờ có sự giúp đỡ của cậu, tớ và Tử Uy mới có thể trở lại như xưa.”

“Tớ âm thầm giúp anh Dịch, vốn đang lo lắng cậu sẽ tức giận, nhưng nhìn cậu bây giờ hạnh phúc như thế, suy nghĩ một chút, tớ thấy giúp hai người trở lại với nhau là việc làm đúng đắn nhất.” Nhìn thấy mặt bạn tốt sáng rõ tràn đầy hạnh phúc, Nhâm Hi Vi vui mừng hơn ai khác.

“Đúng vậy, con người chính là kỳ lạ như thế, trước kia tớ cảm thấy chỉ cần ly hôn và cắt đứt hết mọi quan hệ với chồng cũ là được. Vậy mà khi tớ cố gắng quên anh, lại lún sâu vào vũng bùn tình yêu đầy mê hoặc. Ngược lại cậu là người ngoài cuộc, có thể rõ ràng nhìn thấy nội tâm giãy giụa cùng khổ sở của tớ, mà kéo tớ một cái, để cho tớ lần nữa thấy được hạnh phúc, tóm lại tớ thật cảm ơn cậu, Hi Vi.” Hòa giải với chồng cũ, giúp cô thoát khỏi những hỗn độn trong lòng, tìm thấy bình minh hạnh phúc, điều này cũng nên cảm tạ Hi Vi giúp một tay.

Nhâm Hi Vi nâng lên nụ cười, trêu ghẹo mà nói “Cho nên, có một người bạn tốt, thật rất quan trọng!”

“Đúng vậy, ha ha ha....” Đỗ Dĩ Du gật đầu, đồng ý cười.

“Đúng rồi, cho cậu xem bảng thiết kế bán hàng ngày Tết Trung Thu vừa rồi.” Nhâm Hi Vi lấy ra một bảng kế hoạch.

“Đây là cái gì?”

“Anh Dịch thiết kế, anh ấy vào Tết Trung Thu vừa rồi có thiết kế một hình thức sơ đồ khách hàng đưa cho tớ, giải thích hàng hóa trong các hộp quà tặng ghi vào đơn đặt hàng của khách hàng để có thể hiểu chính xác những gì khách hàng cần như hương vị, chất lượng, dịch vụ và thói quen tiêu dùng là nhằm mục đích giúp cửa hàng nâng cao hiệu suất.”

“Ngay cả điều này anh cũng nghĩ đến.” Đỗ Dĩ Du nhận lấy một xấp bảng, nội tâm dâng lên một hồi nóng hừng hực cảm động, không khỏi tán thưởng tấm lòng của Dịch Tử Uy, suy nghĩ cẩn thận chu đáo.

Ghi chép của những khách hàng này có thể giúp cho cô biết rõ nhu cầu khách hàng, xu hướng thị trường, ưu điểm cùng những thiếu sót của cửa hàng, mà còn có thể giúp họ thực hiện một số sửa đổi để cải thiện hương vị.

“Thì ra khách mời trong đơn đặt hàng Tết Trung Thu lần này của chúng ta có không ít của công ty lân cận, hơn nữa bọn họ trước kia đều là khách cũ của cửa hàng điểm tâm Ny Khả.”

Theo lý thuyết, “Ba Đóa Hoa” chỉ là một cửa hàng nhỏ làm sao cạnh tranh nổi với cửa hiệu lâu năm như điểm tâm Ny Khả.

Điểm tâm Ny Khả cùng Ba Đóa Hoa cách nhau chừng 200m, Ba Đóa Hoa lại ở trong một hẻm nhỏ, khiêm tốn tầm thường, ý định ban đầu của cô nhằm vào nhóm khách hàng tiêu dùng chính là các bà nội trợ.

Mà điểm tâm Ny Khả ở đầu hẻm ngay đường chính, thâm niên mười năm trong ngành, thường xuyên quảng cáo, cửa hàng mặt bằng lớn, điểm tâm nhiều chủng loại, nhân kem, bánh ngọt, các loại điểm tâm ngọt khác cũng bán, khách hàng chủ yếu là các công ty. Năm ngoái vào dịp Tết Trung Thu khách nối liền không dứt, năm nay buôn bán hình như vắng lạnh rất nhiều.

“Đúng vậy!” Nhâm Hi Vi gật đầu “Có rất nhiều khách hàng phản nản, bánh nhân ngọt Ny Khả không đủ ngọt, nhân kem không đủ tươi, cho nên không ít khách sau khi chuyển sang thử mua bánh của chúng ta, lại tiếp tục quay trở lại ủng hộ.”

“Tử Uy thành công, thật đúng là không phải là không có lý.” Lòng của Đỗ Dĩ Du không che giấu được cảm kích cùng rung động, năng lực của anh thật không thể phủ nhận, quả thực là cây đèn thần của cô.

Anh bình thường bận rộn công việc, còn phải dành thời gian quan tâm đến cô cùng công việc, thành tích của cửa hàng cũng bởi vì điều tra nhỏ nhỏ của anh liên tăng gấp mấy lần, thật khiến cho người ta cách cúi đầu ngưỡng mộ.

“Có phải là cậu đang yêu, sự nghiệp cũng sẽ chuyển biến tốt? Xem ra tình yêu sự nghiệp đều hài lòng, tớ cũng muốn yêu a.”

Khi hai người đắm chìm trong trong hoan lạc, một giọng nói đôn hậu trầm thấp từ sau lưng Đỗ Dĩ Du truyền đến.

“Chị Dĩ Du.”

“Gi đó, A Minh.” Đỗ Dĩ Du quay đầu lại, nhìn anh “Cậu còn chưa về sao?”

-“À chưa, bánh quy sôcôla mới vừa nướng chín, nhân bánh bao cũng đã làm xong, hiện tại chờ bột bánh bao cùng bột bánh mì lên men là xong, có thể đưa vào lò nướng rồi...Anh Ben muốn tôi nghỉ ngơi một chút.” Lô Chính Minh nhìn Đỗ Dĩ Du chờ đợi, báo cáo tình trạng công việc của anh hôm nay.

“Làm tốt lắm, mệt không?” Đỗ Dĩ Du gật đầu, tỏ ý khen ngợi, cô nhìn Lô Chính Minh diện mạo lịch thiệp, ngoại hình rất khá, thoạt nhìn thô tục, nhưng làm việc rất tỉ mỉ, là một người trợ thủ tốt làm người ta yên tâm.

“Không mệt.” Lô Chính Minh lắc đầu, nhìn trên tay các cô đang dùng giấy kiếng trong suốt đóng gói bánh ngọt “Cái này chính là bánh hoa hồng phô mai nổi tiếng của cửa hàng sao?”

“À! Cậu cũng biết, bánh hoa hồng phô mai là thương hiệu của cửa hàng chúng ta sao?” Nhâm Hi Vi tò mò hỏi.

“Tôi làm bánh kem, đối với bánh bao, bánh ngọt những thương phẩm khác đều rất nhạy bén.” Lô Chính Minh xấu hổ gãi gãi đầu, chính trực thật thà nói xong “Ông chủ trước kia của tôi cũng thường yêu cầu chúng tôi thử bánh ở những cửa hàng khác. . . .”

“Ông chủ trước kia của cậu là ai?” Đỗ Dĩ Du hỏi.

28. Chương 28

Lô Chính Minh dừng lại, bên trán đổ mồ hôi, cử chỉ hốt hoảng, lời nói không còn mạch lạc, không biết làm sao “À... ông chủ trước kia của tôi... mở một cửa hàng nhỏ ở Đào Viên.”

“Cậu nói ông chủ ở Đào Viên, cũng biết “Ba Đóa Hoa” của chúng ta sao?” Đỗ Dĩ Di lại hỏi.

“Ah. Đúng vậy, có một lần, ông chủ lên đài Bắc. đặc biệt mua về cho chúng tôi ăn, các cô. không biết anh ta đâu.” Anh ấp a ấp úng, ánh mắt bồn chồn lo lắng.

“A Minh, chúng tôi không phải là công an điều tra, cậu đừng khẩn trương như vậy.” Đỗ Dĩ Du cùng Nhâm Hi Vi cũng không có nghi ngờ anh, miệng nở nụ cười, muốn anh thả lỏng.

Anh là một cậu bé mới lớn, mới ra xã hội mấy năm, nói chuyện cà lăm hăn là do không có thói quen cùng phụ nữ chung đụng đi!

“Nhưng mà danh tiếng của chúng ta vang đến Đào Viên, về sau có thể phải suy tính làm nhiều bánh đóng gói ướp lạnh đem đi xa phục vụ không nhỉ?” Đỗ Dĩ Du đột nhiên có ý nghĩ này.

“A, chủ ý này không tệ!” Nhâm Hi Vi hào hứng.

“À. Chị Dĩ Du, tôi có thể giúp gói bánh không?” Lô Chính Minh thắm thả lỏng một hơi, chủ động yêu cầu giúp một tay.

“Tốt thôi.” Đỗ Dĩ Du gật đầu.

“A Minh thật chịu khó.” Nhâm Hi Vi cũng không nhịn được tán thưởng.

“Đúng vậy! Tôi dạy cho cậu, như vậy... đúng... gói kỹ, sau đó dán lên ngày sản xuất và hạn sử dụng... vậy là xong.”

Đột nhiên điện thoại trong túi Đỗ Dĩ Du vang lên, cô bắt máy điện thoại di động “Giao cho các người, tớ đi nhận điện thoại.”

Cô đi ra quầy đến phòng bếp nghe điện thoại.

Mà Nhâm Hi Vi cũng bận rộn tính tiền, yên tâm đem công việc giao cho Lô Chính Minh.

Nhìn sự chủ động chăm chỉ của Lô Chính Minh, Nhâm Hi Vi cùng Đỗ Dĩ Du đối với anh hoàn toàn không đề phòng, cũng không biết tai họa sắp đến.

Sau đó, một người đàn ông trung niên mặc tây, vẻ mặt nặng nề tiến vào “Ba Đóa Hoa”.

“Hoan nghênh quý khách, chúng tôi có thể giúp gì cho ông?” Nhâm Hi Vi mặt mỉm cười, đứng ở quầy chào hỏi khách hàng.

“Xin chào, tôi nhận được đơn khiếu nại của người tiêu dùng, nói các người bán bánh quá hạn sử dụng, đặc biệt đến thanh tra.” Anh đưa ra tờ giấy, chứng minh mình là cơ quan chính phủ được phái tới bắt ngờ kiểm tra để bảo vệ người tiêu dùng.

“Bánh quá hạn?” Ở trong cửa hàng sửa sang lại bánh bao Đỗ Dĩ Du đi tới quầy, mặt liền biến sắc “Không thể nào! Cửa hàng chúng tôi chưa từng xảy ra trường hợp như thế, ông có làm không?”

“Ai là người phụ trách ở đây?” Điều tra viên nghiêm mặt hỏi.

“Là tôi.” Đỗ Dĩ Du đi tới trước mặt anh.

Anh từ trong túi công văn lấy ra một tấm hình “bánh quá hạn” bị dân chúng chụp lại đưa cho Dĩ Du xem, vẻ mặt nghiêm túc hỏi “Đây là sản phẩm trong tiệm của các cô sao?”

“Phải A!”

Đỗ Dĩ Du cùng Nhâm Hi Vi nhìn, trái tim ngừng đập một nhịp.

Là hình bánh phô mai hoa hồng không sai, nhưng ngày sử dụng không đúng, hai người nhìn tròn mắt.

Hôm nay mới ngày năm tháng mười, phía trên dán ngày sản xuất là ngày mai – ngày sáu tháng mười, đây không phải là rất kỳ lạ sao?

“Làm sao có thể?” Đỗ Dĩ Du trong lòng cũng cảm thấy kỳ quái “Không thể nào.”

“Thật xin lỗi, vì bảo vệ quyền lợi người tiêu dùng, tôi phải kiểm tra bánh trong tiệm của các cô, bánh ngọt cùng đóng gói có phù hợp với quy định hay không, hy vọng các cô phối hợp.”

“Chúng tôi không làm sai, cũng không sợ kiểm tra.”

Đỗ Dĩ Du phối hợp với điều tra viên, từ trong tủ lạnh lấy ra một bàn đủ loại kiểu dáng có bao trang in ngày sản xuất bánh ngọt.

“Chúng tôi không vi phạm các quy định, tất cả ngày tháng trên bánh đều rất bình thường.”

“Không đúng, nơi này có hai khối bánh hoa hồng phô mai sai ngày sản xuất, cùng với hình chụp giống nhau, đều là dán ngày sáu tháng mười, hôm nay mới ngày năm tháng mười, rõ ràng là ngụy tạo thời gian, cố ý kéo dài hạn sử dụng bánh.”

“Không. . . . Không thể nào, chúng tôi đều làm cùng ngày, đó là ngày hôm nay. . . . Sản phẩm nếu như qua ngày hôm sau, chúng tôi cũng sẽ loại bỏ, tuyệt sẽ không bán bánh ngọt cùng bánh bao quá hạn.” Đỗ Dĩ Du không thể tin được sẽ có chuyện như vậy. Cô cố gắng giải thích “Nếu như ông không tin, có thể cầm đi kiểm tra, nguyên liệu làm bánh ngọt cũng không có quá hạn.”

“Rất nhiều người gian dối đều nói như vậy, nhưng sự thật ở trước mặt, nếu như là hôm nay sản xuất, bao bì vì sao phải dán là ngày mai?” Điều tra viên nghiêm chỉnh, Đỗ Dĩ Du vừa thấy ngày sản xuất bị sai, thật là trăm miệng cũng không thể bào chữa.

“Nếu các người muốn duy trì việc kinh doanh của tiệm, kiểm tra và cải tiến bánh, bánh ngọt tôi sẽ giao cho đơn vị y tế kiểm tra, chúng tôi sẽ theo dõi và tiếp tục điều tra.” Điều tra viên nói xong, liền cầm bánh ngọt rời đi.

Đỗ Dĩ Du tâm tình lộn xộn, còn đang suy nghĩ vấn đề nằm ở chỗ nào, đang lúc cô vẫn còn nhúc nhích thì ký giả truyền thông rồi rít tràn vào trong tiệm thu thập thông tin, muốn điều tra chân tướng, làm khách còn lại trong tiệm hoảng sợ.

“Xin hỏi tại sao lại bán bánh quá hạn?”

“Bánh quá hạn, là vì kéo dài thời hạn dùng? Hoặc do vấn đề quản lý nội bộ lỏng lẻo? Có thể giải thích cho người tiêu dùng rõ được không?”

“Thật xin lỗi, chuyện còn chưa rõ nguyên nhân, chúng tôi không chấp nhận phỏng vấn, mời các người trở về được không?” Đỗ Dĩ Du đã đủ phiền lòng rồi, còn phải ra mặt ngăn cản những phóng viên ở cửa.

“Để cho tớ, cậu vào trong nghỉ ngơi đi.” Nhâm Hi Vi nhảy ra ngăn cản.

“Bánh quá hạn sẽ ảnh hưởng đến việc buôn bán của các người sao?” Có một phóng viên vẫn còn rất quá quắc đem Microphone đưa tới hỏi.

“Một đám các người đứng ở chỗ này hỏi lung tung này kia, các người nói khách hàng của chúng tôi còn dám đi vào sao?” Nhâm Hi Vi đẩy một đám các ký giả đi ra ngoài, “Chúng tôi rất chú trọng thời gian sản xuất sản phẩm, tuyệt sẽ không bán bánh quá hạn, về phần tại sao ngày sản xuất có vấn đề, chúng tôi cũng muốn tìm ra nguyên nhân, đến lúc đó nhất định sẽ cho người tiêu thụ một câu trả lời hợp lý, tôi hy vọng các người không làm ảnh hưởng đến chuyện làm ăn của chúng tôi?”

29. Chương 29

Nhâm Hi Vi cùng một nhóm phóng viên xô đẩy, đèn flash không ngừng nhấp nháy vào mặt Nhâm Hi Vi cùng với bánh bao, làm ảnh bìa trang đầu tin tức.

Đỗ Dĩ Du đề huyết thái dương, đối mặt với sóng gió đột nhiên đánh tới, phóng viên lúc nào cũng túc trực ở cửa, tất nhiên sẽ ảnh hưởng đến việc kinh doanh của tiệm, vấn đề khó giải quyết này giống như một ngọn lửa bắt đầu cháy lan, cô nên làm cái gì mới phải?

Tử Uy. Trong đầu của cô rất nhanh hiện lên hình ảnh của anh, anh nhất định có biện pháp! Cô phải gọi điện thoại cho Tử Uy cầu cứu mới được.

Vì thoát khỏi sự quấy rầy của nhóm phóng viên, Đỗ Dĩ Du đóng cửa sớm, kéo xuống tắm biển tạm nghỉ, cô gọi điện thoại cho Dịch Tử Uy cầu cứu.

“Tử Uy. Anh cùng tổng giám đốc bên đó sắp gặp mặt sao?”

“Đang chuẩn bị, khoảng hai giờ nữa sẽ bắt đầu, thế nào? Giọng nói của em nghe là lạ?” Anh nhạy cảm nhận biết giọng nói của cô có gì đó không bình thường.

“Có chuyện xảy ra! Khách tố cáo tiệm bán bánh quá hạn, điều tra viên cầm hình đến tiệm kiểm tra đột ngột, phát hiện có hai bánh ngọt ngày sản xuất trùng hợp là vào ngày mai. Lần này em nên làm thế nào?”

“Em nói có người tố cáo “Ba Đóa Hoa” bán bánh quá hạn, ngay sau đó nhân viên điều tra liền đến cửa tiệm?” Dịch Tử Uy cảm thấy lo lắng.

“Không chỉ như vậy, phóng viên cũng tới.” Lần đầu tiên gặp phải tình huống này, cô vừa vội lại sợ, không biết nên làm thế nào?

“Có điều tra được gì không? Hoặc là có người sau khi ăn bánh ngọt, thân thể có xuất hiện bệnh chứng gì không?”

“Vấn đề người tiêu dùng sau khi ăn bánh mà bị bệnh thì em không thấy, nhưng em đối với sản phẩm quản lý rất cẩn thận, ngày sản xuất luôn luôn thể hiện rõ ràng, nhưng không ngờ điều tra viên tìm được hai khối bánh ngọt thời gian sản xuất là ngày mai, làm em ứng phó không kịp, hiện tại ông ta đã đem bánh đến đơn vị y tế kiểm nghiệm rồi.”

“Vậy thì tốt, nếu như bánh ngọt xác định là làm ngày hôm nay, vậy cũng không cần lo lắng bọn họ kiểm nghiệm như thế nào, vấn đề hiện tại là em phải tìm ra ai là người cố tình làm sai ngày sản xuất bánh?”

“Buổi chiều vốn là chỉ có em cùng Hi Vi hai người đóng gói, sau đó A Minh hết bận liền đến giúp chúng em một tay.”

“A Minh. Là nhân viên mới tới sao?” Dịch Tử Uy trong lòng đột nhiên nghi ngờ.

“Đúng vậy.”

“Vấn đề có thể là từ cậu ta....”

“Rất không có khả năng, em đã hỏi A Minh, nhưng cậu ta nói cậu ta không có động tới máy in ngày tháng, không có khả năng cố ý đánh lỗi! Nhìn cậu ấy thiện lương, đôn hậu như vậy.” Anh thật thà chính trực, thiện lương vô hại, trực giác Đỗ Dĩ Du thay anh tìm lý do bào chữa.

Dịch Tử Uy cảm thấy thiện lương nhất chính là cô, nhìn đối phương thiện lương thì không đề phòng “Dĩ Du, em cùng cậu mới quen biết chưa được bao lâu, tại sao có thể kết luận anh là thiện lương? Em không thể chỉ xem bề ngoài.”

“Nhưng không có chứng cứ, không thể đổ tội cho nhân viên mới, nói không chừng là em cùng Hi Vi sơ sót, chúng em ai cũng điều bận rộn công việc, quên kiểm tra nhãn thời gian sản xuất. Có thể là do máy đánh nhãn bị hư!”

Cô tự trách sơ sót của mình, làm cho khách hàng mất lòng tin vào “Ba Đóa Hoa”, cũng cảm thấy rất oan uổng. Bị phương tiện truyền thông phóng đại cái sai sót này, cô càng nghĩ càng lo lắng, xem tin tức trên tivi, thanh âm căng thẳng “Hiện tại tất cả các đài điều phát tin tức về “Ba Đóa Hoa” sử dụng bánh quá hạn, như vậy mặt trái tin tức ảnh hưởng rất nghiêm trọng đến thương hiệu cùng hình tượng của “Ba Đóa Hoa”.

“Đừng nóng vội, bình tĩnh một chút!” Anh tin tưởng Dĩ Du tuyệt đối sẽ không vì kiếm tiền cố ý làm sai ngày sản xuất bánh trước hoặc sau một ngày, nhưng anh đau lòng nhất chính là, cô một mình đối mặt với tình trạng khó khăn của cửa tiệm, cô đã chịu rất nhiều đả kích cùng áp lực của dư luận.

“Dĩ Du, nếu như xác định lỗi không cố ý đánh nhằm ngày sản xuất, trong tiệm trước tập hợp nhân viên, tìm được điểm mấu chốt của vấn đề, nếu như người tiêu thụ có nghi vấn, em trước giải thích bánh quá hạn sẽ xử lý như thế nào, tuyệt không có bán bánh ngọt quá hạn, kế tiếp, chúng ta nếu có thể nói lên chứng cứ có lợi đối với mình, mới có thể cứu vãn thương hiệu.” Địch Tử Uy tỉnh táo phân tích, từng bước một cẩn thận thăm dò, hy vọng có thể giúp cô cởi ra vấn đề “Bình tĩnh, mặc kệ xảy ra chuyện gì, anh sẽ vẫn ở bên cạnh em.”

“Em hiểu rồi.” Cô gật đầu, rất cảm kích sự khích lệ cùng an ủi của anh, nếu như không có anh, cô hiện tại nhất định sẽ càng thêm phiền não sắc mặt buồn rầu, không tìm được được phương pháp “Tử Uy, cảm ơn anh, anh cũng cố gắng lên để ký được hợp đồng đó.”

“Ừ, anh rất mau sẽ trở về, đến lúc đó sẽ cùng em nghĩ đối sách, nghĩ biện pháp giải quyết vấn đề.”

“Công việc của anh quan trọng hơn, không cần phải gấp gáp trở lại, em sẽ nghĩ biện pháp xử lý, yên tâm nói chuyện làm ăn đi!” Cô biết khách hàng ở Hoa Kỳ là khách hàng lớn anh phải tích cực tranh thủ mới có cơ hội gặp được ông chủ, anh nói kinh doanh là việc lớn, duy trì cuộc sống của rất nhiều nhân viên.

“Tốt, em cũng không cần lo lắng, có chuyện gì cứ gọi cho anh bất kỳ lúc nào.” Địch Tử Uy mặc dù không hy vọng cô chịu đựng những thứ áp lực này, nhưng anh thật vui mừng lúc cô gặp phải khó khăn chủ động cùng anh thương lượng.

Điều này chứng tỏ cô coi anh là người có thể tin tưởng, hướng chi, cô cũng có thể thông cảm lúc anh tập trung công việc rất tích cực cùng khổ cực.

Trải qua một thời gian dài, sự quan tâm chăm sóc của cô dành cho anh càng thêm thành thực, điều này khiến anh vô cùng ấm áp.

Buổi chiều hôm sau, Đỗ Dĩ Du, Nhâm Hi Vi cùng Lô Chính Minh cẩn thận hồi tưởng ngày quá trình dán nhãn ngày hôm qua dán, ba người họ cảm thấy không có đánh sai lỗi ngày sản xuất.

Tìm không ra nguyên nhân, không giải thích được oan uổng, chuyện lâm vào giằng co, đơn tố cáo của người tiêu thụ cũng được đưa tới báo chí, khách mất lòng tin, đưa đến “Ba Đóa Hoa” buôn bán vắng khách.

Cái này thật không phải một chữ thăm là có thể hình dung!

Một sự sơ sót nhỏ dẫn đến việc kinh doanh của “Ba Đóa Hoa” đi xuống sườn núi, chỉ trách chính cô không kiểm tra cẩn thận bao bì, về sau phải nghiêm khắc hơn mới được.

Cuối cùng, ngoài cửa có người đẩy cửa đi vào.

“Hoan nghênh quý.”

Đỗ Dĩ Du cùng Nhâm Hi Vi vừa nhìn thấy người kia, sững sờ nhìn đối phương, giọng nói vì vậy dừng lại.

“Buôn bán thật không tốt.”

“Tử Uy? Sao anh trở lại nhanh vậy?” Đỗ Dĩ Du kinh ngạc tiến lên hỏi.

“Cửa hàng của em gặp chuyện không may, anh ở Mỹ cũng không yên lòng, cho nên anh đem công việc giao phó cho thuộc hạ, hoàn thành giai đoạn sau cùng ký hợp đồng, mới quay về trước.” Địch Tử Uy vừa nhìn thấy Dĩ Du liền giang hai cánh tay, cho cô một cái ôm khích lệ.

Cô càng ngày càng trưởng thành và chu đáo hơn, để cho anh càng thêm không đành lòng để một mình cô ở Đài Loan, chịu đựng giải quyết những áp lực sau này.

Anh lại vì cô, đặc biệt quay về!

Anh trước kia lấy công việc làm trọng, nóng vội kinh doanh theo đuổi tiền bạc và thành tựu trong sự nghiệp, anh bây giờ, không giống như trước —— anh đặt cô ở vị thứ nhất.

Cô nhìn anh, đáy mắt ngưng tụ cảm động, nội tâm mệnh mông không dứt.

30. Chương 30

“Anh có thể xử lý mọi chuyện rồi sau đó quay trở lại mà.” Mặc dù thật vui mừng anh quan tâm mình, nhưng cô vẫn trách cứ mình làm anh không yên lòng, hại anh không kịp ký hợp đồng liền quay về.

“Nói cái gì chứ, em là người của anh, chuyện của em cũng là chuyện của anh.” Anh trách cứ cô khách khí, đồng thời cũng biểu lộ tình yêu của mình.

Cô là người anh yêu nhất, cô chính là lý do khiến anh bỏ hết mọi việc lui về sau quản lý để có thời gian cùng cô bầu bạn, anh không đành lòng thấy cô gánh nặng một mình, mới có thể vội vã bay trở về bên cạnh cô cùng nhau đối mặt vấn đề.

Cô đẩy áy náy nhìn cặp mắt hết sức chân thành của anh, toát ra che chở cùng thương yêu cương chiều, ngực của cô hiện lên mệnh mông cảm động, trái tim ấm áp, những chán nản sa sút hai ngày qua dần lùi tan.

“Thật xin lỗi, để cho anh lo lắng! Còn khiến anh phải vội vàng đáp máy bay trở về thế này, anh lúc này rất mệt phải không?” Cô nói xong, thanh âm cũng nghẹn ngào.

“Không cần lo lắng cho anh, trên máy bay anh có ngủ một chút, ngược lại em, tối hôm qua nhất định ngủ không ngon chứ gì?” Anh cúi đầu nhìn cô, bàn tay khẽ chạm vào gương mặt của cô, trông mắt đen phấp phấp ánh sáng đau lòng.

“Làm sao anh biết?”

“Mắt gấu mèo 0.0, da xỉn màu, thanh âm còn có chút khàn khàn.”

Thấy anh nhìn mình chăm chăm, trông mắt đen có vô hạn tình cảm, giống như trên người cô hơi có một chút biến hóa rất nhỏ cũng nhìn ra được, chạy không khỏi pháp nhãn của anh.

Cô sờ sờ mặt của mình, nghi ngờ hỏi “Một đêm không ngủ, rõ ràng như vậy sao?”

“Không có anh ở bên cạnh, em không ngủ được phải không?”

Cô cười rộ lên, anh biết rõ nguyên nhân cô không ngủ được “Anh còn có tâm trạng nói giỡn với em à?”

Anh vuốt vuốt mặt của cô “Em cuối cùng cũng cười rồi, đừng phiền não nhiều sẽ mau già lắm.”

“Vậy sao?” Anh vừa xuất hiện, chỉ trong vài giây mọi vấn đề phiền lòng cô đã ném ra ngoài chín tầng mây đi.

“Khụ khụ.” Nhâm Hi Vi phát ra tiếng ho khan, ám hiệu bọn họ ở trước mặt cô quá thân mật, thật không dám nhìn “Có phải tôi nên tránh đi một chút không?”

Hai người vừa thấy mặt đã ngọt ngọt ngào ngào, cô thật xấu hổ.

“Không, Hi Vi, ở lại đi, gọi nhân viên mới - A Minh tới đây?” Dịch Tử Uy vội vàng trở lại việc chính, anh từ nước Mỹ quay về, chính là muốn hiểu rõ chân tướng sự việc.

“Hôm nay trong tiệm không có buôn bán gì, em cho cậu ta nghỉ hai giờ, đi thăm bà nội nằm viện rồi.” Đỗ Dĩ Du nói qua.

“Bà nội cậu ta ngã bệnh sao?”

“Đúng vậy, cậu ấy nói cùng bà nội sống nương tựa lẫn nhau, hiện tại bà nội mắc bệnh ung thư nằm viện, không ai chăm sóc, một mình cậu ta áp lực kinh tế rất nặng, cũng bởi vì nhìn cậu ta tình cảnh đáng thương lại thật thà đáng hoàng, em mới có thể để cho cậu ta ngày đó phổng vấn xong liền bắt đầu đi làm.”

“Ừ, vậy thì thật là tốt, anh muốn tra ra chân tướng, các em có thể nói cho anh biết ngày hôm qua rốt cuộc có ai ở đây đóng gói bánh ngọt không?” Địch Tử Uy đưa ra vấn đề thứ nhất.

“Vốn là hai chúng em, sau đó công việc ở phòng bếp của A Minh đã xong, liền ra ngoài chủ động giúp một tay.” Nhâm Hi Vi nhớ lại tình huống ngày hôm qua.

“Chủ động giúp sao?” Địch Tử Uy hoài nghi.

“Dạ, cậu ta rất chịu khó.” Đỗ Dĩ Du nói qua.

“Ba người các em cùng nhau hoàn thành công việc dán nhãn sao?” Địch Tử Uy lại hỏi.

“Không, Dĩ Du có điện thoại nên rời đi trước. Còn em lo tính tiền cho khách, nhìn A Minh làm rất khá, còn lại chừng 3, 4 cái bánh ngọt, nên yên tâm giao cho anh đóng gói dán nhãn, sau đó kêu A Minh trực tiếp đặt bánh vào tủ ướp lạnh.”

“Nói cách khác, 3, 4 cái bánh ngọt sau cùng, các em không có kiểm tra cậu ta dán nhãn ngày tháng, đúng không?”

“Ah. Đúng.” Đỗ Dĩ Du cùng Nhâm Hi Vi đồng thanh gật đầu.

“Vấn đề có thể nằm ở chỗ này.”

“Anh nói là A Minh sao? Cậu ta mới vừa tới môi trường làm việc xa lạ, có chút không quen thuộc, có thể là do em vô tình sơ suất.” Nhân viên mới là người thật thà, Đỗ Dĩ Du thấy thế nào anh cũng không giống là một người có lòng dạ xấu.

“Anh không cho là em vô tình sơ suất, bởi vì Hi Vi cùng em làm công việc này lâu như vậy, chưa bao giờ phạm sai lầm, nhưng A Minh lần thứ nhất làm đã xảy ra chuyện, hơn nữa ở ngày đó nhân viên điều tra liền nhận đơn tố cáo từ người tiêu dùng, một lượng không nhỏ phóng viên liền đến điều tra tin tức, cả sự kiện huyền náo ồn ào, tiến hành quá nhanh, đưa đến buôn bán trở nên thảm đạm, thật sự rất không bình thường.”

Nếu như đơn giản chỉ là do sơ suất của một người, làm sao dân chúng lại khiếu nại nhanh như vậy, còn có phóng viên, báo chí đăng tin, nhanh đến nỗi làm người ta ứng phó không kịp, rõ ràng rất kỳ hoặc.

Mọi người làm việc ở đây hai năm không có chuyện gì xảy ra, nhân viên mới vừa đóng gói là xảy ra chuyện, hơn nữa vấn đề không phải là chuyện nhỏ, Đỗ Dĩ Du cùng Nhâm Hi Vi cũng cảm thấy không tầm thường.

“Đúng vậy.” Nhâm Hi Vi cũng đồng ý suy luận “Bởi vì em đã kiểm tra máy đóng gói, cũng không có hư, phía trên để ngày sản xuất đúng là ngày đó, em không có điều chỉnh qua, mà A Minh có kinh nghiệm một năm làm việc, cũng biết rõ ràng ngày đó bánh nướng ra lò, tất nhiên phải dán nhãn đúng ngày sản xuất, không nên cố ý điều chỉnh!”

“Cho nên, nếu như không phải là bởi vì sơ suất, như vậy thì chỉ có thể là... có người cố ý hãm hại “Ba Đóa Hoa”.”

Địch Tử Uy táo bạo phỏng đoán, khiến hai người hai mặt nhìn nhau, trong lòng không khỏi sợ hãi.

“A Minh tại sao muốn hãm hại chúng ta?” Nhâm Hi Vi cũng bắt đầu cảm thấy nghi ngờ a Minh.

Đỗ Dĩ Du trong lòng cũng cảm thấy rất lạ, chỉ là thân là bà chủ, cô không muốn đem lỗi đổ lên đầu nhân viên mới “Không có chứng cứ mà nghi ngờ A Minh, điều này đối với cậu ấy thật không công bằng.”

“Không sao, những thứ này chỉ là suy luận bí mật của chúng ta mà thôi, anh cần hai em phối hợp, anh muốn âm thầm quan sát cậu ta, trước đừng làm cho cậu ta biết.”

“Ừm.”

Hai người đều gật đầu, mặt không biến sắc.

Sau khi Dịch Tử Uy phân tích suy luận, họ cũng cảm thấy chuyện hình như không đơn thuần, hình như là có người ở âm thầm ở phía sau giở trò!

Hàm oan không rõ ràng, khiến khách hàng đối với “Ba Đóa Hoa” mất đi lòng tin thật sự rất oan uổng, cũng chỉ có thể âm thầm điều tra, để tìm ra chân tướng sự việc.

Gần đến chín giờ tối, Đỗ Dĩ Du treo bảng đóng cửa.

Bởi vì buôn bán vắng khách, không bằng sớm một chút đóng cửa nghỉ ngơi, đèn ở cửa hàng vừa tắt, Lô Chính Minh cũng cùng mọi người nói tạm biệt, rời cửa hàng đi trước.

Anh vừa đi ra khỏi cửa tiệm, liền hướng đầu hẻm đi tới, mà Dịch Tử Uy vẫn canh giữ ở bên ngoài cửa hàng theo dõi anh, đang đi theo phía sau anh ta.

Dịch Tử Uy lặng lẽ theo dõi, phát hiện Lô Chính Minh đột nhiên đi chậm lại, ở cửa sau của một cửa hàng thì dừng bước, sau đó ánh mắt lén lút lo lắng nhìn nhìn bốn phía.

Dịch Tử Uy núp phía sau một chiếc xe đỗ ven đường, nhìn thấy Lô Chính Minh đã đi vào cửa sau một cửa tiệm.

Anh vội vàng cầm điện thoại di động lên chụp được hình ảnh Lô Chính Minh đang đi vào cửa sau cửa tiệm, ngược mắt, nhìn kỹ bảng hiệu cửa tiệm này—— Điểm tâm Ny Khả, anh sửng sốt.

Điểm tâm Ny Khả?

Tiệm này tên tuổi rất quen thuộc, giống như từng nghe qua?

Đúng rồi!

31. Chương 31

Tết Trung Thu công ty tổ chức hoạt động từ thiện ở trại trẻ mồ côi, giám đốc Trần bộ phận PR vốn là đã đặt điểm tâm Ny Khả, dự tính đưa đến trại trẻ mồ côi, nhưng là anh đột nhiên yêu cầu hủy bỏ đơn đặt hàng, đặt lại “Ba Đóa Hoa”.

Hai cửa hàng, khoảng cách có chừng hai trăm mét, căn cứ vào quan hệ, cộng thêm việc anh hủy đơn đặt hàng, Ny Khả vì vậy dùng thủ đoạn trả đũa, âm thầm giở trò bẩn thỉu?

Vì tìm ra nghi vấn trong lòng, anh liền gọi một cuộc điện thoại cho giám đốc Trần bộ phận PR, hỏi một chút giám đốc Trần có quen biết cùng ông chủ cửa hàng Ny Khả hay không?

“Giám đốc Trần, tôi có vài câu muốn hỏi ông, ông phải trả lời thành thật cho tôi biết? Chuyện này liên quan đến cuộc sống của một số người.”

Giám đốc Trần nghe thanh âm CEO nghiêm túc mà nặng nề, không dám giả bộ ngớ ngẩn, chỉ sợ anh nói liên quan đến cuộc sống của một số người, chính là mình.

“Báo cáo CEO, ông chủ Ny Khả họ Cố, rất biết làm ăn, chúng ta là khách hàng cũ của ông ta, cho nên hàng năm đều đặt hàng hộp quà Tết Trung Thu, ông ta thường sẽ khuyến mãi thêm một vài hộp quà cho chúng ta.”

“Như vậy sau khi ông hủy đơn đặt hàng, bọn họ có phản ứng gì? Họ biết chúng ta đặt lại “Ba Đóa Hoa” sao?”

“À.... Dạ, ông chủ Cố biết, trong miệng nhắc đi nhắc lại chăm sóc khách hàng không chu đáo, làm ột cửa hàng nhỏ như “Ba Đóa Hoa” cũng đoạt việc buôn bán của bọn họ.” Giám đốc Trần nhất nhất nói.

Dịch Tử Uy càng thêm xách định hoài nghi trong lòng.

“Được rồi, cứ như vậy đi, chuyện của chúng ta hôm nay ông phải giữ bí mật, biết không?”

“Vâng” giám đốc Trần như nhận thánh chỉ, không dám hỏi nhiều nữa câu liền cúp điện thoại.

Địch Tử Uy trầm tư, bởi vì mất đơn đặt hàng số lượng nhiều, Ny Khả mất đi một khách hàng lớn, doanh thu tất phải sẽ xuống thấp, nếu như muốn lôi kéo khách hàng cùng nâng cao doanh thu, như vậy âm thầm đả kích đối thủ, không phải là không thể.

Trong lòng anh đã nắm chắc, quay trở về “Ba Đóa Hoa”, đem phát hiện của mình nói cho Đỗ Dĩ Du.

“Làm sao lại như vậy? A Minh đi vào cửa hàng Ny Khả?” Đỗ Dĩ Du trố mắt, không thể tin được Lô Chính Minh sẽ làm ra chuyện như vậy!

Sau khi Địch Tử Uy tiến vào “Ba Đóa Hoa”, đem chuyện mới vừa rồi theo dõi Lô Chính Minh cùng hình ảnh chụp trong điện thoại di động giao cho Đỗ Dĩ Du, Nhâm Hi Vi cùng A Ben nhìn.

Đỗ Dĩ Du thật sự thất vọng, toàn thân run rẩy, cảm giác mình bị phản bội.

“A Minh cùng cửa hàng điểm tâm Ny Khả là quan hệ như thế nào?” Nhâm Hi Vi hỏi.

“Lúc trước em có hỏi ông chủ trước kia là ai, cậu ta ấp a ấp úng, nói ở Đào Viên, chúng em không ngờ.....” Đỗ Dĩ Du nghĩ lại lời cô đã từng hỏi anh, hình như tìm ra chút dấu vết.

“Đúng, cậu ấy có nói qua.” Nhâm Hi Vi gật đầu, nhớ lại.

“Rất có thể... Ông chủ trước kia của cậu ta chính là người phụ trách cửa hàng Ny Khả?” Đỗ Dĩ Du táo bạo dự đoán.

“Có thể.” Địch Tử Uy đứng là suy đoán như vậy “Anh đoán có thể là do ông chủ Ny Khả sắp xếp, mới có thể tới “Ba Đóa Hoa” đi làm.”

Liên kết các đầu mối mọi chuyện gần như sáng tỏ, làm Đỗ Dĩ Du vừa tức giận lại khiếp sợ, cô lại tin tưởng anh ta như vậy, thế mà anh ta cứ nhiên đã kích thương hiệu “Ba Đóa Hoa”, làm mất lòng tin của khách hàng.

Mặc dù đau lòng khó chịu, cô cũng chỉ có thể bình tĩnh, đối mặt vấn đề “Tại sao A Minh phải làm như vậy?”

“Anh cũng không rõ lắm, chỉ là... không phải em nói là qua bà nội cậu ta nằm viện, kinh tế có khó khăn sao?” Địch Tử Uy vừa nghĩ tới việc Dĩ Du từng đề cập tới kinh tế khó khăn của anh, liền suy luận “Có lẽ là bởi vì chuyện này, cậu ta mới dễ dàng đồng ý trở thành một con cờ bị lợi dụng.”

“Mặc kệ như thế nào, cũng không thể làm ảnh hưởng đến thương hiệu “Ba Đóa Hoa” của chúng ta! Thật quá mức, thiết thời tôi lại tin tưởng cậu ta như thế, vậy mà cậu ta lại tới nơi này làm gián điệp. Tôi phải đi đánh cậu ta một trận, hỏi rõ ràng!” Nhâm Hi Vi nổi giận dưng dưng đi tới cửa.

“Đợi chút, Hi Vi, không nên kích động.” A Ben cùng Đỗ Dĩ Du cũng chặn cô lại.

“Chỉ là, những hình ảnh này cũng không thể chứng minh anh cố tình sửa lại thời gian sản xuất bánh, cố ý hãm hại “Ba Đóa Hoa”, chúng ta cần phải âm thầm theo dõi thêm.”

Địch Tử Uy suy đoán Lô Chính Minh là một con cờ bị lợi dụng, anh dặn dò bọn họ, không cần lộ ra tất cả, cứ quan sát nhất cử nhất động của Lô Chính Minh mật, mới có thể tìm ra chân tướng sự thật.

Buổi trưa hôm sau.

Đỗ Dĩ Du cố ý ở cửa hàng bán lẻ, mà Nhâm Hi Vi cùng A Ben đi ra ngoài dùng cơm, trong phòng bếp chỉ có một mình Lô Chính Minh, chờ bọn họ mua cơm trở lại.

Đỗ Dĩ Du ở cửa hàng bán lẻ, nhưng ánh mắt thỉnh thoảng nhìn chằm chằm vào cửa sổ nơi thông với phòng bếp, quan sát Lô Chính Minh, lưu ý nhất cử nhất động của anh.

Lúc này, Địch Tử Uy đi vào bên trong cửa hàng, cùng Đỗ Dĩ Du cúi đầu thương lượng kế sách, tính toán vào phòng bếp tìm Lô Chính Minh hỏi rõ nguyên nhân, tra ra chân tướng.

Đột nhiên, trong phòng bếp vang lên chuông điện thoại di động, Địch Tử Uy từ cửa hàng bán lẻ đi đến cửa sổ thông với phòng bếp, nhìn thấy Lô Chính Minh đưa lưng về phía cửa đi tới góc nghe điện thoại, hai người không thể làm gì khác hơn là lặng lẽ chui vào trong phòng bếp, nghe xem anh đang nói gì.

“Ông chủ Cố, cứ như vậy được không? Bên này buôn bán rất thảm, bọn họ đã được dạy dỗ đến nơi, ông cũng không cần ép buộc tôi làm nhưng chuyện tôi không muốn nữa, tôi biết rõ. Viện phí của Bà nội tôi là ông giúp tôi trả, nhưng chị Dĩ Du đối với tôi rất tốt, tôi không muốn.”

Đỗ Dĩ Du đột nhiên tức giận vỗ bàn, cố ý tạo ra tiếng vang.

Chuyện quả nhiên là như vậy, Lô Chính Minh bị đồng nghiệp sắp xếp đến “Ba Đóa Hoa” cố ý sửa lại ngày sản xuất, quá ghê tởm!

Lô Chính Minh nghe được âm thanh quay đầu lại, vừa thấy Đỗ Dĩ Du cùng gương mặt người đàn ông tuân tú nghiêm túc thì bị sợ đến sắc tái xanh, điện thoại di động cũng rơi xuống đất.

Địch Tử Uy tiến lên, tỉnh táo nhặt điện thoại di động dưới đất lên, hướng về ông chủ Cố trong điện thoại nói qua ——

“Ông chủ Cố, tôi là Địch Tử Uy, CEO của OTC, cũng là khách cũ ở cửa hàng của ông.”

“Ông. Ông Địch, làm sao ông biết... sao ông có thể nhận điện thoại.” Ông chủ Cố sợ đến hồn bay phách tán, trong điện thoại thanh âm không ngừng run rẩy, không biết mình ở trong bóng tối hăm hại “Ba Đóa Hoa”, lại không cẩn thận dẫm lên cái đuôi sư tử.

“Tôi vì sao ở “Ba Đóa Hoa”... làm sao nhận điện thoại của A Minh? Bởi vì tôi là chồng của bà chủ “Ba Đóa Hoa”, tôi đã biết ông lợi dụng bà nội Lô Chính Minh đang nằm viện không có tiền mua thuốc, cố ý muốn anh đến “Ba Đóa Hoa” ngụy tạo ngày sản xuất, khiến thương hiệu “Ba Đóa Hoa” bị tổn hại.”

32. Chương 32

“Này. Tôi không có sai khiến, đều là chính anh làm.” Ông chủ Cố vội vàng phủi sạch, cắt đứt mọi quan hệ, chết không thừa nhận.

“Tôi đã điều tra rõ ràng, cũng nắm giữ nhân chứng cùng vật chứng, ông còn muốn chối?” Địch Tử Uy giận dữ gầm nhẹ.

Ông chủ Cố bị dọa sợ đến lại không dám phủ nhận, ấp úng không biết nên thế nào nói tiếp “Tôi.”

“Tôi muốn ông đăng báo công khai nói xin lỗi “Ba Đóa Hoa”, cũng thừa nhận tất cả mọi chuyện đều là ông âm thầm bày ra vu hại “Ba Đóa Hoa”, ông nhất định phải làm theo, nếu không tôi sẽ dùng hết khả năng của mình, để cho việc kinh doanh cả đời của ông cũng không ngóc đầu lên được, tôi nói được làm được.”

Địch Tử Uy uy thế bức người, hướng điện thoại cảnh cáo, đối phương tự biết đuối lý, không có phần tanh, bị hù dọa sợ mất mật gấp đến độ nói thẳng “Tôi sẽ nói xin lỗi, thật xin lỗi, Ông Địch xin ông tha cho tôi một con đường sống, không nể mặt mũi tôi, thì nên vì cuộc sống của 1000 nhân viên, bỏ qua cho tôi, thật xin lỗi.”

Địch Tử Uy nghĩ đến cuộc sống của nhân viên, liền giận đến cúp điện thoại.

Nhìn khuôn mặt tái xanh vì xấu hổ của Lô Chính Minh, toàn thân run rẩy quỳ trên mặt đất, thanh âm nghẹn ngào, hướng về phía Đỗ Dĩ Du cầu xin tha thứ.

“Thật xin lỗi, chị Dĩ Du, tôi không phải cố ý, tôi là bởi vì không có tiền lo thuốc thang cho bà nội mới bị ông chủ Cố lợi dụng.”

“Quả nhiên là như vậy, anh Địch, suy đoán của anh hoàn toàn chính xác.” Lúc này, giữ ở ngoài cửa Nhâm Hi Vi cùng A Ben nghe ra ngọn nguồn câu chuyện, cũng đẩy cửa đi vào trong phòng bếp, nhìn chằm chằm Lô Chính Minh quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.

“Cho nên, ông chủ Cố là ông chủ trước kia của cậu?” Trong thời gian ngắn, Địch Tử Uy không còn kịp nữa điều tra ra kết quả, anh là dựa vào logic suy luận mà ra, mà sự thật đúng là như thế.

“Đúng vậy, ông chủ Cố biết bà nội tôi bệnh ung thư nằm viện, không có tiền thuốc thang mà lo lắng, nhất định không thể lo tiền trong thời gian ngắn, ông ta nói chỉ cần tôi đồng ý giúp ông ta, thì ông ta sẽ giúp tôi giải quyết vấn đề tiền bạc, ông nói với tôi đơn đặt hàng của Ny Khả bị đoạt mất, khách hàng lớn cũng bị “Ba Đóa Hoa” đoạt đi, vừa đúng “Ba Đóa Hoa” cần tuyển nhân viên, liền kêu tôi tới ứng tuyển, tìm cơ hội làm doanh thu của “Ba Đóa Hoa” xuống thấp, tôi. Thật sự là bị tiền ép đến đường cùng, mới có thể cố ý ngụy tạo thời gian sản xuất bánh, xin mọi người tha thứ cho tôi được không?” Lô Chính Minh cúi đầu, thừa nhận tất cả.

“Haiz, a Minh.” Đỗ Dĩ Du sắc mặt chán nản, trong lòng ưu tư “Tôi tin tưởng cậu như vậy, cậu lại.”

“A Minh, nam tử hán dám làm dám chịu.” Dịch Tử Uy trầm giọng nói xong “Không tuân theo đạo đức kinh doanh, dẫn đến việc “Ba Đóa Hoa” tổn thất đến thương hiệu cùng ích lợi, phải chịu trách nhiệm trước pháp luật.”

Thật ra thì toàn bộ sự việc này anh cũng có trách nhiệm, nếu anh không hủy đơn đặt hàng của Ny Khả, cũng sẽ không khiến ông chủ Ny Khả sinh ra hận, mà gặp phải những chuyện này, mặc dù anh vì cuộc sống của đông đảo nhân viên không truy cứu trách nhiệm của ông chủ Ny Khả, nhưng anh biết Lô Chính Minh bản tính không xấu, muốn anh ta phải chịu trách nhiệm trước pháp luật, về sau mới có thể đường đường chính chính làm người.

“Tôi biết tôi sai lầm rồi.” Lô Chính Minh hối hận khóc thành tiếng.

Đỗ Dĩ Du trong lòng rất khổ sở, hai ngày nay thương hiệu cửa tiệm bị ảnh hưởng nghiêm trọng, buồn bã không dứt, dù thế nào cũng không nghĩ ra Lô Chính Minh làm, mặc dù là hiểu biết rõ anh là có nỗi khổ tâm, nhưng cô cũng không cách nào bao che anh nữa.

“A Minh, bà nội cậu nếu biết cậu làm chuyện sai trái, là vì trả tiền thuốc men, tuyệt sẽ không tha thứ cho cậu.” Nhâm Hi Vi mắng anh.

“Cậu ta đã đủ khổ rồi, Hi Vi... cậu không nên trách cứ cậu ta nữa.” Đỗ Dĩ Du nói qua.

“Thật xin lỗi, chị Dĩ Du.” Lô Chính Minh nghe Đỗ Dĩ Du chẳng những không có trách tội anh, còn nói giúp anh, trong lòng càng thêm tự trách “Tôi đồng ý chịu trách nhiệm trước pháp luật, nhưng bà nội không có ai chăm sóc thì phải làm sao?”

“A Minh... hoàn cảnh cũng đáng thương.” Đỗ Dĩ Du cảm thấy tội.

Dịch Tử Uy biết cô tâm địa thiện lương nhân hậu, sự việc một khi bị công khai sẽ liên lụy bà nội a Minh “A Minh.... tôi sẽ phụ trách chăm coi bà nội cậu cùng tiền thuốc thang viện phí, cậu không cần lo lắng.”

“Tử Uy.” Đỗ Dĩ Du cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, ánh mắt của cô cảm động, còn tưởng rằng anh công chính vô tư, cho là A Minh làm sai đáng bị tội, lại không nghĩ rằng anh nguyện ý giúp bà nội A Minh lo tiền thuốc men, giải quyết khó khăn của anh ta.

“Anh Dịch, anh thật là người tốt.” Nhâm Hi Vi cùng A Ben cũng gật đầu, bày tỏ tán thưởng.

“Hủy bỏ đơn đặt hàng của Ny Khả, là tôi suy tính không chu đáo, A Minh mới có thể bị ông chủ Cố lợi dụng, cùng ông ta phạm tội, căn cứ vào điều này tôi nguyện ý Giúp a Minh chăm sóc bà nội cậu ta trong những ngày cuối đời.”

“Cảm ơn anh, chị Dĩ Du... tôi sẽ đi tự thú, nói ra tất cả.” Lô Chính Minh không ngừng đối với bọn họ dập đầu, nước mắt cảm kích rơi lã chã, cho đến khi Dịch Tử Uy cùng Đỗ Dĩ Du kéo anh đứng lên.

“Cuối cùng mọi chuyện cũng sáng tỏ, kế tiếp là chấn chỉnh tinh thần, nghĩ biện pháp xây dựng lại lòng tin của khách hàng, để khách hàng trở lại.” Dịch Tử Uy khích lệ mọi người phải có lòng tin, mới có thể vượt qua những khó khăn này.

“Vâng” tất cả mọi người gật đầu, nhất trí đề nghị của Dịch Tử Uy.

Chuyện cuối cùng sau cơn mưa trời lại sáng, tất cả mọi người đi ra phòng bếp, khiến Đỗ Dĩ Du trong mắt đầy mừng rỡ.

“Tử Uy, cảm ơn anh vì em làm tất cả.”

“Ngốc, anh cũng không phải là người ngoài, chỉ là... biểu hiện của anh được không?” Dịch Tử Uy nhớ lại trước cô đã từng nói với anh “Có đủ tư cách trở thành người để em dựa vào, cùng em đi đến hết cuộc đời không?”

Hoạn nạn thấy chân tình, khi sự nghiệp của cô lâm vào nguy cơ phá sản, là anh vẫn luôn ở bên cạnh cô.

Anh xem chuyện của cô thành của mình mà giải quyết êm đẹp.

Anh không đành lòng nhìn cô thất vọng cô đơn, cùng cô đứng ở trên cùng một trận tuyến, không ngừng an ủi cô, xây dựng lòng tin, tìm ra điểm mấu chốt.

Có anh ở bên cạnh chia sẻ gánh nặng lo lắng trên vai cô, những giằng co sầu muộn đều được giải quyết, hiện tại cô như trút được gánh nặng, nhẹ nhõm hơn nhiều rồi.

“Anh là người tuyệt vời nhất rồi, không có ai thích hợp hơn anh đâu.” Cô gật đầu, mi tâm nhăn nheo buông lỏng, những lo lắng hai ngày nay dần lùi xa.

Anh ôm chặt cô, cúi đầu hôn vợ mình.

Hai người hôn nhau quần quýt triền miên, lòng của cả hai đang được rót vào những ấm áp cùng hy vọng.

Trải qua mưa gió thăng trầm, hai người nâng đỡ lẫn nhau, trái tim chặt chẽ hơn, cảm thấy vô cùng thoải mái, như là tìm được bạn tâm giao, là cuối cùng và duy nhất.

33. Chương 33

Lô Chính Minh đi đến cảnh sát tự thú, bắt được hung thủ đứng phía sau, Ông chủ Cố của Ny Khả cũng thừa nhận tất cả công khai đăng báo nói xin lỗi, hai tháng sau “Ba Đóa Hoa” lấy lại thương hiệu, khách hàng cũng từ từ đông trở lại.

Mà Dịch Tử Uy cũng giữ lời hứa, khi Lô Chính Minh chấp nhận chịu trách nhiệm trước pháp luật, chăm sóc bà nội Lô Chính Minh, giúp anh không phải lo âu khi bị tù.

Trong lòng cô vô cùng cảm tạ Dịch Tử Uy, là anh giúp cô vượt qua khó khăn trong cuộc sống, giúp cô vượt qua các cửa ải khó, để cho cô có lòng tin đứng lên.

“Ba Đóa Hoa” là mơ ước của cô, cũng không vì tai họa lần này mà sụp đổ, buôn bán đã bình thường, hai người cũng lần nữa đi vào lễ đường, đăng ký kết hôn, cô lần nữa trở thành bà Dịch.

Hôm nay bọn họ tại trong khách sạn cử hành hôn lễ, tình yêu cải tử hồi sinh, hôn nhân lần nữa sống lại, khách mời chúc phúc, bọn họ trở thành đôi vợ chồng được mọi người hâm mộ nhất.

Hôn lễ lãng mạn vừa kết thúc, Dịch Tử Uy lái xe chở bà xã trở lại khu nhà cấp cao anh mua.

Vì theo đuổi tình yêu đích thực, Dịch Tử Uy mua thêm một căn biệt thự ở Đài Loan, tính toán sẽ định cư lâu dài, cho dù phải đi đâu, anh nhất định sẽ mang bà xã đi cùng, săn sóc cô, tôn trọng cô, tất cả lấy bà xã làm trọng.

Ôm chến phòng ngủ, đem cô khê đặt ở trên giường, ánh mắt đưa tình nhìn bà xã vừa dịu dàng vừa đẹp, tròn mắt đen đều là chân thành cùng nồng đậm yêu thương.

“Bà Dịch, anh rất vui mừng em lại trở về vị trí này, sau này em phải cùng chung hoạn nạn, cùng chung hưởng thụ cuộc sống tốt đẹp.” Dĩ Du là người phụ nữ quan trọng nhất của anh, anh thật vui mừng, rất cuộc có thể danh chính ngôn thuận có cô.

“Mặc kệ là khổ sở hay hạnh phúc, em đều nguyện ý cùng anh vượt qua, bởi vì chỉ có ở bên cạnh anh, em mới cảm giác mình là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên đời.” Trong mắt cô tràn ngập chân thành, nội tâm dâng trào cảm động.

Ở trên đường đời, chỉ cần có anh đồng hành, cô mới không sợ hãi.

Anh cúi đầu hôn cô, cảm thụ đôi môi mềm mại cùng môi anh ấm áp cọ sát lẫn nhau “Đến bây giờ, anh mới có thể cảm nhận được cái gì là chân thật, bà xã của anh thật sự đã trở lại.”

Cô cười liếc mắt nhìn anh “Thêm một người quản anh ăn, quản anh ở, anh không sợ sao?”

Trên con đường tình yêu cô đã từng là đà điểu, không có dũng khí đối mặt anh, hiện tại sau khi ly hôn, cũng cùng nhau cùng chung hoạn nạn, cùng nhau lo lắng, tình cảm giữa bọn họ cùng kiên cố, vừa là tình nhân, vừa là vợ chồng, cũng giống như là bằng hữu, lần theo đuổi hạnh phúc này khiến cho bọn họ quý trọng lẫn nhau hơn.

“Sẽ không, anh thích có người trông nom, như vậy cuộc sống mới chân thật có ý nghĩa.” Anh bắt đầu ở bên tai cô thủ thỉ, ý định làm cho đêm tân hôn trở nên vô cùng lãng mạn.

“Ừa...” Đột nhiên cô phát ra âm thanh quái lạ, rất nhanh lấy tay che miệng lại.

“Thế nào? Bảo bối... em ăn uống bậy bạ à... đau bụng rồi sao?” Dịch Tử Uy sững sờ, trông mắt đen ẩn chứa lo lắng.

Cô lắc đầu không nói.

“Hay là anh làm cho em khó chịu.” Anh lo lắng.

“Không phải, bởi vì.” Cô thẹn thùng cười “Em là bởi vì. mang thai.”

“Mang thai?” Anh sững sờ nhìn cô, trong mắt lóe vui mừng.

“Đúng vậy, em trễ hơn một tuần rồi, ngày hôm qua đi bệnh viện làm kiểm tra, quả thật mình đã mang thai.” Mặt cô đỏ lên thừa nhận.

“Sao không nói cho anh biết?”

“Thấy anh bận rộn chuẩn bị cho hôn lễ như vậy, không bằng chờ sau khi kết hôn, sẽ nói cho anh biết.” Vẫn chưa nói cho anh biết là vì cô muốn tặng anh một điều bất ngờ, nhìn đến nét mặt của anh, cô biết cô đã gây bất ngờ thành công.

“Em sớm nên nói cho anh biết, anh chính là ba của đứa bé mà.” Trên mặt Dịch Tử Uy tràn đầy vui sướng.

Anh chỉ nghĩ có một sinh mạng ở trong bụng của cô lớn lên, liền vui mừng không sao kể xiết.

“Anh có thể nghe một chút không?” Anh đem lỗ tai dính vào trên bụng của cô, cảm thụ một sinh mệnh mới ra đời.

“Còn không nhanh như vậy mà.” Cô cười.

“Bảo bảo phải ngoan đó, ba sẽ kiên nhẫn chờ con lớn lên, con phải nghe lời mẹ, đến lúc đó ba mẹ sẽ dẫn con đi Disneyland, đi du lịch vòng quanh thế giới.” Anh bắt đầu cùng đứa bé đối thoại.

Thượng đế thật ưu ái anh, tình yêu lần nữa sống lại, hạnh phúc trở lại, đứa bé cũng trở lại một lần nữa với bọn họ.

Anh cười ôm lấy bà xã, anh thật là may mắn, là người đàn ông hạnh phúc nhất trên đời.

Có bà xã cùng con, trái tim của anh vô cùng hạnh phúc, cảm thấy cuộc sống thật đẹp.

Bọn họ ôm lấy nhau, thì thầm với nhau, giống như có thể nhìn thấy đứa bé ở bên chân chạy nhảy, một gia đình náo nhiệt ấm áp.

Đắm chìm trong niềm vui sướng, trên mặt bọn họ tràn đầy hạnh phúc cùng ấm áp, một gia đình trọn vẹn, ánh mắt của họ nhìn đối phương mang theo cả ngàn vạn lời yêu thương.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ly-hon-khong chia tay>